

Giới thiệu Dụ Hương

Cuộc sống không có gia đình, ba mẹ đều ở xa. Cô phải nương tựa vào anh ấy, anh chăm sóc cho cô từng chút như một người chồng chu đáo.

Ngày càng trưởng thành, thân hình cô xinh đẹp nóng bỏng hơn bao giờ hết. Điều đó mà anh ta không ngần ngại muốn kết hôn với cô.

Anh lại phải tranh đua với những người theo bám cô. Nhưng cô không phải dễ dàng bước lên thảm đỏ cùng anh! Mời các bạn đọc truyện Dụ Hương để theo dõi hồi kết!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tokyo, Nhật Bản.

Vào năm mà họ gặp nhau lần đầu, cô lúc đó chỉ là một em bé đang quần tã; còn anh, chỉ vừa tròn chín tuổi.

Một buổi tang lễ đã gắn kết số mệnh bọn họ, từ đó về sau cắt cũng không rời nữa.

Giữa buổi sớm tinh mơ của mùa đông giá rét mưa phùn bay như tơ, trên bầu trời mây đen dày đặc, dưới mặt đất mưa gió rả rích, mà ở phòng trong của Nguyên phu, vẻ lo lắng đang bao trùm càng lúc càng nặng nề hơn.

“Đáng thương quá, vừa sinh ra thì đã không còn mẹ!”

“Nghe nói là khó sinh, giữ lại được đứa bé, nhưng Nguyên phu nhân thì...”

Một cậu bé đang đứng trong đám người đông nghịt, đối với cuộc đối thoại cùng khóc thương của mấy vị phu nhân ở phía trước, cậu chỉ đứng nghe nhưng sắc mặt không hề thay đổi, đôi mày tuấn tú cũng u ám như tiết trời, tụ đầy mây mù ưu sầu dày đặc.

“Mọi người nhìn xem, ngay cả mấy người đứng đầu của tập đoàn Đông Xuyên cũng có mặt kìa!”

“Nguyên tiên sinh dù gì cũng là một đại tướng dưới quyền của Đông Xuyên Huy Nhất Lang, vào ngày như thế này ông ta có thể không có mặt được sao?”

“Cũng đúng, nhìn chung quanh xem, người đến phúng viếng hầu như đều là những chủ quản cấp cao của tập đoàn Đông Xuyên!”

“Đâu chỉ có vậy, mọi người nhìn kia, ngay cả ba vị phu nhân của Đông Xuyên Huy Nhất Lang cũng tới.”

“Nhìn bộ dáng của họ dường như tình cảm cũng không tệ lắm.”

“Ba người phụ nữ cùng chung một chồng mà còn có thể hòa thuận như thế, thật sự là hiếm có.”

“Nghe nói sau khi đại phu nhân sinh ra đại công tử, bởi vì tình trạng sức khỏe không thích hợp mang thai nữa nên liền giao sứ mệnh nối dõi tông đường cho nhị phu nhân, sau đó nhị phu nhân đã lần lượt sinh ra ba vị thiếu gia, tam phu nhân cũng sinh được hai vị công tử, sáu vị con cưng của trời ấy sau này sẽ chính là người thừa kế tập đoàn Đông Xuyên đấy.”

Đề tài của nhóm phu nhân ngày nói càng nhiều, cậu bé hồ hững xoay người, lẳng lặng bỏ đi.

Cậu đi khắp ngôi nhà không có mục đích, muốn tìm một nơi không có những người hỗn tạp, lại ngoài ý muốn nghe thấy một tiếng khóc nỉ non rất nhỏ.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền ra từ căn phòng phía bên trái của cậu, cậu bé liếc mắt nhìn cánh cửa một cái, không muốn để ý tới, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng tiếng trẻ sơ sinh nức nở đó nghe rất bi thương, từng tiếng từng tiếng một truyền vào tai cậu giống như cây kim đâm vào tâm khảm cậu vậy.

Thở dài một hơi, bước chân cậu bé rốt cuộc cũng ngừng, đi ngược trở lại, vặn nắm cửa, đẩy cửa bước vào.

Một đứa trẻ sơ sinh được đặt nằm trong nôi, bọc quanh nó là một cái chăn dày, hươu hươu hai cánh tay nhỏ xíu khóc không ngừng.

Cậu bé vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về đứa trẻ sơ sinh. “Ngoan, đừng khóc!”

Vỗ về của cậu dường như không có tác dụng lắm, đứa bé sơ sinh vẫn tiếp tục khóc không ngừng, khóc đến nổi tay chân cậu luống cuống, đầu choáng váng, não phình to.

“Làm ơn, đừng khóc nữa.” Còn khóc nữa chắc cậu phải kêu cứu mạng mất!

“Tần à?” Một vị phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp, tao nhã lịch sự từ cửa đi vào. “Sao con lại ở đây? Làm mẹ tìm con khắp nơi không thấy!”

“Mẹ, mẹ tới thật đúng lúc, bé ấy cứ khóc suốt, làm sao bây giờ?” Cậu lập tức cầu cứu mẹ.

Đông Xuyên nhị phu nhân bế đứa trẻ quần tã lên, dịu dàng dỗ, “Bé cưng ngoan nào, không khóc nha!”

“Thế nào rồi?” Hai vị Đông Xuyên phu nhân còn lại cũng lần lượt đi vào phòng.

“Đông Xuyên phu nhân?” Nữ quản gia của Nguyên phủ vội vàng chạy vào, trong tay cầm bình sữa. “Thật ngại quá, tiểu thư vừa tỉnh ngủ, có lẽ là đói bụng rồi!”

Nhị phu nhân nhận lấy bình sữa, nhìn cô ấy nói: “Ở đây giao cho chúng tôi là được rồi, cô nhanh ra ngoài hỗ trợ đi!”

“Vậy làm phiền ba vị phu nhân rồi!”

Hơn mười phút sau, ba vị Đông Xuyên phu nhân đem hết kinh nghiệm chăm sóc trẻ con của mình thay phiên nhau ra trận, mỗi người đều sử dụng tất cả bản lĩnh giữ trẻ của mình với đứa bé, nhưng đứa bé cứ một mực không chịu ngoan ngoãn hợp tác. Vẫn cứ khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“Cứ cho bé ấy uống một viên thuốc ngủ là ổn rồi!” Cậu bé cau mày lạnh nhạt thốt.

Sao vậy được.” Nhị phu nhân khẽ khiển trách. “Tần, sau này con ngàn vạn lần không được đối xử với con cái của mình như vậy nha!”

Sau đó, tiếng khóc của đứa trẻ nhỏ dần, cũng yên tĩnh hơn một chút, có điều vẫn là nhe răng thút thít.

“Tần, con có muốn bế một cái không?” Đại phu nhân cười hỏi.

“Con không muốn.” Cậu lập tức cự tuyệt. “Ngay cả em trai con còn lười bế!”

“Lại đây! Con nhìn thử xem!” Đại phu nhân vẫn cứ nhét đứa bé vào lòng cậu.

“Mẹ cả...” Cậu khẽ gọi một tiếng, liền bị ép nhận lấy đứa trẻ sơ sinh mềm nhũn.

Cậu không có cách nào với mẹ cả, đành phải ôm đứa trẻ vào lòng nhỏ giọng dỗ dành.

Kể cũng lạ, cậu bé chẳng qua chỉ thuận tay đung đưa vài cái, dỗ dành vài câu thôi thế mà đứa bé chỉ nín non thêm vài tiếng rồi ngừng khóc hẳn, ba vị Đông Xuyên phu nhân đứng một bên nhìn cũng không khỏi lấy làm lạ mà chặc chặc vài tiếng.

Đứa trẻ ngơ ngác ở trong lòng cậu, ngón tay bé xíu thoảng còn sờ lung tung lên mặt cậu.

Cậu bé nở nụ cười, “Thật ra... lúc bé ấy không khóc nhìn rất đáng yêu.”

“Mọi người nhìn xem, nó giống Linh Từ hơn hay giống Kỳ Cương hơn?” Tam phu nhân cười hỏi.

“Giống Linh Từ hơn, nhất là cặp mắt to kia, vừa linh hoạt lại có thần.” Nhị phu nhân lập tức nói.

“Tần, con có thích em bé gái này không?” Đại phu nhân trêu ghẹo hỏi.

“Th... không thích, trẻ con rất phiền phức!” Cậu bé lộ vẻ mặt mất tự nhiên, đem đứa bé trả lại cho Đại phu nhân. “Không khí ở đây khó chịu quá, con muốn ra ngoài hít thở một chút!”

Nói xong cậu cũng đi thẳng không quay đầu lại.

Trận mưa này còn muốn kéo dài đến khi nào nữa đây?

Cậu bé ngồi ở hàng lang, ngẩn người nhìn bầu trời tối đen.

Bỗng nhiên cậu ngửi thấy một mùi hương rất nhẹ, thơm dịu quanh quẩn ở chóp mũi mình, mãi vẫn không tan.

Cậu tìm khắp xem chỗ nào phát ra mùi hương, sau đó mới kinh ngạc phát hiện, thì ra mùi hương ấy tỏa ra từ chính người mình. Cậu kéo vạt áo mình lên, quả nhiên ngửi thấy được mùi thơm nhẹ nhàng.

Cậu bỗng nhớ ra, đây chính là mùi thơm trên người em bé, nhất định là bị dính lúc bé bé ấy vừa nài rồi.

Ừm, thật là thơm! Cậu bé khẽ cười, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ dịu dàng.

A, đúng rồi, có một chuyện cậu đã quên hỏi.

Tên bé ấy là gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Dị Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ba năm sau.

Một chiếc ô tô xa hoa màu đen từ từ đi chậm lại, tài xế hạ cửa sổ xe rồi đưa ra giấy thông hành, sau khi cảnh vệ đứng gác xem qua xong liền tách ra hai bên, chiếc xe liền chạy thẳng vào đường Lâm Âm rộng lớn.

Đường Lâm Âm tổng cộng dài ba trăm mét, hai bên cỏ thụ che trời, là đường tư nhân của nhà Đông Xuyên đi thông với bên ngoài.

Đông Xuyên, là một dòng họ hiển hách, từ xưa đã là danh môn vọng tộc, dựa vào cơ nghiệp trăm năm cùng với tài lực hùng hậu đã giúp tập đoàn Đông Xuyên có địa vị đứng đầu trong giới xí nghiệp.

Tập đoàn Đông Xuyên không chỉ là nhà tài phiệt lớn số một ở Châu Á, mà đồng thời cũng là một xí nghiệp khổng lồ trong nước. Thuộc sản nghiệp bao gồm lĩnh vực nghiên cứu phát minh khoa học kỹ thuật, lĩnh vực điện tử, lĩnh vực hàng không, lĩnh vực tài chính, lĩnh vực bệnh viện, lĩnh vực công nghiệp, lĩnh vực viễn thông, lĩnh vực giáo dục, hệ thống trung tâm thương mại, hệ thống nhà hàng khách sạn quốc tế.... Cùng mười lăm loại xí nghiệp liên doanh xuyên quốc gia, phạm vi hầu như trải rộng khắp toàn cầu, có thể xưng là tổ chức xí nghiệp số một số hai trên thế giới.

Chiếc ô tô màu đen xuyên qua màn sương mù dày đặc của mùa đông, lướt đến đầu tận cùng của đường Lâm Âm.

Dinh thự to lớn khí phái của nhà Đông Xuyên đứng sừng sững ở phía bên kia đường hầm xanh biếc, phong cách kiến trúc kiểu cổ điển tràn ngập màu sắc truyền thống đậm đà.

Đã đến nơi, tài xế dừng xe lại, xuống xe đi ra phía sau mở cửa.

Nguyên Kỳ Cương bế Nguyên Triều Hương ba tuổi bước xuống.

Cô bé mặc một bộ kimono màu đỏ, dưới chân đi một đôi guốc gỗ, trang điểm tương đối xinh xắn đáng yêu.

Bên trái cổng chính, năm cảnh vệ đi ra khỏi phòng canh gác, chỉnh tề đồng loạt khom người hành lễ.

"Nguyên tiên sinh, Nguyên tiểu thư, mời vào trong." Lão quản gia đứng ở cổng chính nghênh đón bọn họ.

"Cháu chào ông ạ." Nguyên Triều Hương khéo nói lại có lễ phép, gặp mọi người đều chào hỏi.

Lão quản gia cười đáp lễ, hơi hạ thấp người, dẫn cha con bọn họ đi vào trong.

Vừa bước qua cổng chính, lọt vào tầm mắt là một khoảng sân vườn rộng lớn kiểu Nhật, cảnh sắc như thơ như tranh, thật giống cảnh ở cõi tiên, đẹp không sao tả xiết.

Dinh thự nhà Đông Xuyên được khởi công xây dựng vào thời kỳ Minh Trị, quy mô khổng lồ, diện tích rộng lớn, đời đời truyền lại cho đến nay vẫn giữ được vẻ tao nhã của trăm năm, bất kể là sự bố trí kiến trúc đẹp đẽ, hay cách tạo cảnh sân vườn xa hoa, đều đạt được tới đỉnh cao của nó, nếu quan sát từ trên không trung, cả tòa dinh thự sẽ trông lộng lẫy như Dao Cung Quỳnh Lâu ẩn giấu trong tiên cảnh.

Ba người đi qua một cây cầu hình vòm, đi tới trước cửa phòng.

"Mời vào." Lão quản gia xoay người cười, mở cửa, mời hai vị khách quý vào bên trong.

Trong đại sảnh lúc này đang tổ chức tiệc rượu mừng năm mới, khách khứa có mặt đều là người trong gia tộc hoặc thân tín của nhà Đông Xuyên.

Cha con họ Nguyên vừa vào cửa, mọi người ngay lập tức liền tỏ ra hứng thú cao độ với vị khách nhỏ Nguyên Triều Hương có diện mạo làm người ta yêu thích.

Nguyên Kỳ Cương nắm tay con gái, giới thiệu từng vị trưởng bối ở đây với cô bé.

"Vị này là bác Đông Xuyên Huy Nhất Lang, còn đây là ba vị phu nhân."

"Cháu chào bác Đông Xuyên, chào ba vị phu nhân ạ."

Nguyên Triều Hương lạnh lợi chào hỏi, bốn bao lì xì lập tức được đưa đến trước mặt cô bé.

"Ba vị bên này là chú hai, chú ba cùng chú tư Đông Xuyên."

"Cháu chào ba chú Đông Xuyên ạ."

"Năm vị bên kia là..."

"Bảy vị bên này là..."

"Còn mấy vị này..."

Chào, chào, chào -- nhiều người thật! Nguyên Triều Hương chỉ cảm thấy choáng váng, căn bản không nhớ rõ ai là ai.

Lễ tiết chúc tết rườm rà rốt cuộc cũng kết thúc, nhưng chuyện tiếp theo mới bắt đầu là đau khổ với cô bé.

"Chà, cô bé này thật sự là càng ngày càng đáng yêu, da thịt mềm mịn, mặt mày thanh tú, không tồi, không tồi!" Một vị trưởng bối nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo của cô bé lên. "Anh Nguyên, bán thế nào?"

"Không bán, cho anh mượn ngắm một chút thì còn được." Nguyên Kỳ Cương nhường mảy rậm, mặt lộ vẻ con gái là tất cả.

Tiếp theo cô bé lại rơi vào tay của một ông chú khác.

"Hay là cho tôi mang về nhà ngắm vài ngày, tiện thể cho bà nhà tôi đang lớn bụng làm hình mẫu để dưỡng thai, xem thử có thể sinh ra một báu vật giống thế này hay không."

"Không được, muốn ngắm thì ngắm ở đây đi, không thể mang đi đâu cả."

Sau khi qua ba tuần rượu, nhóm người lớn cười toe toét thay phiên nhau bế cô bé, véo mặt cô bé, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt chống cự của cô bé.

Lúc này, một người tô son môi đỏ thắm như màu máu đột nhiên đến gần lớn tiếng nói.

"Đến đây nào, bé cưng, cho dì Hương thơm một cái." Một phụ nữ lòe loẹt chum đôi môi dày lại, nhắm vào gò má mềm mại trắng mịn của cô bé, lúc gần sắp thơm lên.

"Cứu con với!" Cô bé lập tức chạy trốn, bịch bịch bịch chạy vào trong lòng cha ngoan ngoãn ngồi im.

"Này này này, đừng nhiệt tình quá, xem các người làm con gái tôi sợ rồi này..."

"Bé con, qua đây." Đông Xuyên Huy Nhất Lang ngoắc ngoắc ngón tay với cô bé.

Nhìn đáng vẻ uy nghiêm của ông ấy, lòng Nguyên Triều Hương không khỏi sinh ra khiếp sợ, chần chừ không dám tới gần.

Nguyên Kỳ Cương vỗ vỗ vai con gái ra hiệu, "Ngoan, không sao đâu, qua chỗ bác Đông Xuyên đi."

Sau một lúc do dự, cô bé mới buông đề phòng mà đi đến.

Đông Xuyên Huy Nhất Lang bế cô bé ngồi lên trên đùi đùa giỡn, càng thêm hứng thú mà đánh giá cô bé, càng ngắm càng vừa ý.

Diện mạo xinh xắn hoạt bát của cô bé thực sự làm người ta thích, một đôi mắt to sinh động có thần đảo qua đảo lại, vừa nhìn đã biết là một cô bé thông minh lạnh lợi, sau này lớn lên ắt hẳn sẽ là một cô gái xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, Đông Xuyên Huy Nhất Lang bỗng nhiên nảy ra một ý, ngón tay chỉ về phía bên cạnh, nhẹ giọng hỏi cô bé, "Này, bên kia có sáu anh trai, nói với bác, cháu thích người nào?"

"Lão đại, anh đừng thừa cơ dụ dỗ con gái tôi có được không?" Nguyên Kỳ Cương nói chen vào.

"Ồ hay, qua năm mới, đùa vui thôi mà!" Dứt lời, Đông Xuyên Huy Nhất Lang đem Nguyên Triều Hương đặt trên tatami(*), hứng thú dạt dào thúc giục, "Mau, nói với bác, cháu thích ai nhất?"

(*) tatami: chiếu truyền thống của Nhật Bản, dùng để lót sàn nhà.

"Cháu thích ba ba nhất." Nguyên Triều Hương không rõ là chuyện gì cho lắm, di chuyển gót chân, vội vàng lao vào trong lòng cha.

"Ngoan, lại đây với bác Đông Xuyên nào." Đông Xuyên Huy Nhất Lang nhỏ nhẹ dụ dỗ.

Cô bé lắc đầu từ chối, "Cháu không muốn."

"Lại đây."

"Không muốn."

"Cháu lại đây cho ta!" Đông Xuyên Huy Nhất Lang lộ ra vẻ mặt hung dữ, vươn tay tới gần cô bé.

"A —— cứu mạng với ——" Nguyên Triều Hương sợ hãi chạy xung quanh để trốn, cuối cùng nhào vào trong lòng một cậu bé, "Anh ơi cứu em với!"

Cậu bé kinh ngạc nhìn bé gái trong lòng mình, ôm cô bé vào cũng không phải, mà đẩy cô bé ra cũng không phải, vẻ mặt lúng ta lúng túng.

"Ô! Đánh bừa mà trúng." Sự phát triển bất ngờ làm cho Đông Xuyên Huy Nhất Lang bật cười. "Lão Nguyên, đây là tự con gái cậu nhào vào lòng con trai thứ nhà chúng tôi nha."

"Tấn, con xem em thích con biết bao kìa." Nhị phu nhân cười khách khách nói.

"Em còn nhớ lúc cô bé này vẫn là trẻ sơ sinh, không phải cũng từng để cho Tấn bế một lần rồi hay sao?" Tam phu nhân nhớ lại chuyện khi đó. "Hồi ấy cô bé cứ khóc liên tục, chúng ta dỗ thế nào cũng không nín, vậy mà lúc đổi thành Tấn bế, thật đúng là kì diệu, rõ ràng ngay cả khóc cũng ngừng luôn."

"Nếu hai đứa chúng nó hợp nhau như vậy, dứt khoát kết thành một đôi là được rồi." Đại phu nhân nói đùa.

"Cũng hay." Đông Xuyên Huy Nhất Lang tràn đầy hứng thú nhìn con thứ. "Tấn, con có thích cô bé này hay không?"

"Dạ?" Việc này....việc này phải trả lời thế nào mới phải đây? Mặt cậu lộ vẻ khó xử, mấy người em trai bên cạnh thì đều tới tấp gửi cho cậu ánh mắt mang theo cười trộm, càng làm cậu dở khóc dở cười hơn.

"Con gái, mau sang bên này với ba ba, đừng quẩn lầy Tấn Tư thiếu gia nữa." Nguyên Kỳ Cương ra mặt giúp cậu bé giải vây.

"Không chịu đâu." Nguyên Triều Hương giống như con mèo nhỏ mà dựa vào lòng Đông Xuyên Tấn Tư, kì kèo làm nũng, căn bản không muốn rời khỏi.

"Tốt! Tốt!" Đông Xuyên Huy Nhất Lang càng nhìn càng thấy thú vị. "Bé con, có thích anh Tấn hay không?"

Nguyên Triều Hương nâng đôi mắt to đáng yêu lên, ngây thơ ngắm Đông Xuyên Tấn Tư tỉ mỉ hồi lâu.

Sau đó 'chụt' một tiếng, cô bé bất ngờ thom một cái lên mặt cậu, rồi lộ ra nụ cười tươi tắn ngọt ngào "Thích ạ!"

Cậu quả thực không thể tin được, mình mà lại bị một cô nhóc đùa giỡn, trên mặt không kiềm được hiện lên một mảng ửng đỏ lòm mò.

"Không tồi nha! Hai đứa bé này còn rất xứng đôi nữa." Đông Xuyên Nhất Huy Lang mừng rỡ, một phen ôm cô bé vào trong lòng, quay đầu nói với Nguyên Kỳ Cương: "Lão Nguyên, con gái của cậu tôi đã chấm rồi."

"Hả? Anh nói cái gì?" Đôi lông mày của Nguyên Kỳ Cương hoàn toàn nhíu cùng một chỗ, vẻ mặt cũng khá buồn cười.

Đông Xuyên Huy Nhất Lang không ngại mà nói thêm lần nữa, "Tôi nói, con dâu thứ này tôi đã chấm rồi!"

Lúc đó, mọi người đều cho rằng đây chỉ là một câu nói vui đùa, lại không ngờ rằng một câu nói vui đùa ấy trong tương lai thế mà lại trở thành sự thật.

Mùa xuân hai năm sau, Nguyên Triều Hương năm tuổi.

Trong sân vườn nhà Đông Xuyên, hai nam sinh nhỏ khoảng bảy, tám tuổi đứng trên cầu hình vòm có vẽ đang tìm kiếm.

"Tìm được em ấy chưa?"

"Chưa, không biết đã trốn đi đâu rồi nữa."

"Cho dù thế nào cũng nhất định phải tìm ra em ấy."

"Đúng, em cũng không tin em ấy trốn được xa."

Nói xong, hai cậu bé lại tiếp tục chia nhau ra tìm.

Lúc này, ở một chỗ sâu trong vườn hoa, Nguyên Triều Hương đã chờ đến có chút sốt ruột.

"Chậm quá đi!" Có phải mình trốn xa quá nên Quân Tư và Tướng Tư mới mãi vẫn không tìm thấy mình không?

"Chán quá, không đợi nữa." Cô bé đẩy khóm cây hai bên ra, quyết định tự mình quay về chịu chết, cùng lắm thì lần này đến lượt mình làm quỷ tìm người thôi.

Thế nhưng....phải làm sao đi ra khỏi chỗ này được đây? Hình như mình lạc đường mất rồi!

Cô bé dựa người vào cây anh đào hoa đang bay lá tả trong vườn, bị mất phương hướng rồi.

Cửa ra ở chỗ nào vậy? Cô bé tìm kiếm xung quanh.

Bỗng nhiên, một đợt tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ truyền vào tai cô bé, nghe ra giống như tiếng của nam sinh, cô bé tưởng hai anh trai nhỏ đến tìm mình, lập tức phấn khởi chạy về hướng phát ra âm thanh.

Theo phương hướng của âm thanh, cô cuối cùng cũng chạy ra khỏi Lạc Anh Viên.

"Ồ?" Sau khi thấy rõ đối phương, mới phát hiện hóa ra không phải người mình muốn tìm, cô bé có chút thất vọng suy sụp cúi mặt xuống.

Hai thiếu niên đứng ở bên đình nghỉ chân, một người toàn thân đen, một người toàn thân trắng, vì vị khách không mời mà đến như cô nên tạm dừng nói chuyện với nhau.

Thiếu niên quần áo đen mặt không cảm xúc nhìn cô chăm chăm, hai tay đút trong túi quần.

Người đó có khuôn mặt toát lên vẻ tuấn tú lạnh lùng, cùng với một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, cả người mơ hồ tản mát ra một loại hương vị âm u nguy hiểm.

Thật đáng sợ! Cô bé bị dọa giật mình, da đầu trong nháy mắt tê dại.

"Thượng Nhân, anh làm em áy sọ rồi." Thiếu niên quần áo trắng có giọng nói mềm mỏng từ tốn, khá dễ nghe.

Đông Xuyên Thượng Nhân lơ đãng nhếch nhếch môi, cười như không cười, con mắt tối tăm nhìn lướt qua cô bé một cái, xoay gót chân, không nói câu nào liền rời khỏi.

"Chào." Thiếu niên quần áo trắng nghiêng người dựa vào cột đá, một đôi mắt màu hổ phách sáng ngời mà xán lạn, nhìn cô bé chăm chú, khuôn mặt tuấn lãng từ đầu đến cuối đều lộ một nụ cười dịu dàng.

Nguyên Triều Hương chỉ ngây ngốc nhìn cặp mắt kia, gần như mê mẩn. Giống như có cảm giác đã từng quen biết vậy.

Mặc dù đây đã là lần thứ ba cô bé theo cha đến thăm nhà Đông Xuyên, nhưng ngoại trừ Đông Xuyên Huy Nhất Lang cùng ba vị phu nhân của ông ra, cô bé cũng chỉ biết mặt có hai người, một người là Đông Xuyên Quân Tư đứng thứ năm, còn người kia là Đông Xuyên Tướng Tư đứng thứ sáu trong sáu anh em, vì tuổi của ba người bọn họ gần nhau nên luôn cùng chơi với nhau, còn về bốn vị thiếu gia Đông Xuyên khác thì cô bé không có chút ấn tượng nào.

Vì sao anh trai trước mắt này lại tạo cho mình một loại cảm giác thân thiết khó có thể hình dung như vậy? Ngay cả chính cô bé cũng cảm thấy khó hiểu.

Thiếu niên quần áo trắng chậm rãi đi về phía cô bé, khom lưng xuống, nghiêng người cùng cô bé nhìn nhau, ôn hòa hỏi, "Em lạc đường sao?"

Cô bé gật đầu, sốt ruột trả lời, "Em chơi mèo bắt chuột, nhưng mà Quân Tư và Tướng Tư không tìm ra em."

"Đừng sợ, anh dẫn em đi tìm bọn họ."

"Anh ơi, anh là ai?"

Cậu hơi sùng sốt, giơ tay lên khẽ chạm vào cằm cô bé.

"Em... không còn nhớ anh sao?"

Nguyên Triều Hương chớp đôi mắt to, nghiêm túc suy nghĩ cả buổi, kết quả vẫn là không nhớ ra.

"Anh ơi, em từng gặp anh rồi ạ?"

"Gặp rồi."

"Vào lúc nào cơ?"

"Mỗi lần em tới."

"Xin lỗi... Em không nhớ gì cả."

"Không sao, anh còn nhớ em là được rồi." Cậu vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của cô bé cười nói.

"Còn anh trai đáng sợ ban nãy là ai ạ?"

"Đó là anh trai của anh."

"Ồ." Cô bé gật đầu, lập tức lại hỏi: "Vậy, anh à, anh tên là gì?"

"Đông Xuyên Tấn Tư."

"Nguyên —— em trốn ở đâu vậy?" Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi to, theo sau là tiếng bước chân càng lúc càng gần, "Nguyên —— mau ra đây đi ——"

"A, anh Tướng Tư tới tìm em rồi."

"Đi đi!" Cậu vỗ vỗ hai má cô bé, mỉm cười nhìn theo cô bé chạy đi.

Nguyên Triều Hương chạy được vài bước, bỗng dừng xoay người hô to với cậu: "Anh Tấn Tư —— lần sau nhất định em sẽ không quên anh!"

Hứa hẹn của cô bé hòa vào trong gió, dư âm lượn lờ....

Ý cười trên mặt Đông Xuyên Tấn Tư càng sâu hơn, nhìn thân hình nho nhỏ càng chạy càng xa, cậu hàm ý sâu xa nói nhỏ, "Được, anh chờ em."

Năm năm sau

Trong mấy năm nay, số lần Nguyên Triều Hương ra vào nhà Đông Xuyên đã không đếm xuể, ngoại trừ mỗi lúc rảnh rỗi liền tới nhà chơi ra, thậm chí vào nghỉ đông và nghỉ hè cũng ở lại một thời gian.

Trong dinh thự nhà Đông Xuyên, cũng chiếm một phần lớn thời thơ ấu của cô bé, thay vì nói là nơi cô bé đến chơi, chẳng bằng nói là ngôi nhà thứ hai của cô bé.

Thế nhưng, cô bé cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, mình thế mà sẽ có ngày ở lại nơi này một thời gian dài.

Thời gian trước, Nguyên Kỳ Cương đã quyết định tiếp nhận sự sắp xếp của công ty, ra nước ngoài điều hành chi nhánh ở Châu Âu, suy nghĩ cho sự nghiệp, lại bận tâm đến khả năng thích ứng của Nguyên Triều Hương, anh không thể mang cô bé đi cùng, vì vậy, dưới lời mời thỉnh tình của Đông Xuyên Huy Nhất Lang, anh đã đồng ý tạm thời gửi con gái ở nhà Đông Xuyên.

Nhưng mà chuyển điều chuyển này của anh, ít nhất cũng phải mất mười mấy năm mới có thể hoàn thành trọng trách, bởi vậy từ hôm nay trở đi, Nguyên Triều Hương sẽ phải ở nhờ tại nhà Đông Xuyên một thời gian dài, cho đến khi cha về nước mới thôi.

"Con không thể không trưng ra vẻ mặt xấu xí đó cho ba xem được sao? Ba sắp phải lên máy bay rồi, chẳng lẽ con muốn dùng cách này để tạm biệt ba à?" Trong xe, Nguyên Kỳ Cương đã tận tình khuyên bảo hơn nửa tiếng.

"Ba, sao con không thể đi cùng với ba?" Nguyên Triều Hương buồn bã hỏi.

Nguyên Kỳ Cương nhẩn nại giải thích, "Lúc này ba được điều đến để điều hành chi nhánh ở Châu Âu, hẳn phải ở đó nhiều năm, công việc vừa nhiều vừa bận, căn bản không có thời gian để chăm sóc tốt cho con, ba là một người đàn ông vừa phải lo sự nghiệp vừa phải làm cha kiêm mẹ, thực sự không có cách phân thân....."

Đều là những lý do cũ rích. Cô bé bĩu môi, xem thường xoay người đi, chẳng muốn nghe.

Tóm lại, anh chính là không có cách nào mang con đi cùng. Đại tướng trung can nghĩa đảm nhất định phải gánh vác vì vương triều Đông Xuyên mở rộng địa bàn, đi đến đất khách bán mạng vì ông chủ, đành phải nhẫn tâm để con gái duy nhất tuổi còn nhỏ ăn nhờ ở đậu....

Ách, sự thật cũng không phải tệ như vậy! Người nhà Đông Xuyên đối xử với con bé vô cùng tốt, nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ đến mình con bé bị ở lại lẻ loi cô độc, trong lòng cũng luôn không dễ chịu.

"Nếu như mẹ còn sống thì tốt rồi." Cô bé uể oải thờ dài.

"Mẹ con phải đi gặp thượng đế sớm như vậy, ba làm thế nào được!" Nguyên Kỳ Cương bị con gái làm phiền đến giọng điệu có chút gay gắt.

Không sai, sống chết có số, thế nhưng cô bé vẫn không nhịn được muốn oán trách vài câu, "Vi sao con cũng không có cô dì chú bác thân thích nào vậy? Chứ như thế này, con còn không phải giống một cô nhi bị gửi ở nhà Đông Xuyên sao."

Nguyên Kỳ Cương tức giận đáp lại, "Ai bảo ông bà nội, ông bà ngoại con không gắng sức sinh thêm vài người nữa làm gì, con phải chấp nhận số phận đi!"

Ài! Cũng đúng. "Nhu vậy, ông bà nội, ông bà ngoại ít ra cũng nên sống lâu thêm vài năm nữa chứ! Ba xem, con bây giờ cũng không có nửa người họ hàng nào để có thể nương nhờ, thật là thảm!" Cô bé không khỏi thay gia tộc cha truyền con nối số người ít ỏi của mình mà cảm thấy bi ai.

"Thế nào, con bất mãn với chuyện chỉ có hai cha con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau lắm sao?" Về mặt Nguyên Kỳ Cương phát câu.

"Con nào có." Cô bé không dám nhanh mồm nhanh miệng nữa, nhăn mũi lại, ngoan ngoãn im lặng.

"Con bé này cũng đừng không biết tốt xấu vậy, nhà Đông Xuyên bằng lòng cho ở lại thì con còn phải mừng thăm đấy." Anh trừng mắt liếc con gái một cái.

Lúc này, xe dừng lại trước cổng lớn nhà Đông Xuyên, chưa tắt máy.

"Xuống thôi." Nguyên Kỳ Cương kiên định lên tiếng thúc giục.

Nguyên Triều Hương chấp nhận số phận bước ra khỏi xe.

Lão quản gia đã đứng ở ngoài cổng chính, mỉm cười chờ cô bé đi đến.

"Chào ông Tú." Cô bé lễ phép chào.

"Vào đi thôi." Nguyên Kỳ Cương đem cô bé giao cho lão quản gia, hầu kết giật giật, muốn nói lại thôi.

"Tiên sinh, nếu không đi nhanh, chuyến bay của ngài sẽ bị muộn." Tài xế hào tâm nhắc nhở.

"Con phải ngoan ngoãn, không được gây phiền phức cho Tấn Tư thiếu gia, phải nghe lời, biết chưa?" Nguyên Kỳ Cương vươn tay, xoa xoa mái tóc ngắn của con gái, trong con ngươi dâng lên hơi nước, bịn rịn rời khỏi.

"Con biết rồi." Cô gật đầu.

"Ba đi đây!" Nguyên Kỳ Cương cắn răng ngồi vào ghế sau, ngoài mặt thì nhìn như kiên cường, nhưng trong lòng lại giống bị dao cắt.

"Tạm biệt ba." Cô bé vẫy tay, nhìn theo ba rồi khỏi.

Chiếc xe màu đen dần dần chạy về hướng đầu đường Lâm Âm, quẹo, biến mất ở phương xa mà tầm mắt không còn nhìn thấy.

Lão quản gia dẫn Nguyên Triều Hương đi qua sân nhà, đến trước nơi sau này cô bé sẽ ở lâu dài.

Trên đường, bọn họ đi qua một khu rừng trúc rậm rạp xanh biếc, cô dè dặt liếc nhìn bên trong một cái.

Một tòa lầu cổ kính nằm sâu trong rừng rậm, bởi vì cảnh vật xung quanh kín đáo yên tĩnh, hơn nữa nó còn được giấu trong những bụi trúc xanh biếc, vì thế thoát nhìn không khỏi âm u tĩnh mịch, có một chút hương vị "Người không phận sự miễn tới gần, người lạ đừng bước".

Lầu các ở rừng phía tây là nơi ở của đại thiếu gia Đông Xuyên Thượng Nhân nhà Đông Xuyên, cũng là khu vực cấm trong mắt những người giúp việc trong nhà. Anh ta trời sinh tính cách âm trầm, mọi người đều biết, bởi vậy ngoại trừ lão quản gia, ai cũng không dám tùy tiện đi vào địa bàn của đại thiếu gia, chỉ sợ một bước xông lăm vào mà phạm tội tày trời sẽ chết không toàn thây. [TN: *rừng mình*]

Hiện nay, nhà Đông Xuyên do sáu vị thiếu gia làm chủ, còn vợ chồng Đông Xuyên Huy Nhất Lang bốn người, cũng không ở trong tòa nhà lớn này.

Một năm trước, Đông Xuyên Huy Nhất Lang đột nhiên tâm huyết dâng trào, nghĩ rằng các con trai đều đã lớn, dứt khoát để biệt thự lại cho sáu anh em bọn họ trông coi, còn bản thân thì mang theo ba cô vợ xinh đẹp đến định cư trong biệt thự ở ngoại thành Tokyo, chỉ khi nào tổ chức hội nghị gia tộc hoặc buổi gặp gỡ quan trọng nào thì mới trở về đây.

Nguyên Triều Hương theo lão quản gia đi tới một biệt viện phong cách cổ xưa, quản gia mở cửa dẫn cô bé đi vào.

Nơi ở trong thời gian tới của cô bé, nằm ở tận cùng phía nam của Nam Sương Viện, đây là nơi ở của Đông Xuyên Tấn Tư, cũng là nơi mỗi lần cô bé đến nhà Đông Xuyên chơi thường ở lại.

Tòa viện kiến trúc trang nhã này có hai tầng lầu, tầng một tương đối rộng rãi, bố trí thành hai phòng hai sảnh. Bố cục hai gian phòng về cơ bản đều giống nhau, mỗi gian phòng đều có một phòng tắm, phòng để quần áo và phòng sách. Phòng khách thiết kế khéo léo kết hợp hai yếu tố phong cách cổ điển của Nhật và phong cách hiện đại của Châu Âu, cũng lấy màu trắng nhẹ nhàng của gạo và màu thẫm của gỗ thô làm cơ sở điều phối. Phòng bếp và bàn ăn được đặt ở bên trái phòng khách, thiết kế theo sắc thái không gian mở.

"Tiểu thư, sau này nơi đây chính là phòng của cô." Lão quản gia mở cửa, nhiệt tình chào đón cô bé đi vào.

Cách hàng lang, gian phòng đối diện cô đó là phòng ngủ của Đông Xuyên Tấn Tư.

Đồ đạc của Nguyên Triều Hương, ngoại trừ dàn dương cầm bảo bối chưa đem đến ra thì tất cả hành lý đều được đưa đến từ mấy ngày trước rồi, hơn

nữa tất cả đều đã được bày biện ổn thỏa, hoàn toàn không cần cô bé phải tự mình động tay sắp xếp, rõ ràng từ trước khi cô bé chính thức dọn đến, nhị thiếu gia đệ tử Chu Đao đã cho người đến sắp xếp gian phòng này ổn thỏa rồi.

Điều khiến cô bé ngạc nhiên mừng rỡ nhất là trên giá sách có rất nhiều sách báo nhi đồng —— truyện cổ Grimm bìa cứng, truyện ngụ ngôn ngày xưa, truyện cổ Andersen toàn tập, bộ bách khoa toàn thư, tạp chí về khoa học tự nhiên, còn có loại truyện tranh ngày thường cô yêu thích....những bộ sách nào cần có đều có, hầu như chất đầy cả một giá sách lớn.

Nguyên Triều Hương đứng trước giá sách, lòng tràn đầy vui mừng lật xem một quyển truyện chưa bao giờ xem qua.

"Nhị thiếu gia biết cô thích đọc sách, cho nên đặc biệt đặt mấy quyển truyện này về." Lão quản gia cười nói.

Cô bé đặt quyển truyện lại lên giá. "Tân đâu ạ? Sao không thấy anh ấy?"

"Hôm nay nhị thiếu gia đến công ty thực tập, có lẽ buổi tối mới có thể trở về." Lão quản gia tươi cười trả lời. "Tiểu thư, cô có đói bụng không? Có cần chuẩn bị một ít điểm tâm cho cô không?"

Cô bé lắc đầu. "Cháu vẫn chưa đói bụng, cảm ơn Tú gia."

"Vậy được rồi, nếu cô có việc gì cần, cứ ấn điện thoại nội bộ báo với tôi một tiếng." Sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô bé xong, lão quản gia mới khom người lui ra.

Nguyên Triều Hương đẩy cánh cửa giấy nối liền với sân, bước ra ngoài phòng, nhàn nhả đứng trên hành lang vườn vai, hoạt động gân cốt.

Bỗng nhiên, từ trên không trung bay tới một trái banh, sắp sửa sẽ bay thẳng về phía ót cô bé.

Cô linh hoạt nhanh nhẹn, kịp thời đỡ được trái banh.

"Hô, còn may thân kinh vận động của mình không tệ." Cô bé cầm trái banh khẽ than thở, sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhìn lại hướng trái banh bay tới, dưới ánh mặt trời gay gắt có hai cậu bé hơi lớn tuổi hơn cô một chút đang đứng ở đó.

Quả nhiên là chuyện tốt do hai người này làm! Cô bé hậm hực ném trái banh trở lại. Cũng chỉ có hai tên quỷ Đông Xuyên Quân Tư và Đông Xuyên Tướng Tư này mới dùng cách thức đột kích này để chào đón cô.

Đông Xuyên Quân Tư có thể nói là may mắn có được bề ngoài khôi ngô tuấn tú, đáng tiếc tính tình anh ấy không tốt, tính khí lại nóng nảy, cho dù có dung mạo hoàn mỹ không sứt mẻ cũng là uổng phí. Đã từng có mấy người vì không biết rõ tính cách anh ấy nên đã sai lầm xem anh ấy như con gái, nói những câu như "Cậu thật xinh đẹp", "Có thể kết bạn với cậu được không" v.v..., kết quả anh ấy đã một đấm đánh gãy hai cái răng cửa của người ta ngay tại chỗ.

Về bề ngoài của Đông Xuyên Tướng Tư cũng là không thể bắt bẻ, so về độ nổi tiếng cũng không hề thua kém năm người anh lớn của mình, có điều đường nét của anh ấy quá sâu sắc, thoát nhìn có vẻ ngang ngược. Trong sáu anh em, nếu nói người có khuôn mặt giống Đông Xuyên Huy Nhất Lang nhất thì phải kể đến anh ấy, ngay cả cái dáng vẻ ngang ngược lên mặt nạt người cũng không khác biệt.

"Đồ đạc sắp xếp xong hết chưa?" Đông Xuyên Quân Tư liếc mắt nhìn qua gian phòng của cô bé.

"Cũng tạm ổn rồi ạ." Cô bé nhún nhún vai.

"Bây giờ bọn anh muốn đi đá banh, em có đi không?" Đông Xuyên Tướng Tư lịch sự mời.

"Được thôi ạ." Dù sao cũng đang nhàn rỗi.

Tiếp đó, ba đứa bé chiến đấu hồi lâu, chơi đến mồ hôi đầm đìa.

"Tạm nghỉ chút đã."

"Mấy giờ rồi?" Nguyên Triều Hương thờ hồn hèn hỏi.

Đông Xuyên Quân Tư nhìn đồng hồ đeo tay một cái. "Bốn giờ rưỡi."

"Hóng rồi!" Nguyên Triều Hương hoảng hốt, cất bước chạy đi. "Em còn có việc, không chơi với các anh nữa!"

"Này, em đi đâu vậy?" Đông Xuyên Tướng Tư nhìn theo bóng lưng của cô bé hỏi.

Cô hiện giờ không có nhiều thời gian để giải thích. "Em đi ra ngoài một lát, khoảng bảy giờ sẽ về, tạm biệt!"

Bảy giờ tối, Nguyên Triều Hương được tài xế nhà Đông Xuyên đưa về đúng giờ.

Dọc đường cô bé còn ngâm nga khúc "Turkish March" của Mozart, đi về Nam Sương Viện.

"Em đã về rồi!"

Một thân hình thon dài cao ngất đang đứng tựa vào cửa sổ yên lặng chờ đợi.

"Ăn cơm chưa?" Đông Xuyên Tấn Tư tắt nửa điều thuốc còn lại, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

"Em vẫn chưa ăn à." Cô bé lấy một chai nước khoáng từ tủ lạnh ra uống một ngụm lớn.

"Em tắm rửa trước đi, anh sẽ bảo Tú gia mang chút thức ăn tối cho em."

"Vâng." Cô bé chạy nhanh về phòng.

Hai mươi phút sau, khi cô bước ra khỏi phòng tắm, trên bàn bên trong gian phòng đã bày rất nhiều món ngon chờ cô.

"Vạn tuế!" Không nói hai lời, cô bé lập tức bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Đông Xuyên Tấn Tư kéo một cái ghế, ngồi ở phía sau cô bé.

Âm thanh máy sấy ông ông vang lên bên tai cô bé. Cô bé tiếp tục ăn cơm của mình, để cho vị nhị thiếu gia phía sau kia tự hạ mình sấy khô tóc ẩm ướt của cô.

Đông Xuyên Tấn Tư năm nay mười chín tuổi, sắp sửa trưởng thành, rất nhiều người có địa vị muốn kết thông gia với nhà Đông Xuyên, những nhân vật chính khách nổi tiếng đương nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để giới thiệu về con gái của mình.

Điều gây ngạc nhiên chính là, tất cả danh sách các cô gái trẻ đưa đến nếu không phải bị gửi trả về, thì đều là như đá chìm đáy biển, lâu ngày, các loại tin đồn sinh động như thật liên lan truyền nhanh chóng.

Trong phần lớn tin đồn thật thật giả giả thì lời đồn được lưu truyền rộng rãi nhất, chính là vị nhị thiếu gia anh tuấn phóng khoáng này thật ra đã được người lớn trong nhà làm chủ hứa hôn từ lâu rồi, chỉ vì chuyện này chưa chính thức công khai với bên ngoài, cho nên, chim tước quý báu may mắn được trúng tuyển đến cùng là danh môn khuê tú nhà ai, ngoại trừ người thân tín với nhà Đông Xuyên ra thì không còn ai biết được.

Nghe nói, nhà Đông Xuyên muốn bảo vệ sự riêng tư của nhà gái, cùng vì tránh cho nhà gái bị người ngoài quấy rầy, nên trước sau vẫn kiên quyết không lộ ra thân phận thật sự của vị hôn thê thân bí kia, vì vậy chuyện này ngày càng trở lên mờ mờ, thân phận của nữ nhân vật liên đặc biệt trở thành một câu đố khiến nhiều người suy đoán.

"Chiều nay em đi đâu vậy?" Cậu ta luôn giữ giọng nói mềm mại trước sau như một hỏi.

"Lớp học thêm à." Cô bé nhét com đầy miệng, tiếng nói không rõ mà trả lời.

"Em quyết tâm học hành chăm chỉ như vậy từ bao giờ thế?" Cậu không khỏi mỉm cười.

"Là lớp học thêm đàn dương cầm thôi!" Sau đó cô bé lại giải thích, "Em học đàn dương cầm tại một trường dạy âm nhạc ở trung tâm thành phố, đã học được hai năm rồi đấy."

"Đàn dương cầm? Sao trước đó không thấy em nhắc đến?" Cậu cúi người hỏi.

"Tại anh không hỏi mà." Cô bé không hề gì mà nhún nhún vai, sau đó cái ót bỗng nhiên bị máy sấy gõ một cái. "Á! Đau quá!"

Đông Xuyên Tấn Tư tắt nguồn điện, đặt máy sấy sang một bên.

"Về sau những chuyện này đều phải nói trước cho anh biết đấy."

"Những chuyện nào cơ?" Cô bé vô tội ngẩng đầu lên nhìn cậu.

"Về mỗi một chuyện của em." Lời nói của cậu ẩn chứa một loại tình cảm mập mờ không rõ nào đó.

"Tại sao?"

Đông Xuyên Tấn Tư mỉm cười, nhìn cô bé chăm chú, mười ngón tay thon dài chậm rãi luồn vào mái tóc mềm mại của cô, dịu dàng vuốt ve.

"Bởi vì, từ nay về sau anh chính là người thân thiết nhất của em."

Chương 3

Ngày hôm sau.

Ngủ quá... Đường như có vật gì đó gãi gãi chớp mũi, cổ ý quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Nguyên Triều Hương lơ đãng nâng mí mắt lên, ánh vào đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ chính là khuôn mặt anh tuấn của một thanh niên.

"Thức dậy được chưa nào? "Đông Xuyên Tấn Tư đang ngồi bên mép giường nhìn xuống cô bé, hai tay chống ở hai bên người cô, toàn bộ ý cười đều được viết trong đôi mắt màu hổ phách.

Cô bé dụi dụi mắt, vẫn chưa tỉnh hẳn.

"Em có điện thoại này!" Cậu đem điện thoại không dây áp vào bên tai cô bé.

"Alô?" Cô bé cũng lười cảm. Vấn đề cậu cảm điện thoại phục vụ mình nói chuyện.

"Con gái à!" Giọng nói của Nguyên Kỳ Cương từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Ba..." Nguyên Triều Hương ưỡ oai khề gọi.

Đông Xuyên Tấn Tư cúi người nghe cuộc trò chuyện của cha con họ, khiến thân thể hoàn toàn áp trên người cô bé.

"Con gái, có ngoan ngoãn không đó?"

"Có mà, con rất ngoan ấy chứ."

Đông Xuyên Tấn Tư nghe xong, chợt như rúng cao đôi chân mày rậm lẳng lẳng cười khế.

Nguyên Kỳ Cương sau khi biểu đạt sự quan tâm với con gái mình xong, liền liên tục dặn dò cùng nhắc nhở.

Chà chà, mới sáng sớm đã gọi điện tới dài dòng điều này điều kia, cũng có thể thấy được ba cô bé có bao nhiêu tin tưởng đối với "đức hạnh" của cô nàng rồi. Nguyên Triều Hương xoay người không thèm nghe, dứt khoát đưa điện thoại cho Đông Xuyên Tấn Tư, tiếp tục chui vào ổ chăn.

"Con bé kia, con có đang nghe ba nói hay không thế?"

"Bác à, là cháu!" Đông Xuyên Tấn Tư bỗng lên tiếng.

Nguyên Kỳ Cương giật mình vài giây. "Tấn... Tấn Tư thiếu gia?"

"Vâng!" Cậu mang theo nụ cười nhẹ đáp lời.

"Con bé nhà chúng tôi không gây thêm phiền phức cho cháu chứ?"

"Không có, em ấy rất nghe lời! " Ngón tay dài của Đông Xuyên Tấn Tư lướt qua má trắng mịn của cô bé, nhẹ nhàng tô lên đường viền của cô.

"Vậy à? Vậy thì tốt rồi!"

"Bác cứ yên tâm, nếu cháu đã đáp ứng bác, thì sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt mà!"

"Vậy con gái của tôi phải làm phiền Tấn Tư thiếu gia rồi!"

Nguyên Kỳ Cương biết rõ, thật ra lo lắng của anh căn bản là dư thừa, những năm gần đây, Nhị thiếu gia đối với con gái anh thật đúng là không cần nói, vừa cưng vừa chiều vừa thương vừa yêu, xem con bé giống như bảo bối vậy, gần như nâng lên tận trời, suy nghĩ lại thì anh thật sự cũng không có gì để sầu lo.

Hai người lại hàn huyên thêm một lúc rồi mới cúp điện thoại.

Đông Xuyên Tấn Tư vừa trò chuyện xong, liền phát hiện Nguyên Triều Hương đang ngáy ngẩn nhìn mình đến xuất thần.

"Sao lại nhìn chăm chăm mặt anh đến ngẩn người vậy?"

"Giương mặt anh đẹp trai như vậy, mượn nhìn vài lần nữa cũng không mất gì mà." Cô bé vươn vai nhảy xuống giường, chậm rãi đi vào phòng tắm rửa

mặt.

Cậu cũng cười cười, đi theo đến trước phòng tắm, nghiêng người dựa vào khung cửa bắt đầu khó hiểu quan sát cô bé trước mặt.

Thành thật mà nói, một cô nhóc hơn mười tuổi, mặc một chiếc áo T-shirt rộng thùng thình cùng với quần soọc, trên đầu tóc ngắn rối bù xù, ngậm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt kem đánh răng, thật là chẳng dễ nhìn chút nào, cũng lắm chỉ được xem là đáng yêu mà thôi.

Nhưng cậu vẫn không thể nào dời mắt khỏi cô bé được.

Cậu phải thừa nhận, khi cha quyết định điều viên đại tướng Nguyên Kỳ Cương đến chi nhánh ở Châu Âu làm quản lý thì trong lòng cậu thật sự rất vui mừng, bởi vì chỉ có như thế, cậu mới có thể danh chính ngôn thuận giữ cô bé ở lại bên cạnh mình.

Sau đó, chậm rãi nhìn cô bé lớn lên, chờ cô bé trưởng thành...

"Tán?" Bỗng một bàn tay nhỏ nhắn quơ quơ trước mắt cậu. "Anh sao vậy? Làm gì mà đứng đây bất động thế?"

"Không có gì!" Cậu mỉm cười. "Cả ngày hôm nay anh sẽ không ở nhà, em có thể tự chăm sóc mình được không?"

"Được ạ, không thành vấn đề." Cô bé có khá nhiều việc để giết thời gian mà!

"Đừng chỉ mãi chơi thôi, bài tập hè em đã làm chưa?"

"Ồi dào, anh đừng làm mất hứng như thế có được không, em chỉ mới vừa đến đây hôm qua thôi, dù thế nào cũng nên cho em chơi thỏa thích mấy ngày chứ! Đẳng nào bài tập hè cũng không mọc chân chạy đi mất được!"

"Mục tiêu sống của em trừ chơi bời ra chẳng lẽ không còn gì cụ thể hơn sao?"

"Mục tiêu?"

"Đúng vậy, em chắc phải có ước mơ gì trong tương lai chứ?"

"Đương nhiên là em có!"

"Ồ?" Cậu lộ ra nụ cười suy ngẫm. "Ước mơ gì? Nói anh nghe thử xem!"

"Em muốn sau này lớn lên sẽ trở thành một nhạc sĩ!"

"Vậy sao?" Cậu không tỏ rõ ý kiến mà chỉ cười cười, trong mắt xẹt qua vẻ thâm sâu. "Anh còn tưởng, em muốn sau này lớn lên sẽ trở thành cô dâu của anh đây." [TN: Hắc hắc....câu này mình thích!]

"Cái...cái gì chứ! Em..em mới không thèm trở thành cô dâu gì gì đó, anh đừng nói lung tung!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Triều Hương đỏ lên, chớp lấy cái khăn lông che mặt lại, vội cúi đầu đi ra khỏi phòng tắm, giống như một con đà điểu nhỏ mà vụt qua người cậu.

Đúng là dễ xấu hổ quá đi! Đông Xuyên Tấn Tư âm thầm cười khẽ.

"Thật sự không muốn sao?" Cậu đi phía sau cô bé, tiếp tục trêu ghẹo, "Anh là một người rất thương vợ nha!"

"Ừm, em cũng thấy vậy." Điểm này thì cô vô cùng tán thành.

"Vậy sao em không chịu gả cho anh?" Giọng nói của cậu mang theo ba phần thận trọng cùng với bảy phần nhẹ nhàng. [TN: Đây có đc coi là 1 lời cầu hôn k nháy? =)))]), NV: hắc hắc...]

"Nếu như sau này em không gả cho anh, anh sẽ không thương em nữa sao?" Cô bé lanh lợi hỏi lại.

"Ách..." Cậu suýt chút nữa đã bị hỏi cho cứng họng. "Anh mà lại là người như thế sao."

"Nếu vậy thì gả cho anh hay không còn không phải như nhau sao, có gì khác biệt đâu!" Cô bé lơ đãng nhún nhún vai.

Đông Xuyên Tấn Tư chậm rãi nhếch lên một nụ cười mờ ám.

"Hoàn toàn không như nhau."

"Vậy khác chỗ nào?"

"Ở chỗ mức độ thương yêu sẽ không giống nhau!" Cậu nhìn cô bé đáp một câu đầy thâm thúy.

"Là sao?" Đầu óc cô bé mờ mịt, nghe mà chẳng hiểu ra sao.

Đông Xuyên Tấn Tư cười khổ. Bây giờ nói những điều này với cô bé dường như còn quá sớm.

"Mau mau lớn lên đi! Cô bé ạ." Cậu vươn bàn tay ra, vò rối mái tóc cô bé vừa chải gọn xong.

"Gi vậy!" Cô bé bị vẻ mặt và cử chỉ kỳ lạ của cậu làm chẳng hiểu ra sao. "Sáng nay anh không phải đến trường sao? Đã chín giờ rồi rồi đấy!"

"Ừ nhì!" Đông Xuyên Tấn Tư vòng qua người cô bé, thuận tay vỗ vỗ lên má cô, "Anh phải đi đây, em ở nhà ngoan đó."

"Tạm biệt anh!"

"À, đúng rồi!" Cậu bỗng xoay người lại dặn dò: "Đàn dương cầm của em đã được đưa tới, em xem muốn đặt ở nơi nào thì nhờ Tú gia bảo người chuyển vào cho em nhé!"

"Vâng... em biết rồi!"

"Nếu thấy buồn thì đi tìm Quân Tư, hay Tướng Tư chơi, hoặc là đi tới Thủy Trương Viện thăm Y Nhân trước cũng được, em ấy chờ mong em đến chơi lắm đấy! "

Đông Xuyên Y Nhân, cùng tuổi với Nguyên Triều Hương, năm lên ba tuổi đã được nhà Đông Xuyên nhận nuôi và nhập hộ khẩu, lấy tên là Y Nhân, chính thức trở thành một phần tử của đại gia tộc này, là hòn ngọc quý của vợ chồng Đông Xuyên Huy Nhất Lang.

Đáng tiếc là từ nhỏ cô ấy đã yếu ớt, nhiều bệnh, chỉ cần gặp một chút gió lạnh liền phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian dài. Thể chất ốm yếu đến cả bác sĩ danh tiếng cũng phải bó tay chịu thua. *[TN: Tình hình là bọn cứ thấy chị Y Nhân này sẽ là tiểu tam a = ''=, NV: *nghe đầu nhìn sang Nguyệt* phải không đấy >:)]*

"Y Nhân. . . tình trạng sức khỏe cậu ấy gần đây có tốt hơn không ạ?" Nguyên Triều Hương quan tâm hỏi.

"Cũng không tốt lắm!" Cậu nhún mày.

"Vậy... học kỳ sau cậu ấy vẫn có thể cùng em đến trường được chứ?"

"Sợ rằng không được rồi!" Đông Xuyên Tấn Tư bắt đầu đi lắc đầu. "Bác sĩ bảo, em ấy phải tĩnh dưỡng lâu dài!"

"Nếu như bây giờ em đến thăm, có quấy rầy cậu ấy nghỉ ngơi hay không?" Cô bé hơi lo lắng hỏi.

Đông Xuyên Tấn Tư thản nhiên cười, "Dĩ nhiên là không rồi, em có thể đến thăm, em ấy vui mừng còn không kịp nữa là."

Trong Thủy Trương Viện, Đông Xuyên Y Nhân nằm trên giường lớn, mái tóc đen dài tựa như một thác nước đang nhẹ nhàng chảy ở một bên gối đầu, hai hàng mi dài cong vút che lại đôi mắt, hít thở vững vàng, đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô bé vì quanh năm bệnh liệt giường mà có vẻ vô cùng tái nhợt.

Nguyên Triều Hương lặng lẽ ngồi một bên, không dám quấy nhiễu khi cô ấy đang ngủ say.

Lúc lâu sau, Đông Xuyên Y Nhân từ từ tỉnh giấc. Mắt vừa hé mở đã đón lấy đôi mắt thương xót của Nguyên Triều Hương.

"A..." Cô bé yếu ớt gọi: "Cậu đến sao không gọi mình dậy?"

"Minh thấy cậu ngủ ngon như thế, thật sự không nỡ đánh thức cậu!" Nguyên Triều Hương vội kéo chăn đắp kín, tránh cho cô ấy bị cảm lạnh.

Cô bé kia cố gắng ngồi dậy, lại bị Nguyên Triều Hương ngăn cản. "Không cần ngồi dậy đâu, cậu phải nghỉ ngơi nhiều thì mới mau khỏi bệnh được!"

Đông Xuyên Y Nhân chậm rãi nằm trở lại, bên môi nở nụ cười, "Thật vui quá, cuối cùng cậu cũng đến đây ở rồi!"

"Ừ! Sau này mình đã có thể thường xuyên đến thăm cậu!" Nguyên Triều Hương cũng chui vào ổ chăn, vô cùng thân thiết nằm bên cạnh cô ấy.

Hai cô bé có thể nói là từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, chơi rất thân với nhau, tình cảm cũng tốt giống như chị em ruột vậy.

"Ừ... mình muốn ngủ thêm một lát nữa..." Y Nhân dụi đôi mắt buồn ngủ khe rì rầm.

"Được, mình ở đây với cậu, chờ cậu ngủ rồi mình mới đi nhé."

Cô bé vẫn nằm bên cạnh trông Đông Xuyên Y Nhân, đợi khi cô ấy ngủ hẳn rồi mới xuống giường.

Nguyên Triều Hương đẩy cửa, đi ra ngoài, liền nhìn thấy một thiếu niên tóc dài miệng ngậm điếu thuốc lá, đang ngồi dựa vào trên lan can hành lang phi phèo hút thuốc.

Khuôn mặt cậu ta được ẩn giấu trong làn khói thuốc lượn lờ, khi ẩn khi hiện.

Lúc này, một trận gió thổi tới, khiến cho đầu tóc dài gần đến thắt lưng của cậu ta tung bay theo làn gió.

Thiếu niên tóc dài nhìn thấy cô bé từ phòng đi ra, không nói lời nào, mà chỉ thản nhiên nhếch môi nở ra một nụ cười yếu ớt, trong nụ cười pha lẫn một hương vị bất cần đời, tựa như một con ngựa hoang thoát cương, cuồng dã ngang ngạnh lại khó thuần hóa.

Đông Xuyên Hạo Tur, đứng thứ tư trong số các anh em, là một tay chơi điển hình.

Từ khi cô bé có trí nhớ đến nay, anh ta hầu như đều là để một đầu tóc dài gần đến thắt lưng như vậy, trước đó đã nghe mọi người kể, từ nhỏ anh ta đã bắt đầu có thói quen để tóc dài, những người lớn đều nói, đầu tóc như vậy chẳng ra gì cả, bất quá, cô lại cảm thấy loại hình tượng công tử phong lưu với anh ta cũng khiến người khác có cảm giác vô cùng phù hợp.

Nếu lấy tướng mạo mà xét, lão Tứ và lão Ngũ Đông Xuyên Quân Tur đều thuộc hàng mỹ nam điển hình không chê vào đâu được, chỗ khác biệt duy nhất là ở đường viền ngũ quan của anh ta tương đối cương cứng hơn, nếu so với tướng mạo âm nhu xinh đẹp đến vô lý kia của Quân Tur thì hơn một phần cảm giác uy mãnh hùng tráng khỏe khoắn.

Đông Xuyên Hạo Tur năm nay mười bảy tuổi, với dáng vẻ anh tuấn mê người đó cũng có thể thấy được sau khi trưởng thành anh ta sẽ có lực sát thương với phụ nữ như thế nào rồi, và lại người bẩm sinh đã mang một loại khí chất xấu xa như anh ta lại càng khiến các cô gái say mê, nếu trải qua thêm năm tháng tôi luyện, thật sự không khó để tưởng tượng uy lực “hại nước hại dân” của anh ta trong tương lai.

"Anh không có việc gì thì ngồi đây chi vậy?" Cô bé kéo cửa giấy lại, khó hiểu nhìn cậu ta chăm chăm hỏi.

"Làm sao em biết anh không có việc gì?" Đông Xuyên Hạo Tur giống như đánh đổ mà hỏi, còn kèm thêm một nụ cười không có ý tốt.

Nguyên Triều Hương tránh né ánh mắt cậu ta. Thảng thốt mà nói, cô thật sự không thích cái vẻ mặt kỳ lạ luôn biến hóa của anh ta cho lắm.

Nhìn dáng vẻ tránh như tránh tà của cô bé, Đông Xuyên Hạo Tur không khỏi rung đùi đắc ý, nở nụ cười, sau khi giống như đã cười đủ rồi mới lại đưa điều thuốc lá kẹp trong tay lên miệng, hút một hơi thật sâu, sau đó đưa ác mà thổi về phía mặt cô bé.

"Khụ khụ... hôi chết người đi được!" Cô bé bị sặc đến ho khan liên hồi, bàn tay nhỏ bé khua mạnh trong không trung.

"Tân cũng hút thuốc mà, thế nào, đối với em thì anh ấy sẽ không hôi ư?" Cậu ta cố tình chọc ghẹo cô bé.

"Làm ơn đi!" Cô bé hừ lạnh một tiếng, "Tân thơm hơn anh nhiều."

"Em nói như vậy thật sự là không công bằng rồi, anh và Tân đều hút cùng một loại thuốc lá, không lý nào anh hôi còn anh ấy thì thơm được, em có về thiên vị anh ấy nha!"

"Làm, làm gì có." Cô bé không khỏi đỏ mặt.

"Em rõ ràng là thích thầm anh ấy, còn dám nói không có ư?" Đông Xuyên Hạo Tur hăm he.

"Anh đừng nói bậy!" Cô bé hung dữ hét lên với cậu ta một câu.

Ha, cô nhóc thẹn quá hóa giận rồi...!!

Đông Xuyên Hạo Tur lấy điều thuốc ngậm ở miệng xuống, cười ha ha.

"Nhàm chán." Lúc này cô bé mới phát hiện mình bị người ta chinh.

"Thì chính vì nhàm chán nên mới chơi đùa với em chứ!"

"Hừ!" Cô bé bĩu môi, "Quân Tur, Tướng Tur đều nói anh là cuồng ma thủ đoạn độc ác, không việc ác nào không làm, nghiệp chướng nặng nề, chỉ cần là nữ sinh, thì không thể tùy tiện chơi đùa với anh được." Nghe đồn rằng người này vô cùng không có chừng mực, từ sáng đến tối chỉ chơi bởi lêu lổng, luôn luôn ở bên ngoài bắt nạt nữ sinh thuần khiết vô tội.

"Thật sao?" Cậu ta cười càn rỡ hỏi: "Dám nói xấu sau lưng anh, hai tên quỷ nhỏ kia chết chắc rồi!"

"Mặc kệ anh." Cô bé lướt qua bên người cậu ta, nhanh chân rời khỏi.

Đột nhiên, cô bé nghe “cạch” một tiếng, dường như là tiếng cửa giấy bị đẩy ra, vì thế cô liền xoay người lại nhìn.

Cửa giấy của phòng Đông Xuyên Y Nhân hé mở, cô từ khe hở của cửa mơ hồ nhìn thấy bóng lưng tóc dài của Đông Xuyên Hạo Tur, nhưng mới chớp mắt một cái thì cửa đã đóng lại rồi.

Quái lạ, tên Hạo Tur kia làm cái quỷ gì thế nhỉ? Cứ thần thần bí bí.

Nguyên Triều Hương gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu đi khỏi Thủy Tương Viện.

"Tú gia, Tú gia, cháu đói bụng rồi!"

Đến gần trưa, Nguyên Triều Hương liền quần quít lấy lão quản gia hiền lành ẩm ỉ muốn ăn cơm.

"Được được được, tôi bảo nhóm đầu bếp đi chuẩn bị ngay!" Ông cười ha ha, dẫn cô bé đến phòng ăn.

Sau khi bố trí ổn thỏa cho tiểu tổ tông xong, ông liền xoay người đi vào nhà bếp, dặn dò nhóm đầu bếp chuẩn bị món ăn.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ những món ăn đầy đủ màu sắc hương vị cùng dinh dưỡng được bưng lên.

Mì hải sản thơm ngào ngạt đang bốc lên hơi nóng, được bày biện bắt mắt ở trong một chiếc đĩa tinh xảo, bên cạnh còn thêm một ly trà xanh mát lạnh, một đĩa bánh pudding, vô vàn mỹ vị phong phú đủ để cô bé dỗ yên cái bụng đang biểu tình dữ dội của mình.

"Đây rồi, cẩn thận kéo nóng."

Lão quản gia đứng ngay sát bên cạnh trông nom cô bé, bên cạnh còn có hai cô bé giúp việc. Hai cô bé kia đều mang một bộ dáng như lâm đại địch, vừa nhìn đã biết là người mới rồi.

"Cháu ăn đây!" Cô bé cầm lấy đôi đũa trúc, hài lòng thương thức.

Hai cô bé giúp việc ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ cô bé, có lẽ là lần đầu tiên làm việc nên hai cô tay chân đều lỏng lẻo, và lại lão quản gia ở một bên nhìn chăm chăm, càng làm hai cô bé lo lắng không yên.

Thấy cô bé đang gấp một con tôm he chuẩn bị bóc, một cô bé giúp việc vội vàng lên tiếng, "Tiểu thư, để tôi giúp cô!"

"Không cần đâu, tôi tự làm cũng được!" Cô bé từ trước đến nay là người không hề câu nệ tiểu tiết, tuy rằng mỗi hào môn thế gia đều có một vài lễ tiết chính phụ gì đó cần phải tuân thủ, nhưng cô bé lại cho rằng tuân thủ có chừng mực là được rồi, kiểu cơm bưng nước rót tận tay thế này cô trái lại thật sự không quen.

Cô bé giúp việc vẫn cảm thấy không ổn, rất sợ mình có gì không được chu đáo, liền nhanh nhẩu đưa lên – một cái khăn ướt cho cô bé lau tay.

Nguyên Triều Hương nhận lấy khăn ướt, không nhìn được mà bật cười.

"Hai người không cần phải sợ như thế đâu, tôi không biết cần người mà."

Nghe vậy, hai cô bé giúp việc liền bật cười. Được cô bé chọc cười như thế, áp lực trong lòng các cô nhất thời giảm bớt không ít.

"Hai chị em này mới từ dưới quê lên, hôm nay là ngày đầu làm việc, khó tránh khỏi có chút khấn trương." Lão quản gia lắc đầu cười khỏ.

"Ồ? Quê của hai người ở đâu?" Cô bé vô cùng có hứng thú hỏi.

"Ở Y Đậu ạ!"

"Y Đậu? Tôi chưa từng đến bao giờ, nơi đó có gì hay không?"

"Thánh địa tham quan nổi tiếng nhất ở đó chính là Nhiệt Hải. Mấy năm gần đây còn xây thêm không ít resort và trung tâm giải trí nữa, rất là náo nhiệt.

Chỉ tới mấy người tán gẫu một lúc sau, trong phòng ăn bắt đầu tràn ngập những tiếng cười vui vẻ thoải mái.

"Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Một giọng nam đột nhiên vang lên.

"Tam thiếu gia." Lão quản gia điềm tĩnh nhìn về phía người thiếu niên đột nhiên xuất hiện, cung kính gật đầu chào.

Tam thiếu gia, là Tam thiếu gia tính tình cổ quái, tính khí thất thường... Hai cô bé giúp việc không dám làm càn nỡ, lập tức thu lại vẻ tươi cười gật đầu chào cậu ta.

"Tam thiếu gia."

Ài, đúng là cái tên phá hỏng không khí. Nguyên Triều Hương lắc đầu, tiếp tục 'sự sự' ăn mỳ của mình, không may mà bị ảnh hưởng đến.

"Em ở đây đã quen chưa?" Cậu ta ngồi xuống đối diện cô bé.

"Dạ, ăn ngon, uống lạ, cũng không tồi ạ!" Cô bé nhún nhún vai thẳng thắn đáp.

Cậu ta gật gù đầu, nhàn nhạt nở nụ cười.

"Tam thiếu gia muốn ăn món gì ạ?" Lão quản gia cúi xuống hỏi.

"Gi cũng được!" Cậu ta tựa lưng vào ghế, khuôn mặt tuấn tú cao ngạo mang theo một chút ừ ừ.

Đông Xuyên Ngự Tư, mười tám tuổi, là tân sinh viên của Học viện y nổi tiếng bậc nhất, trong tương lai sẽ có tiền đồ vô hạn.

Có điều, những người giúp việc luôn lén lút truyền tai nhau, nói mức độ lạnh lùng khó gần của anh ấy đã sấp bằng Nhân thiếu gia âm trầm kia rồi, tuy rằng vẫn chưa đến mức khủng bố khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn ba chân bốn cẳng chạy trốn như Đại thiếu gia, nhưng đáng về lạnh lùng thờ ơ của anh ấy vẫn luôn làm mọi người nhìn thấy liền sinh ra sợ hãi, dĩ nhiên cũng lãng phí tướng mạo khôi ngô tuấn tú của anh ấy.

Nhưng mà Nguyên Triều Hương biết, người này chỉ là tính tình có chút lạnh lùng, chứ thật ra cũng không hề khó gần.

So với cái tên Thượng Nhân làm cho người ta rợn tóc gáy, nổi da gà, rùng mình kia, thì Ngự Tư đã được xem là thân thiện rồi, bằng không cô cũng không dám không lớn không nhỏ với anh ấy như thế.

Cô không dám dùng giọng điệu cả lợ phát phơ này nói chuyện với tên Thượng Nhân kia. Không đúng! Phải nói là cô căn bản không có dũng khí nói chuyện với Thượng Nhân. Cũng không đúng! Nói chính xác nhất là Đông Xuyên Thượng Nhân vừa quái gở, vừa đáng sợ, lại vừa máu lạnh kia căn bản không phải là đối tượng có thể nói chuyện.

Hừ, rõ ràng chẳng hề giống người, còn cố tình đặt cái tên "Thượng Nhân", thật là chẳng đúng gì cả.

Cô bé giúp việc bụng thức ăn lên vì quá khẩn trương, thiếu chút nữa đã làm đổ bát canh, cô ấy sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bộ dáng dường như tai họa sắp ập xuống vậy.

"Xin lỗi, Tam thiếu gia..."

"Sao lại không cẩn thận như thế?" Lão quản gia nhẹ nhàng quở trách một tiếng.

Về mặt Đông Xuyên Ngự Tư vẫn thản nhiên như trước, không hề đem chuyện nhỏ ấy để trong lòng.

"Được rồi, các người đều lui xuống cả đi!" Mặt cậu không chút biểu cảm bảo những người bên cạnh lui xuống.

"Vâng!" Lão quản gia là người biết rõ tính tình cậu, ông hơi cúi người đáp, lập tức dẫn nhóm người giúp việc lui ra ngoài.

Nguyên Triều Hương trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy biểu cảm như trút được gánh nặng của nhóm nữ giúp việc.

Ài, một thanh niên tốt như thế, sao lại làm cho quan hệ với những người xung quanh thành ra như vậy chứ? Cô nhìn chăm chăm Đông Xuyên Ngự Tư, thầm cảm thán trong lòng.

"Sao vậy?" Bỗng nhiên cậu ta nâng mắt, đón lấy tầm mắt cô bé.

"Không có gì." Cô bé lắc đầu, vui đầu tiếp tục ăn mỳ.

"Hôm nay Tấn không ở nhà, nếu như em buồn chán cứ đi tìm bọn Quân Tư, Tương Tư chơi cùng, chỉ là đừng nghịch lửa giống lần trước. Cả ngôi nhà suýt chút nữa đã bị các em thiêu rụi rồi." Cậu thản nhiên dặn dò.

"Dạ." Cô bé sờ sờ mũi, không dám phủ nhận tội ác mà ba tên quý nhỏ bọn họ gây ra, bỗng nhiên lại cảm thấy giọng điệu và ánh mắt lúc nói chuyện vừa rồi của anh ấy đều giống hệt như Tấn.

"Khi nào Tấn mới về ạ?" Cô bé ngậm chiếc đũa hỏi.

"Không biết nữa, anh ấy về trường làm chút việc, sau đó có thể còn phải đến tổng bộ của tập đoàn thực tập, nhanh nhất cũng phải sẩm tối mới có thể về." Cậu ta hứng thú tràn trề liếc nhìn cô bé một cái, "Sao thế, mới một buổi sáng không gặp, đã mắc bệnh tương tư rồi à?"

"Mới mới mới.... mới không có đâu!" Cô bé lắp bắp cãi lại.

"Em dính lấy Tấn từ sáng đến tối như thế, hại anh ấy không còn thời gian tìm bạn gái nữa rồi kia." Cậu bình tĩnh nhìn thẳng cô bé, cẩn thận quan sát mỗi một biểu cảm trên mặt cô.

Bạn... bạn gái! Trong lòng cô bé đột nhiên -- nhói lên một cái.

"Tấn... đã có bạn gái chưa?"

"Có chưa thì anh không rõ lắm, có điều, nhất định là có không ít cô gái hâm mộ anh ấy rồi! Bộ dạng anh ấy rất đẹp trai em cũng không phải không biết, nếu như không có nữ sinh để ý mới là lạ đấy."

"Vậy à...." Cô bé rũ mắt, bỗng nhiên dâng lên một nỗi buồn không giải thích được.

Cô nhóc này thật thú vị, tùy tiện trêu chọc một chút thì đã tưởng thật. Cậu lắc đầu cười cười, lộ ra một dáng vẻ ung dung thoải mái hiếm thấy lạng lẽ lướt

qua trên trán.

"Anh cười gì chứ!" Cô bé ngượng ngùng day mũi.

Cậu ta khẽ cười không nói, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Đúng là một kẻ quái gở! Lúc thì trêu chọc cô, ---- lúc thì lại trầm lặng ít nói, người lúc lạnh lúc nóng, tâm tình lên xuống không ngừng như anh ấy vậy, nhất định sẽ rất khó tìm được bạn gái, ha ha ha, nói không chừng ngay cả một người trong lòng cũng không có ấy chứ. Nguyên Triều Hương âm thầm đoán.

Nói đến người trong lòng, tiếng gọi của tinh thần tò mò muốn tìm hiểu lại dâng lên.

"Ngự Tư..."

"Sao?"

"Anh có thích người nào chưa?"

Đột nhiên trong lúc đó, cậu ta như bị sét đánh trúng, vẻ mặt cứng đờ, yên lặng nhìn chằm chằm cái bát trong tay mình, phảng phất như hận thấu xương những hạt cơm kia vậy.

Cậu ta im lặng hồi lâu, đến tận khi cô bé cho rằng cậu ta sẽ không trả lời thì cậu ta lại lên tiếng: "Có."

Chỉ chớp mắt, cậu ta lại khôi phục khuôn mặt u sầu giống như bài tú-lo-khơ trước kia.

Thấy sắc mặt cậu ta đột nhiên thay đổi, Nguyên Triều Hương cũng không dám hỏi nhiều nữa, cúi đầu ngoan ngoãn ăn bánh pudding của mình, trong lòng âm thầm hoảng sợ, không biết có phải mình đã giẫm vào mìn, chọc anh ấy không vui hay không.

*Bánh pudding: Bánh điểm tâm của phương tây, làm bằng bột mì, trứng, sữa bò và trái cây.

Ài, tục ngữ có câu, trẻ con nói không biết kiêng dè, chỉ mong ông anh này đừng chấp nhặt cô.

"Cô ấy đã rời khỏi anh." Không có báo động trước nào, đột nhiên cậu ta nhả ra một câu lạnh băng.

Cái gì? Nguyên Triều Hương kinh ngạc ngẩn đầu.

"Ngự Tư, xin lỗi, em..." Thật sự đã đoán đúng rồi!

Cậu buồn bã cười, vẻ mặt khổ sở.

"Không sao. Em cứ thông thả ăn nhé, anh đi trước."

Đông Xuyên Ngự Tư bỏ đôi đũa trúc xuống, âm thầm đứng dậy rồi đi.

Đến tối, Nguyên Triều Hương ngồi trước đàn dương cầm, vừa lật xem sách nhạc, vừa kể những chuyện mình làm hôm nay.

Ở phía sau, Đông Xuyên Ngự Tư nằm trên giường cô bé nhắm mắt nghỉ ngơi, một cánh tay vắt ngang trên mắt để che đi ánh sáng, yên lặng nghe cô bé kể.

Cậu không trả lời lại câu nào, cũng không biết có nghe thấy không.

Cô bé quay đầu lại, thử gọi khẽ, "Tấn, anh ngủ rồi sao?"

"Chưa."

"Đã khuya rồi, anh không về phòng nghỉ ngơi à?"

"Hôm nay anh ngủ ở đây."

"Vậy em ngủ ở đâu?"

"Cùng ngủ."

"Vội anh?"

"Phải."

Nguyên Triều Hương ngây người, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm một tầng đỏ ửng.

Cậu thì vẫn thản nhiên như cũ, giống như đã ngủ, lại giống như vẫn thức, giống như không có việc gì, lại giống như đang đợi phản ứng của cô.

Bỗng nhiên cô thấy tim đập rộn lên, khó thở, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, nhưng lại không thể nói rõ.

‘Em rõ ràng là thích thăm anh ấy, còn dám nói không có ư?’

‘Sao thế, mới một buổi sáng không gặp, đã mắc bệnh tương tư rồi à?’

‘Mới...Mới không phải như vậy đâu!’

Thật sự... không phải như vậy sao? Trong đầu cô bé có một âm thanh lưỡng lự khẽ hỏi lại.

Sự mập mờ khó phân biệt giữa nam nữ, ở tuổi cô bé vẫn chưa thể hiểu thấu đáo được.

Cô bé lắc lắc đầu, bỏ qua sự tranh cãi của tiếng nói dưới đáy lòng mình, đêm đã khuya, vẫn nên ngoan ngoãn đi ngủ thì tốt hơn!

Cô bé gấp sách nhạc lại, thuận tay tắt đèn, sau đó rón rén lên giường, cố ý cách xa cậu một khoảng ngắn.

Lúc này, đột nhiên hai cánh tay từ phía sau cô bé duỗi tới, ôm chặt lấy cô bé.

Cô bé không hề kháng cự, để mặc thân thể nhỏ xinh bị cậu ôm vào lòng.

Bên tai lắng nghe tim đập đều đặn của cậu, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp của cậu, chớp mũi tràn đầy mùi hương của cậu, người của cậu, nhiệt độ của cậu, hơi thở của cậu giống như một chiếc lưới vô hình quấn chặt quanh cô bé.

Đêm đã khuya, cô bé cứ như thế đắm chìm vào thế giới có sự tồn tại của cậu, từ từ đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bốn năm lặng lẽ trôi qua.

Tâm tình tuổi mười bốn, tựa như mầm non tươi mới, ngây ngô không tỳ vết.

Ngũ quan của cô bé chậm rãi rút đi về trẻ con, thay thế bằng một dung nhan trong trẻo ngọt ngào của thiếu nữ, vóc dáng không biết từ lúc đã cao lên rất nhiều, dáng vẻ duyên dáng yêu kiều, dần dần hiện lộ ra phong thái dịu dàng yếu điệu.

Cùng lúc với sự trưởng thành của cô, thời gian cũng in xuống dấu vết đi qua của mình với những người bên cạnh cô, trong lúc không hay không biết, mọi người xung quanh cũng đều có một vài thay đổi.

Điều khiến cô bé cảm thấy cô đơn nhất, là sự xa cách của các bạn chơi cùng.

Đông Xuyên Quân Tư năm nay mười bảy tuổi, Đông Xuyên Tường Tư mười sáu tuổi, hai người giống như lột xác, so với trước kia thì một người càng tuấn tú vô song hơn, còn một người anh tuấn tự phụ lại thêm kiêu ngạo dũng mãnh hơn, bọn họ trở lên cường tráng cao ngất, bắt đầu có bạn bè của riêng mình, thích theo đuổi những thứ kích thích, vì vậy cũng không còn chơi đùa cùng một cô bé như cô nữa.

Còn về Đông Xuyên Y Nhân, mặc dù đã qua nhiều năm an dưỡng, vẫn chưa cải thiện được thể chất suy nhược, chỉ có thể suốt ngày ở trong viện của ngôi biệt thự này, có điều vốn đã xinh đẹp xuất sắc, lại càng ngày càng tinh xảo hơn, mỗi năm lại càng thêm xinh đẹp.

Theo sự trở mã ngày càng thướt tha của cô ấy, hành vi tìm vui ở bên ngoài của Đông Xuyên Hạo Tư lại ngày càng phóng đảng, chẳng những không thay đổi tính nết ăn chơi hết sức lông bông của mình, mà còn không thể kiềm chế các phương thức ăn chơi đến mức hoang đường vượt quá tưởng tượng.

Lịch học ở Học viện y của Đông Xuyên Ngự Tư vẫn luôn dày đặc, điều duy nhất không thay đổi mấy năm qua chính là, anh ấy vẫn không yêu đương gì, không hề quan tâm đến tình yêu nam nữ, giống như cố ý làm cho đời sống tình cảm của mình trống rỗng vậy.

Đông Xuyên Thượng Nhân rất ít xuất hiện trong cuộc sống của Nguyên Triều Hương, cho nên cô cũng không thể nào biết được tình hình của anh ta, một ít tin tức về anh ta cũng do nghe được từ Đông Xuyên Tấn Tư hoặc những người khác.

Cô chỉ biết anh ta đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở tổng bộ của tập đoàn, hiện nay đã lên đến vị trí rất cao trong đội ngũ quản lý, không đến vài năm nữa, có thể sẽ thay thế cha mình, ngồi lên chiếc ngai vàng chủ tịch tập đoàn.

Đồng Xuyên Tân Tư đã tốt nghiệp đại học vào mùa xuân năm nay, chính thức bước vào xí nghiệp nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật trực thuộc tập đoàn, khoa học kỹ thuật Đồng Xuyên.

Bốn năm đại học này, ngoài đến trường ra, định kỳ anh đều quay về tổng bộ công ty thực tập, thành ra kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm anh đều dành cho việc học. Năm nhất đại học, anh lấy thân phận thực tập sinh vào công ty trước, sau khi hoàn toàn hiểu rõ tình hình các hạng mục nghiệp vụ của khoa học kỹ thuật Đồng Xuyên, bắt đầu năm thứ hai, anh làm từ cấp thấp lên, năm hai đại học đã nhậm chức ở bộ phận nghiên cứu phát triển, năm tư đại học được thăng lên chức cao cấp, tạo nền tảng vững chắc để phát triển cho công việc trong tương lai.

Năm nay vừa tốt nghiệp, một chức vị cấp quản lý đã được chuẩn bị sẵn sàng cho anh. Tất cả mọi người đều cho rằng, với năng lực hơn người của anh, chắc hẳn không cần đến mấy năm liền có thể lên như điều gặp gió, sớm muộn cũng sẽ ngồi lên long ý tổng tài khoa học kỹ thuật Đồng Xuyên, chính thức tiếp nhận quyền hành.

Ngoại trừ kế thừa sự nghiệp gia đình, trọng tâm cuộc sống của anh vẫn lấy Nguyên Triều Hương làm chính như trước, hơn nữa khi cô bé ngày càng lớn, phương thức giám hộ của anh cũng ngày càng nghiêm cẩn, chuyện vụn vặt lớn nhỏ gì trong cuộc sống cũng phải báo cáo với anh, thành tích học tập cũng phải đưa anh xem qua, đi ra ngoài dạo chơi cũng phải được anh phê chuẩn, triệt để thi hành "giáo dục nhẹ nhàng, kỷ luật sắt thép." [THTN: sợ quá >"]

Về phần Nguyên Triều Hương, cuộc sống những năm gần đây trôi qua khá yên bình, điều duy nhất không quen được chính là trở thành nhân vật tiêu điểm trong trường.

Trường cô bé theo học chính là trường tư nhân của tập đoàn Đồng Xuyên được xưng là có quy mô nhất toàn bộ Châu Á, Học viện Đông Vũ, là một học viện quý tộc điển hình.

Trường này từ bậc tiểu học đến đại học đều có, gần như đảm trách toàn bộ cuộc đời của một học sinh.

Từ sau năm thứ tư tiểu học khi tin tức cô bé đến ở nhà Đồng Xuyên bị truyền ra, cô đã trở thành đối tượng mà toàn bộ nữ sinh trong trường hâm mộ, nguyên nhân không có gì khác, chính vì nhà Đồng Xuyên có sáu người xuất chúng, còn có số lượng anh em họ đông đảo, đoàn con trời ấy không chỉ làm điên đảo mọi người trong trường học, mà còn nổi tiếng với hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ ở bên ngoài, do vậy, tình cảnh của cô dĩ nhiên cũng khó tránh khỏi tạo thành đề tài bàn tán của mọi người.

Khi cô còn bé vẫn chưa cảm thấy gì, đến khi lớn dần mới từ từ hiểu được, các bạn học nữ mù quáng hâm mộ cô cũng không phải không có nguyên nhân, nói cho cùng không phải người nào cũng có cơ hội 'cận thủy lâu đài[1]' như cô.

[1] Cận thủy lâu đài: lâu gần mặt nước, ý nói có ưu thế về địa lý.

May là cô tính tình ngay thẳng, hơn nữa thường ngày giao du rộng rãi, kết nhiều bạn tốt, cho nên ở trường coi như tương đối được hoan nghênh, bạn học nữ dù có không yêu thích và ngưỡng mộ, cũng không đến nổi ghen tỵ, căm ghét cô.

Có lẽ bởi vì cô hoạt bát hào phóng, cá tính tự nhiên không làm ra vẻ ta đây nên ấn tượng của những người khác phải đối với cô luôn vô cùng tốt, hơn nữa sau khi lên trung học, ngoại hình ngọt ngào xinh đẹp phát sáng của cô lại càng làm một đám nhóc đang thời kỳ trưởng thành chết mê chết mệt, đầu óc choáng váng, có vài tên con trai cuồng vọng tự phụ bắt đầu phát động tấn công, triển khai theo đuổi cô nhiệt liệt.

Cách thức theo đuổi quán quít si mê của những người ái mộ kia làm cho cô chịu không nổi, cô đành phải vạch rõ giới tuyến với bọn họ, không dám tùy tiện phản ứng với bất kỳ nam sinh nào, nhưng mà, bất luận cô cự tuyệt thế nào, trốn tránh ra sao, không để ý tới đến cỡ nào thì đám ong bướm kia vẫn có thể vượt qua các ngăn chặn khiến cô trở tay không kịp. [TN: Xem ra anh Tân Tư có nhiều tình địch đây *huyết sát* TT: nói gì thế hả? *trùng mắt* TN: *nhào vô lòng Vân ca* *chỉ chỉ* ca, Tân Tư bắt nạt mọi *ìy khuất*, NV: *nhìn TN cười khi thấy người gặp họa* =]]]

Quá đáng nhất chính là, có mấy tên lỗ mãng trực tiếp gọi điện thoại tới nhà quấy rầy cô, may là cũng chỉ gọi vào điện thoại bàn trong phòng khách, để tránh hiểu lầm không đáng có, trừ những bạn học nữ thân thiết ra, phàm là nam sinh gọi tới chỉ đích danh tìm cô, cô đều nhờ lão quản gia thay cô từ chối, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.

Vốn tưởng rằng như vậy đã có thể được yên tĩnh, không ngờ cô quá đánh giá thấp năng lực của đối phương.

Mặc dù cô chưa bao giờ cho bất cứ ai số điện thoại của Nam Sương Viện, vậy mà những tên nhóc đang tư xuân kia vẫn có biện pháp tra ra đường dây tư nhân này.

Thật nguy hiểm! Tất cả trong Nam Sương Viện chỉ có hai người là cô và Tân, không có Tú gia làm lá chắn cho cô, những cuộc gọi liên hoàn nhiệt tình kia lại càng thêm cần rờ.

Bất hạnh hơn là, mỗi lần bọn họ gọi điện tới, vừa vận đều bị nam chủ nhân của Nam Sương Viện này tự mình nhận được.

Tình hình không tốt cho lắm! Tân mặc dù không nói gì, cũng đều luôn đưa microphone cho cô, ngoài mặt thì dường như rất thông tình đạt lý, có điều, cô cũng không thể lơ là sắc mặt xanh lét kia của anh, xem ra, người giám hộ của cô cũng không hài lòng gì với hành động theo đuổi trắng trợn của những tên nhóc kia, chẳng qua là ẩn nhẫn chưa phát tác mà thôi.

Thế nhưng, cùng với số lần gọi điện tăng lên, sự bình tĩnh cùng lý trí mà Đông Xuyên Tấn Tư luôn tự hào từ trước tới nay cũng dần dần biến mất, hiện giờ đã đến bên bờ bạo phát.

Hơn chín giờ tối, điện thoại trong Nam Sương Viện lại vang lên.

Chỉ chốc lát, Đông Xuyên Tấn Tư đi vào phòng cô bé, cầm điện thoại không dây trong tay đưa cho cô bé, sóng ngầm thâm trầm trong ánh mắt cuộn trào mãnh liệt. "Điện thoại."

Cô bé đang bận rộn luyện đàn, tiện tay cầm lấy điện thoại, vừa nghe đến giọng nói của đối phương, tiếng đàn du dương lập tức lạc điệu.

Còn ai nữa, không phải là người từng tuyên bố nhất định phải giành được cô về tay, hiện giờ đang là học sinh năm hai trung học (cấp hai), xuất thân con cháu của thế gia đang chính phủ, tên là Áo Trạch Bình Bộ hay sao.

"Khỏi cần, ừ, không muốn, đừng, không được, tạm biệt." Cả đoạn đối thoại tiến hành chưa đến một phút đồng hồ, đã bị cô bé qua loa đuổi đi. Ứng phó với những nam sinh nhảm chán luôn tự cho mình là đúng này, cô bé trước nay không hề giả vờ nói lịch sự.

Đông Xuyên Tấn Tư khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào mép đàn dương cầm, vẫn là không nói gì, mặc dù trên mặt lộ ra nụ cười mê người, nhưng đáy mắt màu hổ phách lại bắn ra những mũi nhọn nguy hiểm.

"Em... em thề, em thật sự không tùy tiện đưa số điện thoại ở đây cho người khác, em cũng không biết rốt cục bọn họ đã làm thế nào mà tra ra được." Nguyên Triều Hương vội vàng thanh minh cho mình, "Bằng không thế này đi, sau này với những cuộc gọi nhảm chán như vậy, anh có thể trực tiếp cúp luôn cũng không sao."

Không có sau này nữa.

Ngày hôm sau, anh lập tức đi đổi số điện thoại Nam Sương Viện, nhất lao vĩnh dật.[2]

[2]nhất lao vĩnh dật*: ý anh ý là thà bây giờ vất vả đi một lần để về sau được nhàn nhã =))

Nhưng mà, việc đó vẫn chưa hết thúc.

Một vị con nhà giàu nào đó theo đuổi cô bé hơn nửa năm, tiếc rằng đối thủ cạnh tranh nhiều quá, không còn cách nào, liền dứt khoát giật giây cha mẹ đứng ra giúp đỡ, cha mẹ vì con trai yêu mà sốt ruột, vì hạnh phúc của con trai, đành phải kiên trì mang lễ vật hậu hĩnh đến nhà thăm hỏi Đông Xuyên Huy Nhất Lang, trực tiếp hỏi thăm ông chủ tịch về bối cảnh gia đình cô.

Có điều, chuyện này cuối cùng cũng không đi đến đâu, nguyên nhân kết quả cô không rõ lắm, chỉ biết là sau cùng đối phương biết khó mà lui, từ đó về sau liền im lặng, cũng không dám tùy tiện hỏi thăm tin tức có liên quan đến cô nữa.

Thế nhưng, những khúc nhạc đệm như thế luôn thay phiên nhau trình diễn, cuộc sống của Nguyên Triều Hương không dễ qua, sắc mặt Đông Xuyên Tấn Tư cũng càng ngày càng khó coi, bỗng dưng làm cho cuộc sống học sinh mấy năm trung học của cô dường như mù mịt.

Hôm nay, thật vất vả mới chờ được đến kỳ nghỉ đông, cuối cùng cũng để cho cô được yên ổn hơn nửa tháng, cô đang vui mừng vì có thể tạm thời thoát khỏi bế khổ, nào ngờ lại vẫn có người không chịu buông tha cho cô, trực tiếp tới tận cửa tìm.

Hoàng hôn buông xuống, đôi bạn thân Nguyên Triều Hương và Đông Xuyên Y Nhân đang ở trong phòng ăn chuẩn bị dùng bữa tối, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Là của phòng cảnh vệ ở cổng chính gọi vào đường dây nội bộ, "Nguyên tiểu thư, Áo Trạch thiếu gia tới chơi, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp cô, có thể cho cậu ấy vào không ạ?"

Áo Trạch?

"Không thể!" Cô bé lập tức cự tuyệt. "Phiền các anh mời cậu ta đi đi. "

"Nhưng mà.... Áo Trạch thiếu gia nói, có chuyện rất quan trọng phải gặp được cô."

Giọng nói của cảnh vệ nghe ra hình như tương đối khó xử, nhất định là tên nhóc Áo Trạch kia đã uy hiếp người ta. Nguyên Triều Hương nhàu mày lại.

Áo Trạch Bình Bộ ý vào cha mình hiện nay đang giữ chức chủ tịch quốc hội, lẽ dĩ nhiên — những người dân thường không dám mạo phạm đại thiếu gia như hắn, từ trước tới nay hắn đều không coi ai ra gì, coi trời bằng vung, ngày thường ở trong trường hoành hành ngang ngược còn chưa tính, hôm nay lại còn tự mình chạy đến địa bàn của Đông Xuyên gia dương oai, việc này cũng có phần quá liều lĩnh rồi, hắn cũng không nghĩ lại nơi đây chính là phạm vi thế lực của Đông Xuyên gia, ngay cả Thiên Hoàng lão tử còn không dám động thủ trên đầu thái tử, sao có thể tùy ý hắn ở chỗ này to gan làm càn?

Và lại người này từ lúc nhỏ đã là đối thủ một mắt một còn với Quân Tư và Tướng Tư, hai bên đều thấy nhau không vừa mắt, may mà hai anh em một Quân một Tướng hôm nay không ở nhà, nếu không chỉ sợ hôm nay hắn lãnh ít dừ nhiều rồi.

"Tôi không muốn gặp cậu ta, các anh nghìn vạn lần nghìn vạn lần nghìn vạn lần nghìn vạn lần đừng để cậu ta vào đây nhé!" Cô bé liên tục dặn.

"Nhưng mà Nguyên tiểu thư....Áo Trạch thiếu gia nói, nếu không gặp được cô, cậu ấy tuyệt đối không rời khỏi." Cảnh vệ ở vào thế khó xử truyền lời.

Vậy thì nguy mất! Nguyên Triều Hương nhìn đồng hồ treo tường. Năm giờ năm mươi phút, Tấn sắp tan tầm trở về rồi.

Không được, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

"Được rồi, tôi ra ngay." Cô bé vội vàng cúp điện thoại: "Y Nhân, mình đi ra ngoài một chút, không cần chờ mình đâu, cậu cứ ăn trước đi nhé." Nói xong, cô bé vội vã lao ra khỏi phòng ăn, chạy thẳng đến cổng chính.

Đội trưởng cảnh vệ thấy cô bé vội vàng chạy tới, trên mặt còn lộ ra vẻ lo âu, bèn quan tâm đề nghị, "Nguyên tiểu thư, nếu cô thật sự không muốn gặp cậu ấy, chúng tôi...."

"Không sao." Cô bé khoát tay. "Bây giờ tôi ra ngoài đuổi cậu ta đi ngay."

"Xin chờ một chút." Đội trưởng cảnh vệ ngăn cô bé lại, thận trọng nói: "Nguyên tiểu thư, bởi vì Áo Trạch thiếu gia trước sau cũng không chịu nói rõ mục đích đến, hơn nữa lại mang theo ba vệ sĩ đi cùng, mặc dù toàn bộ vệ sĩ đều ở lại trong xe, nhưng mà chúng tôi lo mục đích đến của cậu ta không tốt, để bảo vệ tiểu thư, chúng tôi nhất định phải theo bên cạnh cô."

Cô bé suy nghĩ một chút, cũng tốt, ai biết được tên kia hôm nay có phải uống lộn thuốc hay không, có người bảo vệ vẫn tốt hơn.

Nguyên Triều Hương gật đầu, "Ừm, làm phiền các anh rồi. "

Đội trưởng cảnh vệ dẫn theo hai người nhanh nhẹn dừng mãi theo bên cạnh cô bé, đoàn người đi ra cổng chính, đối mặt giao chiến với Áo Trạch Bình Bộ chờ bên ngoài đã lâu.

Đối phương thấy bọn họ người đông thế mạnh, ba tên vệ sĩ to con ở trong xe nhanh chóng lao ra ngoài, đứng bảo vệ phía sau thiếu chủ. Đội ngũ hai bên nóng lòng bảo vệ chủ nhân đều giương cung bạt kiếm, đối chọi gay gắt, bộ dáng phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau.

"Có việc gì!" Nguyên Triều Hương tức giận trừng mắt với hắn.

Thẳng thắn mà nói, điều kiện của Áo Trạch Bình Bộ không kém, thậm chí có thể nói là người xuất sắc nhất trong số những người theo đuổi, nhưng mà cô đối với hắn một chút hảo cảm cũng không có.

Cho dù cô đã cự tuyệt hắn không dưới trăm nghìn lần, hắn vẫn không từ bỏ ý định, không giành cô được về tay khiến hắn cảm thấy rất thất bại, ban đầu hắn vốn chỉ là khoác lác chơi trò cá cược nhằm chán với đám bạn, kết quả ngay đến hắn cũng không ngờ được, hắn thế mà lại càng chơi càng nghiêm túc, cuối cùng còn lật thuyền trong mương, không những không giành được cô về tay, ngược lại còn thua trên tay cô.

"Đừng trưng sắc mặt này cho mình xem." Hắn ngắm nhìn cô, vẻ mặt kiêu chể. "Mình chỉ là muốn gặp cậu..."

"Bây giờ đã gặp rồi, cáo từ." Cô bé lập tức xoay người rời đi.

"Cậu vẫn không thể cho mình một cơ hội nào sao?" Hắn lập tức hét lên.

Cô bé nặng nề thở dài một hơi, xoay người lại, quyết định nói rõ với Áo Trạch Bình Bộ, kết thúc dứt khoát.

"Tôi đã có người trong lòng rồi. "

Thái độ của Nguyên Triều Hương gọn gàng dứt khoát hoàn toàn không để lại đường lui, nếu là một năm trước, nếu là Áo Trạch Bình Bộ còn bông bột sẽ cảm thấy vô cùng mất mặt, đã sớm bão nổi, nhưng hôm nay bị cô không nể mặt mũi mà cự tuyệt như vậy, hắn lại ngay cả nói cũng không nói một câu, chỉ là vẻ mặt như bị tổn thương, buồn bã nhìn cô.

"Nguyên tiểu thư." Đội trưởng cảnh vệ nhẹ nhàng kéo tay áo cô một cái nhắc nhở.

Đằng xa, trên đường lớn Lâm Ám rộng rãi, một chiếc xe màu bạc quen thuộc đang chạy đến.

Hồngбет, Tấn đã về! Mặt Nguyên Triều Hương phút chốc biến sắc.

Chiếc xe cao cấp chạy nhanh về hướng cổng chính, sau đó dừng lại, Đông Xuyên Tấn Tư bình tĩnh bước ra khỏi xe.

Áo Trạch Bình Bộ tỉ mỉ nhìn vẻ mặt Nguyên Triều Hương, bỗng nhiên, giác quan thứ sáu mạnh mẽ mách bảo hắn một chuyện.

"Lẽ nào.... là anh ta, người trong lòng cậu?"

Khuôn mặt cô bé lập tức đỏ bừng, đáp án không cần nói cũng biết.

Chết tiệt! Áo Trạch Bình Bộ cắn hận khế rửa thắm một tiếng.

Đông Xuyên Tấn Tư với dáng vẻ tự nhiên, bước chân vững vàng đi về phía bọn họ, đôi mắt màu hổ phách sắc bén như lưỡi dao, đầu tiên là nhàn nhạt quét mắt qua cô bé một cái, sau đó mới chuyển tầm mắt kín đáo sang vị khách nam trẻ tuổi.

"Áo Trạch." Đông Xuyên Tấn Tư hào phóng chào hỏi, vẫn duy trì phong độ quân tử tuyệt hảo như cũ.

"Đàn anh." Áo Trạch Bình Bộ khó khăn gật đầu với anh.

Chết tiệt! Chết tiệt! Tại sao lại là anh ta? Tại sao người trong lòng cô ấy lại là Đông Xuyên Tấn Tư? Tại sao nửa đường lại chui ra một tình địch khó giải quyết như vậy? Áo Trạch Bình Bộ nuốt chửng nửa thì ngửa mặt lên trời gào to.

Đông Xuyên Tấn Tư kế thừa huyết thống tốt đẹp của vọng tộc mình, cùng việc bẩm sinh đã xuất thân tôn quý, vì thế mà bồi dưỡng ra anh ta cả người đều mang khí thế mạnh mẽ, cộng thêm ngoại hình tuấn lãng bắt mắt cùng sức hấp dẫn trường thành chắc chắn của nam giới, không biết đã mê hoặc bao nhiêu cô gái, ngay cả những hậu sinh tiểu bối được đánh giá là tài mạo xuất chúng như bọn họ cũng không theo kịp.

Giả sử anh ta là kẻ chỉ được cái mã bên ngoài còn bên trong rỗng tuếch thì cũng thôi đi, đằng này anh ta lại giỏi giang khôn khéo, là một thanh niên đầy triển vọng, đầu óc kinh doanh vô cùng giỏi, tùy tiện ra tay cũng được một hợp đồng vài trăm tỷ, kiếm tiền như uống nước, thủ đoạn đùa bỡn giống như làm ảo thuật, mảnh khỏe xã giao cao tay, ngay cả những người lớn tuổi đức cao vọng trọng trên thương trường cũng bị dỗ thành dế bả, phăng phát tất cả như bị thôi miên, một đám người lớn ấy chỉ cần vừa nghe thấy tên "Đông Xuyên Tấn Tư" liền tự động gợn ngón cái lên gật đầu tán thưởng.

Nói đến thật xấu hổ, kể cả ông bà già trong nhà hắn cũng đều khen anh ta không dứt miệng, luôn mong ước đem chị cả Vân Anh chưa lấy chồng ghép thành đôi với anh ta, tiếc rằng ông chủ tịch Đông Xuyên người ta không đồng ý, hai ông bà tự thấy mặt mặt nên đành thôi.

Nói tóm lại, nếu như đối tượng trong lòng Nguyên Triều Hương chỉ là một tên oắt không ai biết đến, có lẽ trong lòng hắn còn có thể thấy có chút cơ hội, ai ngờ mắt nhìn của cô lại cao như thế, dám chọn một nhân trung chi long (rồng trong loài người) làm hắn tức chết.

"Triều Hương, sao không mời bạn vào nhà ngồi?" Đông Xuyên Tấn Tư ngoài mặt thì rất khách sáo, lễ nghi cũng vô cùng chu đáo, không hổ là tình anh trên thương trường, công lực ứng phó thật cao.

Áo Trạch Bình Bộ trưng ra vẻ mặt khó chịu.

Hừ! Còn mời hắn vào nhà ngồi nữa chứ, hóa ra vị đàn anh này không để hắn vào mắt ư?

"Không cần phiền vậy đâu, em cũng nên về rồi." Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nếu còn tiếp tục u mê không tỉnh ngộ nữa cũng không phải là cách, bây giờ rút lui vẫn tốt hơn, đỡ phải ở lại đây để người ta chê giễu.

"Hiếm khi cậu tới chơi, thật sự không vào ngồi chơi một lúc rồi mới đi sao?" Đông Xuyên Tấn Tư ngoài miệng thì khách khách sáo sáo, nhưng trong lòng thì lại không hề nghĩ như vậy.

Trên thực tế, trong số những kẻ vây quanh theo đuổi cô, tính ra chỉ có Áo Trạch Bình Bộ này khiến anh không vừa mắt nhất, dĩ nhiên, tên nhóc râu mép còn chưa đủ dài này không uy hiếp được anh chút nào, chỉ có điều tên nhóc thối kia lại dám mơ tưởng đến người của anh, theo đuổi hai năm còn chưa chịu buông tay, hôm nay lại còn tìm tới tận cửa, bảo anh làm sao nuốt được cục tức này.

Rất tốt, tên nhóc chết tiệt, thiên đường có lối mi không đi, địa ngục không cửa mi lại xông vào.

"Đàn anh, anh thật sự muốn em vào ngồi chơi như vậy sao?" Áo Trạch cũng buồn bực, vị đàn anh này rõ ràng muốn làm khó hắn, địch ý của anh ta đối với mình không phải hắn không nhận ra được.

"Có gì không được đâu, dù gì cũng đã tới rồi." Đông Xuyên Tấn Tư lơ đãng cười, giống như con dã thú vờn con mồi sắp chết, sẽ không dễ dàng để đối phương chết thối khoai, mà là muốn hưởng thụ sự thoải mái khi từ từ xé xác con mồi.

Áo Trạch Bình Bộ quay mặt sang chỗ khác, thắm cảm giận. Người đàn ông này! Có đủ âm hiểm, hắn thật sự là tự mình chuốc khổ mới ở lại đây để người ta làm bia bắn.

"Cáo từ." Hắn xoay người phát áo bỏ đi.

"Không tiễn."

Trước khi đi, Áo Trạch Bình Bộ đột nhiên lên tiếng gọi cô bé lại. "Nguyên."

Còn chưa kết thúc ư? Nguyên Triều Hương thấp thỏm bất an trừng mắt nhìn hắn, hy vọng hắn nhanh chóng nói xong rồi mau mau rời đi.

"Nếu như anh ta ức hiếp cậu, làm cậu đau lòng khổ sở, thì hãy đến tìm mình, mình sẽ không bỏ mặc cậu."

Bỏ lại một câu tương đối có ý khiêu khích xong, Áo Trạch Bình Bộ liền ngồi vào ghế sau xe, ngênh ngang mà đi.

Tiểu quý, chỉ vậy mà đã muốn làm anh tức giận sao? Không biết tự lượng sức mình. Đông Xuyên Tấn Tư ngay cả hừ cũng lười hừ một tiếng, gót chân xoay một cái, bỏ đi một nước.

"Tấn....." Nguyên Triều Hương trong lòng run sợ gọi khẽ.

Đông Xuyên Tấn Tư cũng không quay đầu lại.

Đội trưởng cảnh vệ hết sức đồng tình nhìn cô bé, dùng ánh mắt ngầm ra hiệu cho cô mau chóng đuổi theo.

Cô mệt mỏi thở dài, nhìn chăm chú vào bóng lưng to lớn đằng trước, chấp nhận số phận đuổi theo.

Nguyên Triều Hương tò tò đi theo phía sau Đông Xuyên Tấn Tư, trên đường, anh vẫn không nói câu nào, nhìn không ra bất cứ tâm tình gì.

Cô đuổi theo anh vào tới Nam Sương Viện, lại — theo sát đến cửa phòng anh.

Đông Xuyên Tấn Tư dừng bước, quay người lại, chắn ở trước cửa phòng, liếc nhìn cô, "Bây giờ anh muốn thay quần áo, em muốn theo vào tham quan luôn sao?"

Vai cô sụp xuống, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Rầm một tiếng, cửa giấy trước mặt cô khép mạnh lại.

Một lúc lâu sau, cửa được kéo ra một chút, anh đã thay một bộ đồ đen xuất hiện, hai tay khoanh trước ngực, dựa người vào khung cửa, nhìn cô không buồn hé răng, dáng vẻ lạnh lùng hung dữ của anh làm cho người ta khó mà tới gần.

Làm sao bây giờ? Bộ dạng này của anh, làm cô thật sự không có dũng khí đối mặt.

Nguyên Triều Hương bắt an đan mười ngón tay vào nhau, khăn trương không biết làm thế nào cho đúng, cúi thấp đầu đứng ở trước mặt anh, rất giống một học sinh tiểu học bị phạt đứng, vừa bất lực vừa hoảng hốt.

Ài, cô bé này!

Đông Xuyên Tấn Tư quay mặt đi, vẻ mặt ảo não cùng khuất phục.

"Vào đây." Anh kéo cô bé vào trong phòng, thuận tay khép cửa giấy lại.

Cô bé len lén liếc nhìn anh một cái, thử hỏi khẽ: "Anh.... tức giận à?"

"Không có." Anh nhanh chóng phủ nhận.

"Nói dối, vẻ mặt anh rõ ràng là không vui, còn dám nói không tức giận."

"Vẻ mặt thế này không có nghĩa là tức giận, anh chỉ là...."

Nguyên Triều Hương mở to đôi mắt sáng, chờ anh nói tiếp.

Giằng co hồi lâu, anh thở dài một tiếng, dứt khoát kéo cô bé vào lòng.

"Tấn?" Cô bé bị thái độ thay đổi đột ngột của anh làm cho mơ hồ.

"Anh vẫn luôn chờ em...." Đông Xuyên Tấn Tư vùi sâu cả khuôn mặt vào cổ cô bé, tiếng nói vì bị đè nén quá mức mà có vẻ trầm thấp khàn khàn. "Em, nghìn vạn lần đừng phụ sự chờ đợi của anh."

Do dự hồi lâu, Nguyên Triều Hương mới vươn hai tay vòng qua cổ anh, ở bên tai anh nhẹ giọng thổ lộ tiếng lòng của mình.

Nghe xong lời thổ lộ chân thành của cô bé, anh mừng rỡ lập tức nâng cằm cô bé lên, "Thật sao?"

Cô bé xấu hổ cúi đầu xuống, bên tai đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đông Xuyên Tấn Tư cực kỳ vui mừng, ngón tay lại nâng cằm cô bé lên lần nữa, thoải mái thưởng thức khuôn mặt ửng hồng của cô.

Phát hiện tầm mắt nóng rực của anh, Nguyên Triều Hương vội vã dời tầm mắt, trên mặt đỏ bừng mãi không hết.

"Cái kia.... Tấn, em đói bụng rồi.... với lại Y Nhân vẫn ở phòng ăn chờ em, em có thể đi trước được không?" Cô bé tìm một lý do, chỉ mong sao lập tức trốn khỏi đây, trốn được càng xa càng tốt.

"Vậy à?" Anh nở nụ cười không có ý tốt. "Nhưng mà, bây giờ anh vẫn chưa muốn cho em đi. "

Nói chưa xong, Đông Xuyên Tấn Tư cũng không kiềm chế được khát vọng tràn đầy trong lòng nữa, môi nhanh chóng áp lên, quyến luyến hôn cô bé, say sưa thưởng thức hương thơm của cô. [THTN: *che mắt Vân ca lại* phi lễ chờ nhìn a *ngó ngó*, NV: muội chơi xấu nha, *kéo ngón tay TN để hở hai mắt ra*]

Nụ hôn quán quít kéo dài rất lâu sau đó.

Cuối cùng, anh nở nụ cười thỏa mãn, cho cô bé tự do.

Cô bé hoảng hốt đứng im tại chỗ, sống mắt mờ mịt đón nhận đôi mắt màu hổ phách sáng rực chớp động của anh.

Nụ hôn của anh không kịch liệt, mà như nước như gió, chậm rãi dịu dàng, thế nhưng, lòng như mặt hồ của cô vẫn nhộn nhạo từng đợt sóng gợn, không có cách nào bình tĩnh trở lại.

Thật ra, với việc anh cướp mất nụ hôn đầu của cô, cô cũng không cảm thấy bất ngờ.

Sớm chiều ở chung nhiều năm như vậy, giữa hai người bọn họ vẫn luôn ngấm loáng thoáng nhưng suy nghĩ mập mờ nào đó, mặc dù anh không nói ra miệng, cô vẫn hiểu được hàm ý chất chứa trong đôi mắt sáng rực kia của anh. Thế nhưng cho dù cô đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, rằng cuối cùng cũng có một ngày anh hôn cô, nhưng cảm nhận đích thực khi bị anh thật sự hôn, lại mãnh liệt vượt xa tưởng tượng trước kia.

Ở phương diện tình cảm, cô chung quy vẫn còn rất non nớt, một nụ hôn cũng đủ làm cô lảng lảng, trong lòng rối loạn, cũng hết như mọi nữ sinh mới yêu lần đầu, hoàn toàn không chống cự được.

"Em không hề đề phòng mà nhìn anh chằm chằm như vậy, sẽ rất nguy hiểm đấy. " Anh bỗng nhiên lên tiếng, ngón trở thon dài nhẹ nhàng lướt qua đôi má ửng hồng của cô.

Đầu ngón tay lạnh như băng ở trên má cô gợi ra một xúc cảm khác lạ nào đó, Nguyên Triều Hương khẽ run lên, vội vàng thu tầm mắt về, theo bản năng lùi ra sau, nhưng mới lùi được một bước, lưng cô đã dựa vào cửa giấy, bị vây ở giữa cửa và anh khiến cô tiến lùi đều không xong.

Dáng vẻ hoang mang của cô khiến anh nở nụ cười, tiếp đó anh chậm chậm áp sát mặt vào gần cô, còn bày ra dáng vẻ chưa chịu dừng lại ở đó.

Mất thấy mặt anh lại tới gần, Nguyên Triều Hương vội vàng quay mặt sang một bên, vờn hai tay ra ngăn cản anh. "Tấn..."

Đông Xuyên Tấn Tư mỉm cười, cũng không ép buộc nữa, thức thời thu thái độ đùa giỡn lại, nhưng đôi mắt sâu thẳm vẫn không ngừng nhìn cô bé chằm chằm không tha.

"Em... có thể đi chưa?" Cô bé thấp thỏm hỏi.

"Rồi." Anh khẽ gật đầu một cái, "Bây giờ tạm thời tha cho em, có điều, chờ sau này em lớn lên..." Anh cố làm ra vẻ thần bí dừng lại một chút.

Cô bé không dám lộn xộn, thận trọng chờ anh nói cho hết câu.

"Anh nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời. "

Có... có ý gì? Tim cô bé đập thình thịch, đầu óc hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ.

"Đi ăn cơm đi." Đông Xuyên Tấn Tư chủ động giúp cô bé mở cửa giấy.

Nguyên Triều Hương thờ phào nhẹ nhõm một hơi, không hề do dự, lập tức co giò chạy nhanh ra khỏi Nam Sương Viện.

Vì một sự hoảng loạn không rõ nào đó, cô bé quyết định tạm thời cách xa anh một chút.

Đêm hôm ấy, dưới ánh mắt hứng thú có thừa của anh nhìn mình, cô bé ôm gối chạy thẳng đến Thủy Tương Viện cùng chen chúc trên một chiếc giường với Đông Xuyên Y Nhân.

Trước khi đi vào giấc ngủ, tâm tư của cô vẫn không có cách nào bình tĩnh trở lại. Vừa nhắm mắt, trong đầu liền không tự chủ được mà hiện ra dáng vẻ cùng với lời thề của anh.

Giọng nói dịu dàng chậm chậm của anh không ngừng quanh quẩn rõ rệt bên tai cô, quấy rầy cô cả một đêm.

Hạt giống tình yêu đã chôn giấu bao nhiêu năm tháng, ở vào năm cô sắp đi qua tuổi mười bốn này, cuối cùng cũng đã lặng lẽ nảy mầm.

Năm ba trung học, Nguyên Triều Hương phải đối mặt với chương trình học càng ngày càng nặng thêm cùng áp lực thi chuyển cấp.

Thi chuyển cấp lên cao trung(cấp ba) khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng, nên cô bé không dám lơ là một chút nào.

Nếu như gặp phải vấn đề khó trong phương diện học tập, Đông Xuyên Tấn Tư liền đảm nhiệm chức vụ gia sư, có anh ở bên giảng giải đóc thức, dù là những vấn đề có khó khăn phức tạp đến đâu cũng đều có thể giải quyết dễ dàng.

Trước kỳ thi vừa vặn được nghỉ mấy ngày ít ỏi, thế là cùng với anh, hai người đặc biệt bay sang Châu Âu một chuyến, cùng đi thăm ba cô bé, nhân tiện chơi vài ngày.

Sau khi trở về Nhật Bản, cô bé lại căng thẳng ứng phó với mấy môn thi liên tiếp.

Trận chiến cuối cùng được tiến hành vào hai ngày sau, suốt mấy ngày nay, cô bé đều cửa ngoài không ra, cửa trong không bước, để vượt qua kỳ thi lần này, cô đang thấp đèn học đêm, thực hiện bước nỗ lực cuối cùng.

Thời gian đã qua nửa đêm, tiến độ ôn tập cũng coi như thuận lợi, sắp có thể nghỉ ngơi. Nguyên Triều Hương mệt mỏi gấp sách tham khảo lại, tựa lưng vào ghế vươn vai ngáp một cái.

A.... muốn ăn mì quá!

"Đói bụng rồi phải không?"

Đúng là tâm linh tương thông! Nguyên Triều Hương cười khanh khách quay đầu.

Đông Xuyên Tấn Tư đang ngồi trên giường cô bé, không biết đã đến bao lâu rồi.

"Anh vào khi nào thế, sao em không biết nhỉ?" Cô bé cười hỏi.

"Vừa vào một lúc thôi."

Đông Xuyên Tấn Tư đứng lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Giờ này đã muộn, nhóm đầu bếp chắc cũng đã nghỉ ngơi cả rồi, không nên vì một chút chuyện nhỏ mà đánh thức người ta dậy.

Anh vươn tay về phía cô bé. "Đi, chúng ta tự xuống bếp làm đồ ăn. "

"Em muốn ăn miso ramen(một loại mì ramen của Nhật)." Cô bé đưa tay cho anh nắm.

"Không thành vấn đề, cho dù hiện giờ em muốn ăn sơn hào hải vị, anh cũng sẽ biến ra một bàn cho em."

Trong phòng bếp bay ra từng đợt hương thơm mê người của thức ăn.

Đông Xuyên Tấn Tư đứng trước bếp, giờ cái vá mức nước dùng lên ném thử hương vị.

Ừm, không tệ! Đôi lông mày rậm của anh nhướng lên, rất hài lòng với tác phẩm mình tự tay làm.

Nguyên Triều Hương ngồi ở bàn dài, thưởng thức bóng lưng cực kỳ bận rộn của anh, lần đầu tiên trong đời cảm thấy, thì ra đàn ông xuống bếp nấu ăn cũng có thể đẹp trai như thế.

"Ôi, thơm quá." Đông Xuyên Quân Tư đi tới cửa phòng bếp thò đầu vào nhìn. "Anh đang nấu gì thế?" Cậu ta men theo hương thơm đi tới bên cạnh Đông Xuyên Tấn Tư, cầm lấy cái vá mức nước dùng ném trộm một ngum, "Ừm.... ngon! Em cũng ăn một bát."

"Cảm ơn khen ngợi." Đông Xuyên Tấn Tư cười cười, tiện tay đưa cho cậu ta một cái nồi inox.

"Để làm gì?" Đông Xuyên Quân Tư ngạc nhiên nhận lấy nồi.

"Tiếc quá, anh chỉ nấu phần cho hai người, nên không thể chia cho em, phần của em thì tự em nấu đi nhé. "

"Anh cho thêm một chút nước, bỏ thêm chút gia vị, thêm một phần mì nữa không phải được rồi sao? "

"Không được, như vậy sẽ làm hỏng độ đậm của nước dùng. "

"Đi chết đi! Anh nấu cũng đã nấu rồi, thêm phần của em nữa sẽ chết à!"

"Sẽ." Đông Xuyên Tấn Tư thờ ơ cự tuyệt. "Em không thấy anh đã chuẩn bị bắc nồi xuống rồi sao? "

"Bỏ đi, bỏ đi, em tự làm, chờ anh đại phát từ bi thì em đã chết đói từ lâu rồi!" Đông Xuyên Quân Tư phẫn hận đổ nước vào nồi, sau đó trong khi chờ nước sôi liền mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, để lên thớt xắt xắt thái thái, ngoài miệng vẫn không ngừng nói thảm. "Mẹ nó, chỉ ăn bữa khuya thôi cũng phải nhìn sắc mặt người ta. "

"Ôi —— thơm quá, các anh đang nấu mì sao?" Đông Xuyên Tướng Tư đột nhiên đi vào. "Đúng lúc em cũng đang đói bụng, Quân Tư, tiện thể

làm giúp em một bát luôn nhé. "

"Tiện thể cái gì?" Về mặt Đông Xuyên Quân Tư không vui găm gì, "Em mù à! Không thấy anh đang bận thế nào sao? Còn không nhanh giúp anh chuẩn bị nguyên liệu!"

Đông Xuyên Tướng Tư bị mắng mà không hiểu chuyện gì. "Đi chết đi, tự nhiên hung dữ thế làm gì! "

"Mọi người đang nấu bữa khuya à! Vừa hay, làm thêm cho anh một bát nữa nhé. " Đông Xuyên Hạo Tư vừa từ bên ngoài về, vừa vặn đã đói bụng, lại thấy bọn họ ở trong phòng bếp, vì thế lao vào ăn ké.

Cậu ta nói xong, liền tự động tìm chỗ ngồi xuống, rất tự nhiên rút một điếu thuốc ra hút.

"Này, anh đừng chỉ ngồi vậy chứ, còn không mau qua giúp!" Đông Xuyên Tướng Tư quay đầu lại gào to. [THTN: bạn chết cười mất =)))]

"Xin lỗi, chuyện bếp núc anh hoàn toàn không biết." Cậu ta vẫn là dứt no con sâu thuốc trong bụng trước thì tốt hơn.

"Xong rồi, mặc kệ bọn họ, chúng ta ăn trước thôi." Đông Xuyên Tấn Tư bung mì đến trước mặt Nguyên Triều Hương, rồi ngồi xuống bên cạnh cô bé.

"Được." Cô bé gạt đầu, bắt đầu vui vẻ ăn.

"Cẩn thận nóng." Anh dịu dàng căn dặn.

"Ủm, ăn rất ngon, quả thực là mỹ vị nhân gian!" Hai mắt cô bé sáng lên, mang vẻ mặt sùng bái nhìn anh.

"Ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn." Anh ngồi một bên chăm chú nhìn cô bé ăn, bản thân thì ngược lại không vội mà bắt đầu ăn.

"Hai người có thể buồn nôn hơn một chút nữa cũng được, không phải ngại." Đông Xuyên Tướng Tư quay đầu lại, trợn mắt liếc vợ chồng son một cái.

"Sao lại náo nhiệt thế này?" Đông Xuyên Ngự Tư mệt mỏi bước vào phòng bếp.

"Lão tam, chủ đói bụng không?" Đông Xuyên Tấn Tư cười hỏi: "Hiếm khi hai cậu nhóc nhà chúng ta chịu xuống bếp, có muốn bảo bọn nó tiện thể làm chút đồ ăn cho chủ luôn không?"

"Không cần đâu." Đông Xuyên Ngự Tư phát tay. "Vừa nãy ở Học viện y em mới giải phẫu một thi thể xong, bây giờ cái gì cũng không muốn ăn." Anh mở tủ lạnh lấy chai nước khoáng ra, ngồi xuống một chỗ khác của bàn dài uống liên tục.

"Sắp đói chết rồi! Tấn, cho em ăn vài miếng trong bát của anh trước đi." Đông Xuyên Hạo Tư buộc tóc dài lên, tiện tay cầm cái bát trước mặt Đông Xuyên Tấn Tư lên, bắt đầu thoải mái ăn. "Ủm, không tệ!" Cậu ta ăn một miếng lại một miếng, gần như muốn ngừng mà không ngừng được.

"Ngon vậy thật sao?" Đông Xuyên Ngự Tư nhìn một chút, bụng bỗng dưng cũng thấy đói.

"Này, anh ném thử đi, tay nghề của Tấn thật không tầm thường đâu." Đông Xuyên Hạo Tư đẩy bát mì đến trước mặt anh, tiện tay đưa luôn đôi đũa.

Đông Xuyên Ngự Tư ném mấy miếng, gạt đầu, đem bát đũa trả về nguyên chủ, quyết định thay đổi chủ ý.

"Quân Tư, nấu giúp anh một phần."

Đông Xuyên Quân Tư tức giận hươu dao rống lên, "Không phải nói không ăn sao? Thật là! Hai em lại phải đổ thêm nước nữa." [NV: khổ, không biết khi nào mới được ăn =]]]

Cậu ta mắng mấy câu, sau đó lại xoay người tiếp tục cộc cộc tác chiến với tảng thịt heo đông lạnh.

"Anh thái thịt xong chưa?" Đông Xuyên Tướng Tư trông chừng trước nồi nước sôi, không nhận được hồi âm.

"Vẫn, chưa!" Đông Xuyên Quân Tư nghiêng răng nghiêng lợi, nhả ra một chữ chặt xuống một dao. "Mẹ nó, sao tảng thịt này lại cứng vậy chứ!"

Đông Xuyên Tấn Tư thật sự không nhìn tiếp được nữa, "Đầu tiên phải bỏ thịt heo đông lạnh vào lò vi sóng trước. "

"Tại sao?" Cậu ta mang vẻ mặt khó hiểu.

"Sau khi rã đông rồi sẽ dễ thái hơn." Đầu heo!

"Tấn, củ nào là hành, củ nào là tỏi?" Lần này đến lượt Đông Xuyên Tướng Tư phát ra tín hiệu cầu cứu.

"Lấy củ bên trái ấy." Ài, thật không còn cách nào với bọn nó, "hai đứa, có cần anh giúp không? "

"Không cần! Em còn cố gắng được." Đông Xuyên Quân Tư quát cường cự tuyệt.

"Thật sao?" Đông Xuyên Tấn Tư cười nói: "Cái gì không biết cứ việc hỏi, nghìn vạn lần đừng xấu hổ đấy. "

Trước bếp ga, hai thiếu niên nhiệt huyết sôi sục đang chiến đấu hăng hái với đồng nguyên liệu, nồi bát muôi chậu tạo nên tiếng va chạm ầm ỹ, cuối cùng vất vả hết sức mới làm ra một nồi miến cường cũng xem như giống đồ ăn.

"Em no rồi." Nguyên Triều Hương giọng nói mệt mỏi, vẻ mặt thỏa mãn.

"Mọi người từ từ ăn, bọn anh đi trước." Đông Xuyên Tấn Tư nắm tay cô bé, chuẩn bị rời đi.

"Nhưng còn chưa rửa bát mà!" Cô bé định ở lại dọn dẹp, lại bị anh kéo đi ra ngoài một mạch.

"Cứ để cho bọn họ rửa."

"Ha, đối xử với bỏ quả nhiên khác với em trai!" Có người không dễ chịu lắm lên tiếng.

Vợ chồng son rời khỏi trong tiếng cười mỉa.

Đêm lạnh như nước.

Hai người tay trong tay bước chậm dưới ánh trăng trong vườn hoa, ai cũng không muốn lên tiếng phá vỡ sự yên lặng ấm áp hiện giờ.

Tình cảnh này, không khỏi làm cảm xúc Nguyên Triều Hương dâng trào.

Từ ngày đầu quen biết anh đến nay, đã trôi qua mười mấy mùa đông hạ, tuy tình cảm được duy trì ổn định, nhưng giữa hai người vẫn có một đường ranh giới tạm thời chưa vượt qua được.

Cả hai người bọn họ đều hiểu rõ.

Khi cô còn bé, thì anh còn trẻ; khi cô đến tuổi thanh niên, anh đã là người đàn ông trưởng thành bước chân vào xã hội, cô và anh cách nhau chín tuổi, bởi vì tuổi chênh lệch, nên hai người đều phải điều chỉnh tâm tình của mình, chân chừ phát triển tình cảm, ai cũng không thể nóng vội.

Một năm nay, cô đã dần quen với việc khi anh động tình thì không tránh khỏi cơ thể tiếp xúc cùng thân mật hôn sâu, may mà anh là một người đàn ông có tự chủ cực cao, biết hạn chế nhu cầu, cũng không làm gì quá đáng.

Cho nên, cô biết anh chờ đợi rất cực khổ.

Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, với một người con gái mà chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm đúng là không dễ, điểm này cô không phải không hiểu.

Cũng có thể.... cô chỉ là suy đoán giả sử thôi, có thể anh ở bên ngoài đã giải quyết rồi cũng không chừng —— ở một thế giới hào nhoáng xa hoa trụy lạc, nơi có thể giúp đàn ông giải quyết sinh lý.

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của cô, sự thật có như vậy hay không, cô không muốn truy cứu đến cùng. Có một số việc, không cần biết nhiều thì tốt hơn.

"Đang nghĩ gì vậy?" Anh nghiêng đầu chăm chú nhìn vẻ mặt đang suy ngẫm của cô.

"Tấn..."

"Ừ?"

Cô cúi đầu, không dám để anh nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của mình, thật lâu sau mới áp ứng mở miệng: "Anh.... còn có thể tiếp tục chờ không? Sẽ không quá lâu đâu, nhiều lắm chỉ thêm mấy năm nữa thôi, anh.... bằng lòng chờ em chứ?"

"Không phải anh vẫn luôn chờ sao?" Anh cười khổ, "Chờ nhiều năm như vậy, đến nỗi âm dương mất cân đối cũng không dám làm bậy ở bên ngoài. Em còn hỏi như thế, chứng tỏ là em nghi ngờ phẩm hạnh của anh, ài, thật sự làm anh quá đau lòng rồi." Dứt lời, vẻ mặt anh ai oán ngửa lên trời thở dài.

"Vậy sao? Vậy thì thật là làm khó anh rồi." Cô tức giận liếc anh một cái.

"Làm sao thể được?" Miệng thì nói như thế, nhưng anh lại lộ ra vẻ mặt xấu xa. "Sau này em trưởng thành, anh còn rất nhiều thời gian để yêu cầu em hồi báo."

Cô lập tức hiểu được ám chỉ của anh, khuôn mặt trắng nõn thanh tú trong nháy mắt ửng đỏ nóng rực.

"Không thèm nghe anh nói nữa." Cô cứng ngắc bước đi, tự mình đi về hướng Nam Sương Viện.

Để xấu hổ như vậy! Đông Xuyên Tấn Tư cười một tiếng, bước nhanh đến gần cô, vươn tay cầm bàn tay mềm mại của cô.

Cô quay mặt sang một bên, mặc cho anh nắm tay, giả vờ hồ hững với anh, nhưng khóe miệng lại len lén khẽ cong lên.

Bóng đêm bao phủ hai người, tình cảm không nói gì cũng vẫn ngọt ngào, giống như dòng nước ấm dịu dàng, lắng lặng len lỏi giữa hai trái tim.....

Bạn đang đọc truyện *Dị Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Nguyên Triều Hương từ biệt cuộc sống cao trung, cũng đã vượt qua kỳ thi đại học, vào trước lúc khai giảng cô được nghỉ một thời gian, là dịp có thể vui chơi thỏa thích.

Có điều, những ngày nghỉ trong ba tháng này chỉ dùng để ăn chơi thì cũng quá lãng phí, suy nghĩ một chút, đem tâm sức để sáng tác nhạc còn có ích hơn, dù sao từ nhỏ cô đã học đàn, khổ luyện nhạc, chính vì muốn tạo nền tảng cho công việc sáng tác nhạc sau này, trở thành một nhạc sĩ hết ăn lại uống... ách, là một nhạc sĩ ra khuôn ra dạng, nếu hiện giờ đã có nhiều thời gian như vậy, cũng nên là thời điểm cô trở tài rồi.

Bước đầu tiên triển khai công việc, chính là lấy những bản nhạc đã hoàn thành phần thô mà trước kia tùy tiện sáng tác ra phổ nhạc lại lần nữa.

Ban đầu cô cũng chỉ dự định viết thử mấy ca khúc xem thế nào, không ngờ linh cảm vừa ra liền không thể vãn hồi nữa, vì vậy mười giai điệu bài hát không tồi chút nào đã sinh ra như thế.

Song, nếu chỉ mang một quyển chi chít khuôn nhạc này gửi đến công ty đĩa nhạc thì có vẻ quá mức tùy tiện, hơn nữa như vậy nhìn cũng không có thành ý cho lắm, nếu quả thật có lòng, ít nhất cũng phải thu âm lại mười ca khúc này gửi kèm theo mới xem là đầy đủ.

Vì thế, Nguyên Triều Hương đặc biệt chuẩn bị một USB gắn vào cổng kết nối trên nhạc cụ có bàn phím, tiếp theo lại bỏ tiền túi mua một dàn các thiết bị điều chỉnh âm thanh, sử dụng máy tính cá nhân của mình như công cụ ghi âm, cả phòng đọc sách đều bị biến thành giống như một phòng nhạc, như thế mới có thể làm ra hiệu quả âm sắc giống như CD thông thường được.

Sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa thiết bị, bước kế tiếp là đi vào thủ tục xử lý công việc hậu kỳ tương đối phức tạp. Đầu tiên, cô lấy bản nhạc đã chế tác cơ bản tiến hành biên tập lại, sẽ lấy mười bài hát phối với lời ca hoặc hòa âm, cả công trình tốn hơn một tháng, một sản phẩm âm nhạc mang chút chuyên nghiệp rốt cục đã đại công cáo thành.

Một thủ tục cuối cùng, đó là sẽ mang kết tinh tâm huyết này gửi đến công ty đĩa nhạc.

Nhưng mà, nên gửi cho công ty nào mới tốt đây?

Cô suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm.

Được! Chính là nó.

Đông Lực International Music, một trong những công ty đĩa nhạc có quy mô và sự nổi tiếng đứng đầu thế giới, tập trung nhiều ca sĩ tên tuổi, tổng lượng đĩa nhạc tiêu thụ hàng năm đứng đầu trong ngành, có thể xưng là anh cả dẫn đầu trong giới âm nhạc hiện nay, đồng thời còn có tập thể chế tác trình độ cao nhất, đội ngũ lập kế hoạch hùng hậu nhất của riêng mình, quan trọng nhất là, người thầy cô sùng bái nhất trong giới âm nhạc chính là người đứng đầu bộ phận chế tác của công ty này, chỉ với điểm ấy, cô đã quyết định đem tác phẩm gửi đi thử một lần, về phần thành hay bại, tất cả cứ xem tạo hóa của bản thân cô vậy.

Từng ngày một trôi qua, vào khi Nguyên Triều Hương đang dần dần nản lòng, đối phương cuối cùng đã có câu trả lời.

Người gọi điện thông báo tin vui cho cô, là nhân viên giám chế của bộ phận chế tác Đông Lực Music.

"Nếu như thuận tiện, mời cô đến đây một chuyến, người chế tác của chúng tôi hy vọng có thể tiếp xúc trực tiếp với cô."

Được chọn rồi! Ông trời phù hộ, ước mơ của cô đã sắp thành hiện thực rồi!

Buổi trao đổi trực tiếp diễn ra ngay buổi sáng hôm đó, Nguyễn Triều Hương dựa vào tinh thần nghề mới sinh không sợ cộp, một mình đến chỗ hẹn, đi tới tòa nhà trụ sở chính của Đông Lực International Music nằm ở khu Shibuya.

Nửa giờ sau, trong phòng họp của bộ phận chế tác đột nhiên phát ra một tiếng hét với dexibel cực lớn.

"Thật sao?" Nguyễn Triều Hương thụ sủng nhược kinh* che ngực, quả thực không thể tin vận số của mình lại tốt đến vậy.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh ngạc(hoặc lo sợ).

"Cho cô năm phút đồng hồ để vui mừng, tôi đi gọi điện thoại cái đã." Người đứng đầu bộ phận chế tác Tam Chi Ngạn của Đông Lực Music đứng dậy khỏi ghế, ra ngoài phòng họp.

Ánh mắt ngưỡng mộ của Nguyễn Triều Hương cũng dõi theo người đàn ông trung niên phóng khoáng kia đang rời đi.

Lúc này Tam Chi vừa mới nói cho cô biết, bọn họ đã họp và quyết định, sẽ nhận toàn bộ mười ca khúc do cô sáng tác, còn dự định làm thành một album, việc làm cô mừng rỡ nhất là, vài ca sĩ phái thực lực trong công ty đều cố gắng hết sức cạnh tranh giành thể hiện "Đĩa nhạc Kinh Vĩ Thiên Nhân" này, sau khi trải qua các vòng thi đấu quyết liệt, một nữ ca sĩ trẻ đã giành được giải, công tác ghi âm đã quyết định sẽ chính thức tiến hành vào ba ngày sau.

Tin tốt lành to lớn hôm nay không chỉ làm lòng cô phấn chấn, mà còn truyền thêm lòng tin và dũng khí cho cô hơn.

Khi Tam Chi trở lại phòng họp lần nữa, bên cạnh đã có thêm hai người đàn ông.

Bọn họ vừa vào cửa liền nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt tuần tra giống như đang tỉ mỉ quan sát vì sinh vật dưới kính hiển vi vậy.

"Thế nào? " Tam Chi lên tiếng hỏi ý kiến hai người.

"Ngoại hình không tệ, nhất định rất ăn ảnh."

"Không ký được hợp đồng ca sĩ với cô ấy thì rất đáng tiếc."

Tam Chi gật đầu, nói với Nguyễn Triều Hương: "Nguyên tiểu thư, cô có muốn cân nhắc lại thêm lần nữa không? Với ngoại hình của cô chắc hẳn có thể phát triển cao hơn, nếu ở phía sau khán đài chơi đàn thì thật sự rất đáng tiếc."

"Cảm ơn sự khen ngợi của các vị, nhưng, tôi vẫn thích sáng tác nhạc hơn." Nguyễn Triều Hương khiêm tốn từ chối khéo.

"Ồ?" Tam Chi nhướn mày, đối với người mới đầy tài hoa này tràn đầy hứng thú, cúi đầu nhìn bản lý lịch của cô một lần, bắt đầu chính thức vào vấn đề. "Sở trường của cô là đàn dương cầm?"

"Đúng, tôi bắt đầu học từ năm tám tuổi."

"Đã từng tham gia thi đấu chưa?"

"Năm mười bốn tuổi đã từng tham gia cuộc thi đàn dương cầm thiếu niên của khu Á Thái. "

"Đoạt giải gì?"

"Á quân."

"Không tệ đấy! Nếu từ nhỏ cô đã tập luyện chuyên về nhạc cổ điển, vì sao lại nảy sinh hứng thú với nhạc hiện đại? "

"Về điểm này...." Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu, "Ngay cả giáo sư dạy đàn dương cầm mười năm cho tôi cũng thấy rất thất vọng"

Tam Chi cười cười, hỏi tiếp: "Hiện nay cô vẫn còn đi học?"

Cô gật đầu. "Mới vừa thi đậu khoa âm nhạc hệ đại học của Học viện Đông Vũ, chuyên nghiên cứu lý luận sáng tác."

Ok! Ba người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau, buổi phỏng vấn đến đây là kết thúc.

"Tốt!" Tam Chi vỗ bàn, lập tức quyết định, "Nguyên tiểu thư, cô hãy về mời cha mẹ đến đây để làm thủ tục ký hợp đồng, nếu thuận tiện, tôi hy vọng có thể gặp trực tiếp họ để bàn bạc."

Ký hợp đồng? Đúng rồi! Dù sao cô vẫn là một cô nhóc kinh nghiệm sống chưa nhiều, loại chuyện ký hợp đồng này tốt nhất vẫn nên do người lớn trong nhà đứng ra đại diện vẫn tốt hơn.

Vấn đề là... "Làm thế nào bây giờ? Cha tôi hiện giờ không ở trong nước."

"Thế à, vậy buộc lòng phải phiền người giám hộ của cô đến đây một chuyến rồi!"

"Được. Lúc nào ký hợp đồng?"

"Tốt nhất là hôm nay?"

"Gấp vậy sao?"

"Không còn cách nào, ca sĩ vội ra album, mặc dù biết là rất gấp gáp, nhưng vẫn phải phiền cô phối hợp một chút."

"Được, tôi đi ngay. "

Nguyên Triều Hương lập tức lao như gió xoáy ra khỏi phòng họp, sau khi đã ra bên ngoài đại sảnh ở tầng trệt, cô nhanh chóng ngăn một chiếc taxi.

"Phiền anh, tập đoàn Đông Xuyên."

Mẹ ơi, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy!

"Nơi... Nơi này chính là tập đoàn Đông Xuyên?"

"Đúng vậy, tiểu thư." Tài xế taxi nhìn cô mỉm cười, chờ lấy tiền.

Cô trả tiền sau đó xuống taxi, chỉ ngáy ngốc đứng lạng ở đầu đường, đưa mắt nhìn lên ba tòa cao ốc to lớn khí thế hào hùng ở trước mặt.

Thật đồ sộ quá!

Ba tòa cao ốc dựng đứng cao chọc trời với tư thế kiêu ngạo ba chân, mỗi tòa chiếm cứ một phương, rất có hàm ý bề ngễ thiên hạ, tiểu ngạo quần hùng.

Tòa nhà cao lớn như thế, khó trách lại được người dân Tokyo suy tôn là biểu tượng của thành phố, còn được tạp chí Thời Đại đánh giá ca tụng rằng tháp cao tam giác tượng trưng cho tinh thần xí nghiệp.

Quá hùng vĩ ! Chỉ là thông qua truyền thông tạp chí giới thiệu vẫn còn kém hơn so với cảm giác tự đặt mình vào trong hiện trường thực tế.

Nói ra thật xấu hổ, cô cùng nhà Đông Xuyên gắn kết thâm hậu như thế mà vẫn chưa từng chính thức đến thăm đại bản doanh của tập đoàn Đông Xuyên.

Mới trước đây, ba cô có vài lần tâm huyết dâng trào, muốn dẫn cô đến tổng bộ của tập đoàn để nhìn thấy công việc, cô còn không thèm nhìn một cái, luôn cảm thấy một đám xí nghiệp giống như chiến sĩ chém giết trên chiến trường có gì vui đâu, cần bản chẳng hứng thú nổi với nó.

Về sau Đông Xuyên Tấn Tư cũng từng đề cập qua, hy vọng cô có thời gian thì đến công ty một chút, bất quá, cô vẫn là cảm thấy việc ấy không cần thiết, dù sao nơi quan trọng của tập đoàn lớn không phải là chỗ người thường như cô có thể tùy tiện đi lại, hưởng hò, cô cũng không muốn dẫn tới quá nhiều ánh mắt tò mò.

Nếu hôm nay không gặp phải chuyện khẩn cấp, thật sự bất đắc dĩ, thì cô cũng sẽ không tùy tiện đến đây.

Ừm... Vẫn nên liên lạc một tiếng với Tấn trước thì tốt hơn. Cô lấy di động từ túi áo khoác ra, gọi đến đường dây riêng trong văn phòng anh.

Điện thoại vang lên rất lâu cũng không có người nghe, chứng tỏ bây giờ anh hẳn là không ở trong văn phòng.

Cô đổi lại gọi vào di động của anh, kết quả di động của anh cũng không mở máy.

Có lẽ là đang họp rồi! Cô nghĩ.

Nguyên Triều Hương ngắt điện thoại, mới vừa đi vào sảnh ngoài của cao ốc, đã bị hai gã bảo vệ ngăn lại.

"Tiểu thư, xin hỏi có chuyện gì không?"

"Tôi tìm người."

"Giấy thông hành của cô đâu?" Bảo vệ bộ dáng nghiêm túc nhưng không thất lễ hỏi.

Giấy thông hành? Cô suy nghĩ trong chốc lát.

A! Đúng rồi, Tấn từng cho cô một tấm thẻ bạch kim, bắt cô phải luôn mang theo bên mình. Cô còn nhớ mặt trước của tấm thẻ có in vật tổ màu đen đại diện cho hình tượng của xí nghiệp cùng với chữ "Tập Đoàn Đông Xuyên" bằng tiếng Trung Quốc, mặt sau thì là một đường vạch từ dùng để quét trên máy tính, trừ lần đó ra, cũng không giải thích rõ nó có công dụng gì, nhìn thế nào cũng thấy không giống dấu hiệu chứng minh hoặc giấy thông hành của khách thăm, ngược lại có vẻ giống thẻ VIP hoặc thẻ tín dụng hơn.

Nguyên Triều Hương vội vàng móc bóp da từ trong balo đeo một bên vai, đưa ra tấm thẻ bạch kim kia.

"Có phải là cái này không ạ?" Cô thấp thòm không yên khẽ hỏi.

Vừa nhìn thấy tấm thẻ trên tay cô, hai gã bảo vệ lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Một người trong đó cung kính hỏi, "Quý cô có việc gì cần chúng tôi phục vụ không ạ?"

"Làm phiền anh, tôi tìm Đông Xuyên Tấn Tư tiên sinh."

"Dạ, mời đi theo tôi."

Bảo vệ dẫn cô đi vào một nơi nằm chính giữa tòa nhà, đi tới trước quầy tiếp tân.

Trước tiên anh ta thấp giọng nói vài câu gì đó với một nhân viên tiếp tân, sau đó nhìn về phía cô ý bảo, "Từ giờ sẽ do các cô ấy phụ trách tiếp đón quý cô."

"Cám ơn." Cô gật đầu nói.

Bảo vệ hành lễ với cô, rồi xoay người đi trở về vị trí làm việc của mình.

"Xin hỏi quý danh của tiểu thư?" Cô gái tiếp tân nở một nụ cười thân thiết hỏi.

"Tôi họ Nguyên, Nguyên Triều Hương."

"Nguyên tiểu thư, thật xin lỗi, tổng tài hiện giờ đang họp ở tòa nhà tổng bộ, quý cô muốn nhắn lại, hay tự mình chờ tổng tài trở về?"

Bên trong quầy tiếp tân, bảy nhân viên tiếp tân mặt mang ý cười, toàn bộ tầm mắt tập trung trên người cô, ai cũng hiểu kỳ vị khách nữ xa lạ trẻ tuổi xinh đẹp này có quan hệ như thế nào với tổng tài. Bởi đã được huấn luyện có bài bản, cho nên rất khó phát hiện biểu cảm nào khác ngoài mỉm cười trên mặt các cô, nhưng mà hiểu kỳ chất chứa trong ánh mắt các cô thì vẫn không che giấu được.

Nguyên Triều Hương lễ độ đáp lại, "Không có gì, tôi chờ anh ấy."

"Vây, mời quý cô đi theo tôi."

Nhân viên tiếp tân dẫn cô đi vào khu chiêu đãi khách để ngồi, cũng rất nhanh bưng tới cà phê, đưa lên tạp chí.

"Quý cô vui lòng chờ trong chốc lát, tôi sẽ lập tức thông báo giúp cô." Cô gái tiếp tân hoàn tất lễ nghi, mỉm cười lui ra.

À -- cô hiểu rồi, hóa ra đưa tấm thẻ bạch kim chiếu sáng lấp lánh này, liền có thể được hưởng đãi ngộ đặc biệt cấp VIP, ngay cả yết kiến Đông Xuyên Hoàng Thái Tử cũng không cần phải trải qua trình tự hẹn trước rườm rà, lại còn có người phụ trách chăm sóc tận tình.

Nguyên Triều Hương ngồi trên sofa uống cà phê, xem tạp chí, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem Đông Xuyên Tấn Tư đã về chưa. Mười lăm phút trôi qua, người mẫu nam tuần mỹ trong tạp chí cũng không hấp dẫn được cô nữa, cô bắt đầu muốn ngáp.

"Nguyên tiểu thư." Một tiếng gọi khẽ thăm dò vang lên trên đầu cô.

Cô vừa ngẩng đầu thì thấy, à, đây không phải trợ lý đặc biệt của Tấn sao? Tuy rằng chỉ gặp mặt vài lần, tuy nhiên, đối phương tướng mạo nhả nhận đoán chính vẫn là không dễ làm cho người ta quên.

"Đại Dã tiên sinh, chào anh."

"Tôi họ Tiểu Dã." Anh ta vẫn rất phong độ luôn duy trì mỉm cười như cũ.

"Tiểu Dã tiên sinh." Cô ngượng ngừng đứng chính, "Xin hỏi, Đông Xuyên tiên sinh đã họp xong chưa?"

"Hội nghị vừa kết thúc. Tổng tài còn đang dặn dò mấy vị chuyên trách vài chuyện, tạm thời chưa đi được, cho nên bảo tôi đến nhắn với cô trước, xin cô vui lòng chờ thêm một lát."

"À." Nguyên Triều Hương khó nén thất vọng gật gù đầu.

Trong khi chờ đợi tầm mắt cô thỉnh thoảng liếc về hướng cửa kính bên ngoài, mong anh nhanh xuất hiện một chút.

Năm phút sau, cô cuối cùng đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước nhanh tới.

Đông Xuyên Tấn Tư liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô, nhẹ nhàng nở ra nụ cười, ánh mắt dịu dàng tràn đầy sủng nịch rõ rệt.

Anh vừa đi vào cửa tự động, nhóm nhân viên trong đại sảnh lập tức dừng bước chân đang vội vàng lại, cung kính gật đầu với anh.

Đông Xuyên Tấn Tư đơn giản gật đầu lại với bọn họ, sau đó mang theo ý cười đi thẳng về hướng cô. "Chờ lâu lắm rồi phải không?"

"Tạm tạm." Cô nhún nhún vai, cười xinh đẹp.

"Đi thôi." Anh vô cùng thân thiết ôm vai cô, một bộ dáng sứ giả hộ hoa, bước về phía thang máy chuyên dụng.

Hình ảnh hai người sóng vai mà đi dẫn tới sự ghé mắt của nhóm cấp dưới, nhất là phái nữ.

Ánh mắt nhìn trộm không ngừng từ bốn phương tám hướng tập trung lại, đối với việc những người này nhìn chăm chăm, Đông Xuyên Tấn Tư hoàn toàn thờ ơ.

Anh đã sớm tập thành thói quen với tầm mắt của mọi người, mỗi khi hai người họ cùng xuất hiện ở nơi công cộng, hoặc là khi cùng nhau công khai thể hiện thái độ, luôn đặc biệt bị người ta chú ý, sở dĩ lại tạo thành loại cục diện này, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến tin đồn về hôn ước lan truyền rộng rãi đã lâu.

Từ trước đến nay, người bên ngoài đối với đối tượng kết hôn tương lai của anh vẫn luôn giữ sự hiếu kỳ cao độ, từ khi anh nhậm chức tới nay, theo tần suất xuất hiện càng nhiều, giới truyền thông lại càng bắt đầu chuyển tiêu điểm lên "Vị hôn thê thần bí" kia của anh, đối với những bài báo ồn ào ấy, mặc dù anh chưa bao giờ trực tiếp thừa nhận về tin đồn này, nhưng cũng chưa từng tiến hành phủ nhận, thái độ không quan tâm ngược lại càng làm cho tính chân thực của lời đồn tăng lên.

Phóng viên tài chính kinh tế từng nhiều lần hỏi anh về đáp án chính xác của hôn ước, nhưng anh vẫn không bày tỏ bất cứ ý kiến gì, thật sự cũng không phải cố ý khơi gợi hứng thú của người ta, mà vì chuyện tình cảm chung quy cũng không thể để người ngoài nói này kia, vợ chồng trẻ bọn họ tự vui vẻ với nhau mới là quan trọng nhất, không cần đánh giá nhiều đến giới truyền thông, tránh để giới truyền thông nhiều chuyện mang đời sống cá nhân của bọn họ ra làm tin tức thu hút mọi người.

Bọn họ đi thang máy thẳng đến tầng cao nhất, cửa thang máy -- mở ra, Đông Xuyên Tấn Tư vẫn thân mật ôm vai cô, nửa ôm lấy cô bước vào tầng làm việc chuyên dụng của anh.

Rất nhiều nhân viên nghiệp vụ vừa thấy anh đến, lập tức đứng dậy chào hỏi anh.

Không đếm xỉa đến ánh mắt hiếu kỳ của bọn họ, Đông Xuyên Tấn Tư khẽ gật đầu với họ, ôm Nguyên Triều Hương đi vào văn phòng.

"Oa!" Cô đi đến trước cửa sổ sát sàn hưng phấn hô to, "Thật là cao! Từ nơi này ngắm cảnh đêm nhất định rất đẹp."

Đông Xuyên Tấn Tư dựa vào trước bàn làm việc, đang định mở miệng nói chuyện với cô thì đúng lúc điện thoại nội bộ lại vang lên.

Anh ấn phím nghe trên điện thoại.

"Được, tiếp nhận đi... Tôi là... Ừ... Không cần quan sát thị trường nữa... trước mắt thị trường chứng khoán Châu Âu chủ yếu là do cổ phiếu khoa học kỹ thuật dẫn đầu, cho nên cổ phiếu khoa học kỹ thuật của Đức mới có thể không ngừng dao động theo chiều hướng tăng lên... Đúng vậy, hẳn là còn có thể tăng lên một mức mới cao hơn... Bọn họ có ý định hợp tác đương nhiên rất tốt, có thể phái người đi qua thảo luận..."

Cô khẽ tựa vào cửa sổ sát sàn, mang theo ý cười nhàn nhạt, lẳng lặng nhìn thật kĩ anh.

Hóa ra khi anh tung hoành thương trường sẽ có một diện mạo khác, bình tĩnh khôn khéo, tôn quý nghiêm nghị.

Ngoại hình của anh vốn đã rất anh tuấn khôi ngô, là một cái móc treo quần áo trời sinh, mà bộ âu phục chỉnh tề trên người anh, càng tôn lên sự nổi bật bất phàm của anh.

Đông Xuyên Tấn Tư cúp điện thoại, ngẩng đầu, vừa vận đôn nhận ánh mắt nhìn chăm chú của cô.

"Ngẩn người gì vậy?" Anh cười hỏi.

"A? Không có gì." Nguyên Triều Hương ngượng ngùng lắc đầu, dời bước đến sofa ngồi xuống.

"Sắp trưa rồi, em có đói bụng không?" Anh nhẹ nhàng khẽ hỏi.

"Có." Cô gật đầu như giả vờ.

"Đi, anh dẫn em đi ăn món Trung Hoa."

"Chúng ta kêu người đưa tới được không? Em đã bốn ba ở bên ngoài cả buổi sáng rồi, thật sự không muốn đi ra ngoài nữa." Cô lười biếng dựa vào ghế sofa da thật.

Anh hàm chứa chút ý cười đi về phía cô, vươn ngón trỏ gõ gõ vào mũi cô, trong cử chỉ lộ rõ vẻ yêu thương dung túng cô.

"Được thôi, em muốn ăn gì nào?"

Cô lập tức lộ ra vẻ mặt tham ăn. "Em muốn ăn thức ăn nhanh của Tập Hà Viên."

"Phần ăn của Thập Hà Viên rất nhiều, em ăn hết được không?"

"Sáng nay em vội vàng đi ra ngoài, ngay cả bữa sáng Tú gia chuẩn bị cho em, em còn chưa kịp ăn, bây giờ đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, cho dù hai phần ăn đưa đến trước mặt thì em cũng có thể giải quyết như thường."

"Chuyện gì mà quan trọng vậy, làm cho em bồn ba ở bên ngoài cả buổi sáng?" Anh không khỏi buồn bực.

Hắc hắc, nói tới trọng điểm rồi! Cô hưng phấn tuyên bố, "Tấn, anh hãy nghe em nói này..."

Một giờ rưỡi chiều.

"Vâng, đúng vậy, trước bốn giờ chiều tôi sẽ dẫn cô ấy tới... Đương nhiên... Được, cứ quyết định như vậy đi."

Đông Xuyên Tấn Tư vừa buông điện thoại, Nguyên Triều Hương liền lập tức đặt đũa xông khói đã gặm đến một nửa xuống, khẩn cấp hỏi: "Thế nào? Tam Chi tiên sinh nói thế nào hả anh?"

"Em đó! Chuyện quan trọng như vậy mà dám giấu anh vụ trộm tiền hành." Anh xụ mặt trách: "Thảo nào thời gian gần đây luôn thấy em bám dính với máy tính bật đèn thức đêm, thì ra là đang âm thầm viết nhạc. Đây cũng không phải chuyện xấu xa mờ ám gì, sao lại sợ anh biết?"

"Em không tiện nói ra mà!" Cô vô tội giải thích, "Em lại không biết người ta có chịu dùng tác phẩm của em hay không, chẳng may bị trả về sẽ rất mất mặt, không bằng chờ sau khi việc thành công sẽ thảo luận với anh cũng không muộn đúng không."

Được rồi! Anh gật gù đầu, miễn cưỡng chấp nhận cách nói này.

Cô bé này từ nhỏ đã cực kỳ có hứng thú với âm nhạc, hơn nữa còn coi việc sáng tác nhạc là mục tiêu phát triển sau này, nếu cô có thể tạo nên một mảnh trời ở lĩnh vực này, anh đương nhiên sẽ vui mừng khi thấy việc thành công.

"Anh còn chưa nói cho em biết, rốt cuộc Tam Chi tiên sinh đã nói gì với anh."

"Ông ấy khen em không dứt miệng, dường như còn có ý nhận em làm học trò nữa."

"Thật sao?" Đôi mắt tròn to của cô tỏa sáng.

"Ông ấy cũng đã quyết định ký hợp đồng với em rồi, còn giả được sao?" Anh kéo một cái ghế dựa đơn ngồi xuống bên cạnh cô, sắp xếp lại tư liệu cần cho cuộc họp hội đồng cổ đông.

Nguyên đại cô nương ngay từ đầu đã vô cùng ngang ngược chiếm lấy long ý của anh ngồi ăn phần ăn nhanh, không khách khí dùng bàn làm việc mỗi ngày của anh làm bàn ăn, nên anh đành phải chịu thiệt một chút, tạm thời nhường chỗ mà ngồi ở bên cạnh.

"Trời ạ! Có thể bái Tam Chi làm thầy, trở thành học trò của ông ấy, em có chết cũng nhắm mắt." Cô ngậm đũa tre, say sưa trong tưởng tượng xinh đẹp.

"Đúng vậy, nếu Tam Chi biết có một fan nhỏ bé một lòng một dạ sùng bái ông ấy như vậy, tin tưởng ông ấy cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối." Anh có chút vui đùa nói.

"Cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo cửa bị mở ra.

"Tổng tài, hội nghị cổ đông nửa giờ sau bắt đầu." Tiểu Dã đứng ở cửa truyền đạt. "Còn nữa, hội trưởng dặn anh đưa Nguyên tiểu thư qua cùng."

"Ừ, tôi biết rồi."

Trợ lý đặc biệt Tiểu Dã gật đầu một cái, mỉm cười đi ra.

"Bác Đông Xuyên làm sao lại biết em đến đây?" Nguyên Triều Hương có chút kinh ngạc, vội vàng cho miếng cơm cuối cùng vào miệng, tức tốc giải quyết hết món ăn nhanh ngon lành trước mắt.

Nghe vậy, trên mặt Đông Xuyên Tấn Tư bỗng lộ ra ý cười狡 hoạt. Anh bình tĩnh ung dung khếp tài liệu lại, chậm chậm nghiêng người, từng tắc một áp sát về phía cô, mãi đến khi chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau.

"Em nói xem?" Giọng thì thầm trầm thấp của anh tràn ngập ý khiêu khích, hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng lướt qua mặt cô.

Bầu không khí mờ ám phút chốc tràn ngập hơi thở của hai người.

"Em... em làm sao mà biết." Cô không được tự nhiên hít sâu, trong mũi lập tức tràn đầy hơi thở nam tính tươi mát trên người anh.

"Phòng làm việc của anh không phải ngày nào cũng có cô gái trẻ đến thăm." Anh nhẹ nhàng nói khẽ, "Hôm nay đột nhiên có một cô gái xinh đẹp đến đây cùng anh ăn cơm trưa như thế, tin đồn đương nhiên sẽ truyền khắp các đại bộ phận tập trung những bà tám của công ty."

"VẬY... vậy tính sao?" Cô cố giả bộ bình tĩnh.

"VẬY chứng tỏ, ông cụ cũng đã nhận được tin tức, chỉ là dùng đầu gối để nghĩ cũng biết nhất định là em." Đột nhiên anh vươn ngón tay nâng cằm cô lên, môi áp tới gần mặt cô.

Cô bị hành động bất ngờ của anh làm giật mình, liền cúi đầu tránh đi cợt nhả của anh, nhưng cái gáy lại bị bàn tay anh giữ chặt không động đậy được.

"ĐỪNG nhúc nhích, có hạt com ở bên mép em." Anh đem hạt com bên môi cô mút vào miệng.

"Ồ." Mặt cô đỏ lên, tim không khỏi đập nhanh hơn.

Anh lại ung dung thông thả tựa vào lưng ghế dựa, mỉm cười nhìn bộ dáng mất tự nhiên bất an ngượng ngùng của cô.

"Ăn no chưa?"

"RỒI." Cô hốt hoảng gạt đầu, luống cuống tay chân thu dọn hộp thức ăn. "CÓ... Có thể xuất phát rồi."

Đồng Xuyên Tấn Tư phì cười không ngừng. Cô bé này nhất định không biết, cô càng biểu hiện ra bộ dáng tâm hoảng ý loạn, anh lại càng muốn trêu chọc cô, mỗi lần thấy cô có phản ứng hoảng hốt tựa như chim sợ cành cong, đều đem đến cho anh một loại cảm giác thỏa mãn không gì sánh kịp.

Anh lười biếng đứng lên, cầm lấy áo khoác âu phục mặc vào.

"Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Dự Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trong thang máy, một bầu không khí kỳ quái vẫn như cũ bao phủ hai người.

"Em đứng xa như vậy làm gì?" Đồng Xuyên Tấn Tư nghiêng mặt sang, giấu cột Nguyễn Triều Hương lui ở trong góc.

Biết rõ còn cố hỏi! Cô trợn mắt liếc anh một cái.

"Bảo trì khoảng cách, sử dụng kế sách an toàn, ai biết được anh có thể lại động sắc tâm nữa hay không?"

Anh nhất thời không biết nên khóc hay cười. "Thang máy chỉ rộng có bấy nhiêu, nếu như anh nổi thú tính lên thật, em có thể trốn đi đâu? Còn không phải hai ba bước đã bị anh chế phục rồi à."

Cái gì, lời như vậy mà anh cũng nói ra được, thật sự là tức giận! Cô xấu hổ và giận dữ quay mặt đi, không thèm quan tâm đến anh.

"Thế nào?" Anh duỗi cánh tay dài ra, muốn kéo cô về bên người, lại bị cô kịp thời né tránh.

"Đừng chạm vào em" Cô giống như trốn ôn dịch mà lui vào một góc.

Đồng Xuyên Tấn Tư làm sao nghe theo cô, nhanh chóng ra tay, cô lập tức rơi vào trong lòng anh.

Tuy rằng đây là thang máy chuyên dụng của nhân viên cấp cao, nhân viên bình thường không thể tự tiện sử dụng, nhưng bất cứ lúc nào vẫn sẽ có một vài nhân viên chủ quản cấp cao khác đi vào, nếu bị mọi người thấy bọn họ ở trong thang máy ôm ấp thì làm sao! Nguyễn Triều Hương trong lòng cả kinh, vội vàng chui ra khỏi khuỷu tay của anh, cấp tốc vọt sang một bên.

Anh vô cùng không thích loại thái độ tránh né này của cô, liền tiến đến gần đang chuẩn bị đưa tay bắt người, lại bị cô kịp thời chạy thoát.

"Anh đừng như vậy!"

"Anh thế nào?"

Hai người giống như điều hâu bắt gà con một đuổi một trốn trong thang máy, chưa được bao lâu, cô vẫn là bị anh bắt.

"Em làm sao vậy, luôn giữ khoảng cách với anh như thế." Anh giữ chặt cầm cô, vẻ mặt khó hiểu.

"Anh làm ơn đừng dẫn một chút được không!" Cô đập đập tay anh, khuôn mặt nghiêm túc khề khiến trách.

"Anh có chỗ nào không đứng đấy? Là em cứ trốn trốn tránh tránh, cũng không biết là đang sợ cái gì, lại còn trách anh?" Anh cũng giận.

"Em..."

Ài, thật sự là một lời khó nói hết! Nguyên Triều Hương âm thầm thở dài.

Cô thích cùng anh tận hưởng những hành động ân ái nhỏ của người yêu, cũng thích cảm giác ngọt ngào được anh yêu chiều che chở, và lại tình cảm hai người bọn họ vốn gắn bó như keo sơn, lén lăm chút chuyện thân mật mờ ám đương nhiên cũng không có gì đáng trách, huống hồ từ nhỏ đến lớn trải qua việc bị anh trộm hương thiết ngọc cũng đã rất nhiều đến không kể xiết, cô đã sớm quen rồi, thế nhưng, nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của tập đoàn Đông Xuyên, bất luận bọn họ tình nồng ý mật khi ở riêng như thế nào, nhưng một khi đã ở trong công ty, tốt nhất vẫn nên thu bớt một chút, tránh ảnh hưởng đến uy tín của anh trong cảm nhận của nhân viên.

Cô là nghĩ như vậy, nhưng Đông Xuyên Tấn Tư lại không nghĩ thế.

Cô bình thường sẽ không cự tuyệt hôn môi cùng ôm ấp của anh, cho dù là tiếp xúc thân mật hơn nữa, cho dù làm cô thẹn thùng hơn nữa, thì hầu như cô cũng đều thuận theo anh, chưa bao giờ tìm mọi cách khước từ như bây giờ, chẳng lẽ... Trong lòng anh căng thẳng.

Chẳng lẽ cô chán ghét rồi?

Không phải anh đa nghi, một người yêu vốn dịu dàng ngoan ngoãn bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt xa cách, trong đó tuyệt đối có vấn đề lớn, anh chỉ có thể liên tưởng tới cái khả năng tồi tệ nhất kia.

Anh thầm phỏng đoán, chẳng lẽ cô sợ mọi người biết được tình cảm của bọn họ? Vì sao? Ở cùng một chỗ với anh rất mất mặt ư? Bằng không làm sao lại sợ hãi rụt rè như vậy?

Hay là vì lo lắng bị người ngoài bắt gặp, trái tim con gái nhỏ bé, sợ xấu hổ?

Chắc! Rốt cuộc là vì sao? Đông Xuyên Tấn Tư càng nghĩ càng phiền lòng, đầu cũng to ra.

Bỏ đi, thay vì suy nghĩ miên man, chẳng bằng hỏi thẳng cô cho rõ ràng.

Anh vươn tay khề kéo ngón út của cô, nhún nhường hỏi: "Làm sao vậy, sao bỗng nhiên lại xa cách với anh?"

"Bối vì..." Không được! Tuyệt đối không thể dao động tại thời điểm mấu chốt này, vạn nhất bị lời ngon tiếng ngọt của anh lừa gạt thành công, con sói háo sắc này khẳng định lại chứng nào tật nấy, thừa dịp bốn bề vắng lặng ở trong thang máy mà ăn đậu hủ của cô lung tung.

Cô vẫn là quyết định làm như không thấy đối với sự tấn công bằng dụ dỗ của anh.

Cửa thang máy vừa mở ra, vì phòng ngừa bản thân làm hỏng việc lớn, cô bước nhanh ra khỏi thang máy, bỏ anh lại phía sau, mình thì mãi miết đi về phía trước.

"Này, em..." Anh sai bước rộng, lập tức đuổi kịp cô.

"Anh đừng náo loạn!" Nguyên Triều Hương vội vã bỏ bàn tay anh nắm ra. "Nơi này là đại sảnh, nếu như bị nhân viên nhìn thấy thì không tốt đâu."

Quả nhiên bị anh đoán trúng! Sắc mặt Đông Xuyên Tấn Tư trầm xuống.

"Em ghét bỏ anh?"

"Em ghét bỏ anh?" Cô ngạc nhiên, "Làm sao có thể!"

"Hay là..." Anh tạm dừng một lúc, trên mặt mang theo phiền muộn cùng buồn bực rõ rệt, "Em đã chán ghét rồi?"

"Ôi trời, anh nghĩ đi đâu vậy?" Cô thiếu chút nữa té xỉu.

"Vậy vì sao em đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, ngay cả chạm cũng không cho anh chạm một cái, còn liên tục bày ra vẻ mặt ấy cho anh xem, khiến cho anh khẩn trương như vậy." Anh trừng mắt dựng thẳng lông mày nói.

"Em là vì bảo vệ hình tượng của anh á!" Cô nổi giận đùng đùng hô khẽ. "Anh đường đường là tổng tài, ở trước công chúng lại cùng một cô gái lòi lòi kéo kéo còn ra thể thống gì, anh còn luôn không tự trọng chút nào, tán tỉnh cũng không nhìn xem đang ở đâu, lỡ như bị nhân viên thấy được thì làm sao bây giờ?"

Đông Xuyên Tấn Tư sùng sột. Hóa ra là vì chuyện này mà đang giận đối với anh!

Được rồi, nếu như vậy thì có thể giải thích vì sao cô lại lạnh nhạt với anh như thế, anh cũng tương đối tiêu tan một chút.

Kỳ thật, anh cũng không phải cố ý lấy trêu đùa cô làm vui.

Anh không phủ nhận thỉnh thoảng trêu đùa được khiến lòng cô có chút hỗn loạn sẽ có thể gây anh sự vui sướng đặc biệt nào đó, điều đó là vì phản ứng của cô thật sự rất đáng yêu, nhưng mà, ẩn giấu dưới những đùa giỡn là tấm lòng chân thật, làm gì có chuyện anh không phải nếm trải sự quấy phá của dục vọng nam tính không cách nào phát tiết kia chứ, anh muốn cô, muốn điên cuồng, nhưng mà thời cơ chưa tới.

Bất kể như thế nào, anh cũng phải chờ cơ thể và tinh thần cô đều có chuẩn bị tốt, mới có thể làm cho cô từ cô gái lột xác thành phụ nữ được.

"Hôm nay em mới phát hiện, hóa ra bệnh đa nghi của anh lại nghiêm trọng như vậy." Nguyên Triều Hương nhìn không được oán giận.

"Ai bảo em luôn trốn trốn tránh tránh, cứ như hai chúng ta ở cùng một chỗ có bao nhiêu mờ ám không dám để người ta biết vậy." Anh cũng có một bụng nổi khỗ.

"Ai bảo anh háo sắc như vậy." Cô hậm hực hờn dỗi bĩu môi cãi lại.

"Nếu như anh không có phản ứng với em thì mới là kỳ quái đấy."

"Anh già mồm át lễ phải."

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi.

"Anh mặc kệ, ở địa bàn của anh, em giữ khoảng cách với anh thì cũng được thôi, nhưng khi đến tòa nhà hội đồng quản trị rồi, em đừng vội vã phân rõ giới hạn với anh nữa đấy, các trưởng bối không biết, còn tưởng rằng hai chúng ta giận nhau, ở trước mặt trưởng lão của gia tộc, em tốt xấu gì cũng phải chừa cho anh chút mặt mũi." Anh bá đạo cảnh cáo.

"Biết rồi, còn cần anh nói." Cô tức giận liếc xéo anh một cái.

Bộ dáng tranh cãi đấu võ mồm của vợ chồng son thật sự cực kỳ giống một đôi vợ chồng trẻ đang giận dỗi, vẫn là dẫn tới không ít ánh mắt tò mò của mọi người.

"Đúng rồi, có một chuyện em rất hiếu kỳ." Tạm thời lui binh, cô bỗng nhiên nhớ tới nghi hoặc trong lòng. "Vì sao tập đoàn Đông Xuyên lại chia thành ba tòa nhà?"

"Thực thuộc tập đoàn bao gồm rất nhiều sản nghiệp, để phân biệt rõ ràng phạm vi nghiệp vụ của nhau nên mới phân chia thành ba nơi." Anh lơ đãng trả lời, thừa dịp cô không chú ý, lại đem bàn tay mềm mại của cô nắm vào bàn tay to của mình.

Cô ngoan ngoãn để anh nắm lấy, hoàn toàn không phát hiện ra khác thường, tiếp tục hỏi: "Ồ giữa là tòa nhà khoa học kỹ thuật, hiện giờ chúng ta cần đi là tòa nhà hội đồng quản trị, vậy là tòa bên tay trái sao?"

"Đó là tòa nhà đầu não của tập đoàn Đông Xuyên, tên như ý nghĩa, chính là trung tâm chỉ huy các sản nghiệp trực thuộc, nơi đó do Thượng Nhân quản lý."

"Sau khi bác Đông Xuyên đem tập đoàn giao cho Thượng Nhân, lại đem tổ nghiệp khoa học kỹ thuật của Đông Xuyên giao cho anh quản lý, như vậy, không phải tương đương với việc thay đổi triều đại ư?"

Cô từng nghe ba đề cập qua, trước kia tập đoàn Đông Xuyên dùng khoa học kỹ thuật để lập nghiệp, sau khi trải qua sự mở rộng không ngừng của sản nghiệp, mới hình thành tổ chức xí nghiệp khổng lồ, bây giờ tập đoàn là do Thượng Nhân nắm giữ, tổ nghiệp lại giao cho Tân thống lĩnh, như vậy, không phải toàn bộ những nguyên lão sáng lập đều hoàn tất công việc mà về hưu sao?

"Cũng có thể nói như vậy." Đông Xuyên Tân Tư gật gù đầu. "Hiện nay sản nghiệp dưới tên tập đoàn hơn phân nửa đều do người trẻ tuổi trong gia tộc nắm giữ, đại đa số nguyên lão cũng đều bởi vì tuổi tác đã cao, không phải lần lượt lui về phía sau, thì chính là ở tình trạng nửa về hưu, đại bộ phận đều rất ít hỏi về chuyện của tập đoàn."

"Cho nên liền ở trong tòa nhà hội đồng quản trị giữ chức thành viên hội đồng quản trị?"

"Ừ. Những lão thần bọn họ đã chinh chiến trên thương trường hơn nửa đời người, vì tập đoàn lập không ít công lao hiển hách, mà nay tập đoàn Đông Xuyên thanh thế như mặt trời ban trưa, nổi danh quốc tế, các ông cuối cùng đã công đức viên mãn, cũng nên để họ an dưỡng tuổi già, thanh bình hưởng phúc."

"Thật tốt, khi nào thì đến phiên ba em?"

"Bác trai mới hơn bốn mươi tuổi, còn chưa qua ải năm mươi, con gái bắt hiếu như em thế mà lại ước ông xuống đài trước thời hạn?" Anh mang cười mà trêu tức nói.

"Anh đừng nói linh tinh." Nguyên Triều Hương nhanh nhẩu thanh minh cho mình. "Em là lo lắng ông làm việc quá mệt nhọc, thân thể chịu không được, mới hi vọng ông về hưu trước thời hạn, cáo lão hồi hương."

"Yên tâm đi, bác trai xương cốt thân thể rất cường tráng. Lễ Noel năm ngoái lúc chúng ta đi Anh quốc thăm ông, không phải ông còn mang chúng ta đi trượt tuyết sao, chẳng lẽ em không nhìn thấy, tư thế oai hùng đạp xuống sườn dốc cao hơn mười thước của ông lúc ấy, sức lực mạnh mẽ đó ngay cả thanh niên bình thường cũng tự than không bằng ấy chứ."

"Ừm, cũng đúng." Cô cười cười.

Bọn họ bước vào tòa nhà hội đồng quản trị, từ xa đã nhìn thấy cửa thang máy chuyên dụng của nhân viên chủ quản đang mở ra, bên trong dường như có người, hơn nữa đối phương cũng không vội ấn nút đóng cửa, hiển nhiên đang chờ bọn họ.

Thật không ngờ, người bên trong thang máy chính là người độc lai độc vãng, thân long thấy đầu không thấy đuôi Đông Xuyên Thượng Nhân.

Đi vào bên trong thang máy, Nguyên Triều Hương hơi hơi gật đầu, cùng anh ta xem như chào hỏi.

Không gian cực kì rộng rãi bên trong thang máy đã bị hai người đàn ông cao to chiếm cứ, hai người khí lực sắc bén như nhau, khí thế cũng mạnh giống nhau, đứng ở bên cạnh hai thân thể cao lớn, cô bỗng nhiên có loại cảm giác áp bách vô cớ.

Nhà bọn họ cả sáu anh em đều di truyền dáng người từ ba, chiều cao của người nào cũng ít nhất là trên 1m80, chiều cao vượt bậc như thế, ngay cả nữ trung hảo kiệt cao đến 1m68 như cô đây cũng chỉ có thể nhìn thấy đến sau ót.

Nội dung hai người đàn ông nói chuyện tất cả đều là đề tài kinh doanh cô không chen vào được, người bạn nhỏ như cô chỉ đành ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Sau khi ra khỏi thang máy, ba người rất nhanh đi tới phòng họp.

Bên ngoài phòng họp rộng lớn, một đoàn thành viên hội đồng quản trị rõ ràng vừa mới tập trung đông đủ, thừa dịp trước khi hội nghị bắt đầu, đang tụ họp ở phòng kinh doanh chuyện trò vui vẻ.

Nguyên Triều Hương lúc đầu còn lo lắng, một nữ sinh như cô bỗng dung lại xuất hiện tại trường họp này dường như rất kỳ quái, may sao những thành viên hội đồng quản trị và cổ đông ở đây hầu hết đều là người quen, cô nhất thời an tâm không ít.

Đông Xuyên Huy Nhất Lang đứng giữa quần hùng, cô lập tức nhìn thấy hình dáng cao lớn của ông.

"Bác Đông Xuyên." Cô đi đến chào, cười meo meo khẽ gọi.

"Bác cái gì, kêu ba có vẻ xuôi tai hơn đấy." Ông cong ngón trỏ lại gõ vào cái đầu nhỏ của cô dạy bảo. (*trong tiếng Trung bác = bá bá, ba = ba ba*)

"Ba?" Cô kinh ngạc lặp lại.

"Ngoan, đợi lát nữa sẽ mời con ăn kẹo." Đông Xuyên Huy Nhất Lang chiếm đủ tiện nghi, lòng tràn đầy vui vẻ, cười vờn bàn tay to vỗ vỗ đầu cô.

"Ừm, cô bé Nguyên càng lớn càng xinh đẹp nha!" Một ông cụ lớn tuổi nào đó cười ha ha nhìn cô. "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười tám ạ." Đông Xuyên Tấn Tư thay cô trả lời, yêu thương ôn nhẹ lấy vai cô.

"Ồi, đã mười tám rồi à!" Một vị nguyên lão khác hứng thú dào dạt cười nói, "Không tồi, không tồi, lúc nào cũng có thể chuẩn bị kết hôn rồi! Khi nào thì chọn ngày tốt mời chúng tôi uống rượu mừng đây?"

"Bất tự còn chưa xem ấy chứ." Đông Xuyên Huy Nhất Lang tức giận nói. "Nếu động tác của thằng nhóc này mau một chút thì tôi đã sớm có cháu bé rồi."

"Có nghe chưa?" Một vị họ hàng trong gia tộc Đông Xuyên có ý vỗ vỗ bả vai Đông Xuyên Tấn Tư, liếc mắt chế nhạo, "Người trẻ tuổi hẳn là có nhiều sức lực hơn mới đúng chứ!"

Một nhóm người lớn tuổi nghe vậy đều cùng cười vang.

Ài, nói thì thật đơn giản, các trưởng bối làm sao có thể hiểu anh bắt đắc dĩ ẩn nhẫn nhiều năm lại không dám hành động thiếu suy nghĩ chứ. Đông Xuyên Tấn Tư miễn cưỡng khẽ động khóe miệng cười theo.

Chuyện gì buồn cười như vậy? Cô nhìn nhóm người lớn tuổi xung quanh, âm thầm nghi ngờ.

Nhóm Ojisan* kia vô cớ nở nụ cười gian xảo, cùng với ánh mắt tràn ngập mờ ám kia, phảng phất như đều nhắm vào cô mà đến, nhìn chăm chăm làm cô toàn thân sợ hãi, nổi đầy da gà.

Ojisan: cách gọi các ông chú theo kiểu Nhật.

"Em tìm một chỗ ngồi xuống trước đi đã, chờ anh họp xong sẽ lập tức dẫn em đến công ty đĩa nhạc ký hợp đồng." Đông Xuyên Tấn Tư nhẹ nhàng nói với cô.

"Dạ." Cô khẽ gật đầu, đi tới ghế sofa gần cửa sổ sát đất, ngoan ngoãn ngồi xuống đợi.

Đồng Xuyên Huy Nhất Lang lặng lẽ đứng ở bên cạnh con, hạ thấp âm lượng nói: "Này, đừng kéo dài nữa, nhanh cưới con bé về nhà đi. Con năm nay hai mươi bảy rồi, cũng đã lớn tuổi, chẳng lẽ con thật sự tính chờ con bé trưởng thành rồi mới kết hôn sao? Còn tiếp tục như vậy, thì ba còn phải đợi đến khi nào mới có thể bế cháu?"

Ài! Anh làm sao không muốn sớm cưới cô một chút. Đồng Xuyên Tấn Tư thầm than một tiếng.

Ông cụ đương nhiên ước gì vợ chồng trẻ bọn họ càng nhanh thành hôn càng tốt, nhưng mà thực tế vấn đề liền bày ra trước mắt, cô năm nay chỉ mới mười tám tuổi, lại vừa trở thành sinh viên đại học, không chỉ tràn đầy kỳ vọng đối với tương lai, mà còn có hoài bão, có lý tưởng, có mục tiêu sống của bản thân cô, nếu sớm dùng gông xiềng hôn nhân trói buộc cô như vậy, có thể quá ép buộc người khác rồi hay không?

Tóm lại, hôn nhân đại sự không thể gấp gáp, anh phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

"Chuyện này qua vài ngày nữa con sẽ thương lượng với ba, hạp thôi." Anh nói rõ không muốn nói chuyện nhiều ở đây, dứt khoát đi thẳng vào phòng họp để được yên tĩnh.

Không phải chỉ một việc cầu hôn thôi sao! Có khó mở miệng như vậy à? Đồng Xuyên Huy Nhất Lang trừng mắt bóng lưng con lắc đầu thờ dài, đi theo vào phòng họp.

Hội nghị tiến hành, nữ thư ký không ngừng vội vàng tới tới lui lui ở phòng trà nước, ngoại trừ phục vụ một nhóm ông cụ trong phòng hội nghị ra, thân trong trăm việc vẫn không quên tiếp đón vị khách nữ trẻ tuổi ngồi một mình trong phòng kinh doanh.

"Mời cô dùng trà." Nữ thư ký đưa lên cho cô một tách trà thơm.

"Cám ơn." Cô mỉm cười đáp lại, tiện tay cầm một quyển tạp chí giải buồn.

Xem xong tạp chí, cô xem sang báo, xem xong báo, cô lấy di động ra chơi trò chơi.

Đang nghiền chơi game, bỗng nhiên có một bàn tay to vỗ nhẹ cái ót của cô, cô tò mò ngẩng đầu.

"Ngự Tư, sao anh cũng tới?"

Đồng Xuyên Ngự Tư hơi hạ thấp người, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Hôm nay ba anh phải làm kiểm tra sức khỏe, đợi lát nữa sau khi hội nghị kết thúc, anh sẽ phụ trách áp giải ông ấy đến bệnh viện."

"Áp giải?" Cô cười hỏi: "Có cần khoa trương như vậy không?"

"Ông cụ trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ đến bệnh viện, mỗi lần đều phải ba giục bốn mới chịu làm theo." Anh thật không biết làm sao mà thờ dài. "Anh đảm bảo với em, đợi lát nữa ông vừa nhìn thấy anh, cam đoan sẽ lập tức nổi bão."

"Hôm nay tâm tình của bác Đồng Xuyên dường như không tệ, hẳn là sẽ không cho anh một trận mới đúng." Cô an ủi nói.

Anh không dám hy vọng xa vời lác đầu. "Chuyện ấy khó nói lắm, cho dù ông đồng ý nghe lời theo anh đến bệnh viện, cũng sẽ không nghe lời phối hợp khám bệnh, một khi hầu hạ không tốt làm cho ông nổi bão lên, không chỉ bác sĩ trực tiếp điều trị bị quất đến đau đầu một trận, mà từ viện trưởng đến y tá cũng sẽ đều gặp tai ương, cho nên mỗi lần đến ngày ông cụ tái khám, toàn bộ bệnh viện trên dưới liền hoảng sợ trong lòng."

"Viện trưởng không phải em thứ tư của bác Đồng Xuyên sao?"

"Đã nắng thì không bỏ sót, em cũng không phải không hiểu tính tình ông, bình thường càng là người nhà thì càng bị nắng khoa trương nhất."

"Thật đáng thương, chú tư rất tốt mà."

"Phải là cá tính rất ôn hòa, mới có thể kiềm chế được anh cả nóng nảy tùy hứng không ai làm gì được này."

"Còn dám nói trưởng bối, năm người các anh cũng có kiềm chế được Thượng Nhân không ai làm gì được đâu." Cô nhin không được cười trộm châm chọc.

Hai người ngồi ở sofa trò chuyện một ít việc vặt giết thời gian.

Nửa giờ sau, cửa phòng họp bị đẩy ra, một nhóm ông cụ hàn huyên trong chốc lát rồi lục tục ra về.

"Vào thôi." Đồng Xuyên Ngự Tư đứng lên.

Cô cầm lấy ba lô đi theo phía sau anh ta.

Trong phòng hội nghị, Đồng Xuyên Huy Nhất Lang ngồi ở trên ghế thư giãn gần cột, Đồng Xuyên Thượng Nhân cùng Đồng Xuyên Tấn Tư chia nhau ra

ngồi hai bên trái phải.

Ông móc gói thuốc lá lấy ra một điếu thuốc, rồi đưa gói thuốc lá cho các con, sau đó, ba cha con mỗi người đều ngậm một điếu thuốc ở miệng, trò chuyện câu được câu không.

Đồng Xuyên Ngự Tư cau mày, đi về phía ba và anh trai, ngồi xuống chỗ cách bọn họ một khoảng.

"Ba, phải đến bệnh viện rồi."

"Chắc, con có chán hay không vậy!" Đồng Xuyên Huy Nhất Lang vừa nhìn thấy con thứ ba xuất hiện, quả nhiên nã pháo. "Từ hai ngày trước đã liên tục thức giấc, đã nói ba không đau không bệnh, làm gì phải đi làm cái kiểm tra sức khỏe quái quỷ kia, không đi! Không đi! Con cút, ba không muốn nhìn thấy con."

"Đưa ba đến phòng khám bệnh rồi con ắt sẽ cút." Đồng Xuyên Ngự Tư ôn hòa nhã nhặn ứng đối, tuyệt không để bụng lời nói ác độc của ông cụ.

"Gi? Con muốn bỏ một mình ba ở lại phòng khám bệnh, mặc cho một đám lang băm động tay động chân với ba sao?"

"Ba muốn con ở lại bên cạnh cũng được."

"Không cần! Con lập tức cút ngay về bệnh viện chuyển lời cho chú tư của con rằng người của chú ấy đừng mơ tưởng đụng đến một cọng lông tơ của ba." Trong miệng ông ngậm điếu thuốc, mũi thở ra khói dày đặc chửi rủa thậm tệ, "Đồng Xuyên Giới Tư Lang đáng chết kia, không có việc gì lại thay ta sắp xếp cái kiểm tra sức khỏe gì đó, cả ngày liên thích tìm ta làm phiền, mụ nội nó! Bé con -- "

"Có!" Nguyên Triều Hương lập tức đứng nghiêm.

Đồng Xuyên Huy Nhất Lang dập tắt điếu thuốc, chậm rãi đứng lên. "Theo bác đi đến vườn hoa bên dưới đi dạo chút."

"Dạ, bệ hạ."

Đồng Xuyên Ngự Tư sùng sốt. "Ba, vậy chỗ bệnh viện làm sao bây giờ?"

"Tự con lo liệu đi! Bé con, chúng ta đi."

"Tuân mệnh."

Trước khi đi, Đồng Xuyên Tấn Tư nháy mắt ra hiệu cho cô, cô tâm linh tương thông gật gật đầu, lén lút ra hiệu "Cứ để em lo".

"Làm gì vậy!" Ông cụ nấn cầm lập tức phát hiện động tác nhỏ của bọn họ. "Định có ý đồ gì với ta sao? Hừ! Không có cửa đâu."

Một già một trẻ bước chậm trên hành lang gấp khúc ở giữa vườn hoa.

Đi về phía trước, Đồng Xuyên Huy Nhất Lang chợt khom nửa người, nhặt một tờ giấy vụn trên mặt đất lên, thuận tay ném vào thùng rác, có thể thấy được ông đã sớm thành thói quen với những việc nhỏ nhặt này.

Hai người trò chuyện một hồi, đột nhiên ông tâm huyết dâng trào hỏi: "Con cùng lão Nhị nhà chúng ta tiến triển như thế nào, thuận lợi không?"

Hai gò má Nguyên Triều Hương lập tức hiện lên một chút đỏ bừng. "Cũng... Cũng không tệ lắm"

"Vậy sao? Vậy thì tốt rồi." Ông cười cười, lại hỏi: "Có nhớ ba con không?"

"Dạ có." Cô gật gật đầu.

Những năm gần đây, cô và ba ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ có vào tết nguyên đán hàng năm, ba mới có thể gác lại công việc mà trở về Nhật Bản đoàn tụ với cô. Đương nhiên, cô cũng sẽ lợi dụng kì nghỉ đông và nghỉ hè đặc biệt bay đi Châu Âu ở lại đó mười ngày nửa tháng, cùng ba hưởng thụ hạnh phúc gia đình, bình thường nếu là nhớ đến đối phương, liền gọi điện thoại đường dài san sẻ nỗi nhớ nhung. Tuy rằng hai cha con một năm không gặp mặt được mấy lần, nhưng tình cảm cha con ngược lại bởi vậy mà trở nên càng thêm thân thiết.

"Có lẽ qua vài năm nữa là ba con có thể quay về Nhật Bản." Đồng Xuyên Huy Nhất Lang mỉm cười nói: "Bác chuẩn bị đưa vài đứa trẻ có biểu hiện tốt trong gia tộc đến Châu Âu thay thế cho ba con, đến lúc đó Lão Nguyên sẽ có thể cáo lão hồi hương, trở về hưởng phúc rồi."

"Cám ơn bác, bác Đồng Xuyên, mấy năm nay nếu không được mọi người cho con ở nhờ, ba con cũng sẽ không thể nào yên tâm ở nước ngoài như vậy." Cô tự đáy lòng vô cùng cảm kích vạn phần.

"Đừng cảm ơn bác, một tay chăm sóc con trưởng thành chính là lão Nhị nhà chúng ta, hết mực che chở, yêu chiều con có thừa cũng là lão Nhị nhà chúng ta, người con nên cảm ơn là nó. Cả tuổi thanh xuân của thằng bé kia đều tặng cho con, nếu như con không chịu lấy thân báo đáp cho nó, với tính tình cổ chấp của lão Nhị nhà bác, coi chừng nó sẽ phát động độc sức không buông con ra, suốt đời suốt kiếp giống như cô hồn đã quỷ chết cũng quẫn quít lấy con không tha đó."

"Có... Có nghiêm trọng như vậy sao?"

"Nếu không tin, con có thể vứt bỏ nó thử xem!" Đông Xuyên Huy Nhất Lang trêu tức liếc nhìn cô một cái.

"Vứt bỏ anh ấy? Con cũng không phải không muốn sống nữa!" Cô lộ ra vẻ mặt lúng túng hoảng hốt.

"Biết là tốt rồi." Đông Xuyên Huy Nhất Lang tiếp tục xúi giục nói: "Nếu con chẳng nào cũng sẽ là người của nó, không bằng gả cho nó sớm một chút, cho nó khỏi phải suốt ngày thấp tha thấp thỏm."

"Bây giờ gả... có phải có chút quá sớm hay không?" Cô ấp úng hỏi khẽ.

"Con còn chề sớm? Chẳng lẽ con không chú ý tới, ánh mắt nó nhìn con đã trở nên rất... ách, không đơn thuần nữa rồi." Đông Xuyên Huy Nhất Lang hàm súc nói.

Đâu chỉ ánh mắt không đơn thuần, mà hành động anh áp dụng với cô khi không có người lại càng không đơn thuần. Nguyên Triều Hương cúi đầu xuống, ngượng ngùng không nói.

"Bé con, ta hỏi con, Tấn có từng chiếm tiện nghi của con không?"

Cách hỏi của ông thẳng thắn mà bộc trực làm cho cô thờ hốt vì kinh ngạc tại chỗ. Mặt cô đỏ tới mang tai tròn tròn mắt hạnh, ấp úng nửa câu cũng nói không nên lời.

Đông Xuyên Huy Nhất Lang quan sát cô một hồi lâu, lòng đã hiểu rõ ràng.

"Ừm, xem ra hẳn là còn chưa đột phá một cửa cuối cùng, bất quá thỉnh thoảng thân thiết một chút dù sao cũng có chứ?"

Mặt cô nhất thời đỏ như trái táo chín, đáp án sớm không cần nói cũng biết.

"Còn may!" Ông thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Hồ phụ vô khuyển tử, thằng nhóc này tuy rằng tay chân chậm một chút, nhưng dù sao cũng có tiến triển, theo đà phát triển này, khoảng cách đến mục tiêu bé cháu của ông hẳn là không xa.

Bất quá cũng không thể vui mừng quá sớm, dù sao gạo còn chưa nấu thành cơm, ông tuyệt đối không thể lơ là với vợ chồng son bọn họ, vẫn là theo dõi chặt một chút.

Để khiến cho nguyện vọng ngậm kẹo đùa cháu sớm ngày được thực hiện, Đông Xuyên Huy Nhất Lang không tiếc kéo xuống nét mặt già nua cười cười, "Con dâu tương lai à, kỳ thật bác Đông Xuyên là một người rất tiến bộ, bác cũng không ngại các con lên xe trước rồi mua về bổ sung, dù sao sớm hay muộn con cũng sẽ là người nhà Đông Xuyên chúng ta, không bằng sớm làm..."

"Không được!" Cô sống chết lắc đầu, vẻ mặt đỏ bừng nói: "Con, con còn chưa đầy hai mươi tuổi... Hòn nữa... Con vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý."

"Con bé ngốc, con cũng không khỏi suy nghĩ quá lâu rồi! Đợi cho con chuẩn bị tốt tâm lý xong, con ta đã sớm kiềm nén đến không chịu được mà bỏ mình rồi." Đông Xuyên Huy Nhất Lang bắt đầu có chút đồng tình với cảnh ngộ "Tráng chí nan thân*" của con mình.

*Tráng chí nan thân: chí khí sẽ làm khó bản thân.

Hóa ra vấn đề là ở cô bé này, thảo nào thằng bé Tấn kia lần nữa không dám tùy tiện hành động, làm cho đến bây giờ vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn ôm hôn của con nít nhà trẻ, ài, xem ra không dùng chút thuốc mạnh là không được.

"Thế nào, con gái ngốc, đừng trách bác Đông Xuyên không cảnh cáo con nha, một người đàn ông bình thường sẽ không thể kiềm nén quá lâu, vạn nhất ngày nào đó thú tính của nó nổi lên, đột nhiên như hổ đói vồ lấy cừu, đối mặt với một dã thú không được thỏa mãn nhu cầu, ta xem con chống đỡ thế nào."

Ách! Không... Không thể nào? Nguyên Triều Hương lo sợ bất an mở to hai mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một đoạn đối thoại --

Bây giờ tạm thời tha cho em, có điều, chờ sau này em lớn lên, anh nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Lời tuyên bố của anh năm đó còn văng vẳng bên tai, từng câu từng chữ đều giống như lời nguyện, khắc họa thật sâu trong trí nhớ của cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy hai gò má nóng hừng hực.

Chờ sau này cô lớn lên...

"Sau này" là ý chỉ sau bao nhiêu tuổi?

Có phải nghĩa là... hiện giờ?

Bất ngờ giấc ngộ làm cô kinh hãi, cô vội vã thu hồi suy nghĩ, không dám tiếp tục nghĩ nữa.

"Biết sợ rồi sao?" Đông Xuyên Huy Nhất Lang cáo giả cười trộm.

"Việc kia..." Cô thật cẩn thận đánh giá sắc mặt ông cụ, ý đồ nói sang chuyện khác, "Bác Đông Xuyên, chúng ta có phải nên lên lầu rồi không?"

"Không được, lão Tam khẳng định còn chờ ở trên lầu." Đông Xuyên Huy Nhất Lang kiên trì không chịu đổi mặt hiện thực.

"Kỳ thật kiểm tra sức khỏe không khó khăn chút nào, bất quá là đo huyết áp, chụp X quang theo các trình tự như đi khám bệnh mà thôi..."

"Con coi ta là con nít ba tuổi à!" Đông Xuyên Huy Nhất Lang hung dữ ngắt lời của cô. "Trừ đo huyết áp, chụp X quang ra, còn phải lấy máu, xét nghiệm nước tiểu, siêu âm, hết cửa này đến cửa khác, biến thành rất giống mười đại cực hình, ta mới không làm!"

Cô khoác cánh tay ông cụ, thử dùng tình cảm để lay chuyển, "Làm như vậy tất cả đều vì nghĩ cho sức khỏe của bác mà, bác xem, nếu bác có thể long thể an khang, sống lâu trăm tuổi, vậy không phải rất tốt sao?"

Ừm... Hình như cũng đúng, liệu mình hơn nửa đời người, nếu không thấy được con cháu đầy nhà, đâm cảnh này lộc đã tắt thở, dường như không cam lòng lắm. Được rồi! Tuy rằng cảm giác đến bệnh viện mặc cho người ta xâu xé quả thật không dễ chịu, nhưng mà, vì muốn giữ lại cái mạng già ngậm kẹo dừa cháu, trước mắt đành phải chịu thiệt thòi thôi.

"Vậy... phải nói rõ trước, không lấy máu, không tiêm, không soi dạ dày, ai dám làm càn ở trên người ta, lập tức kéo ra ngoài bắn chết!"

Chiếc xe Benz màu bạc đang chạy giữa biển xe đông nghịt, có chút không thể di chuyển.

Ba giờ rưỡi chiều, mặc dù không phải giờ cao điểm giao thông, nhưng trên đường phố Shibuya vẫn bị kẹt xe.

"Ba nói những gì với em vậy?" Đông Xuyên Tấn Tư hai mắt chú tâm nhìn tình hình giao thông, giống như lơ đãng hỏi dò.

Nguyễn Triều Hương thu tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ xe về, ra vẻ trấn định quay mặt sang nhìn anh.

"Chỉ nói chút chuyện ngày thường thôi ấy mà."

Cô vẫn cho rằng mình đủ bình tĩnh, nhưng mà sắc mặt xấu hổ đến mặt đỏ tai nóng đã sớm tiết lộ tất cả.

"Thật không?" Một tia xảo quyết xẹt qua đáy mắt anh. "Lẽ nào ông không thúc giục em mau chóng gả cho anh sao?"

Một trận nóng hừng hực như thủy triều lập tức thiêu đốt khuôn mặt cô.

Đề tài nấn cảm đàm luận cùng ông cụ lúc chiều vẫn luôn xoay quanh ở trong đầu không xua đi được, nhưng cô thật sự không có dũng khí nói rõ ràng với anh nội dung "Giáo dục chấn động" kia, cho nên cô lựa chọn im lặng, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đông Xuyên Tấn Tư nghiêng mắt liếc nhìn cô một cái, bật ra một tiếng cười khế, trong lòng đã biết rõ ràng.

Mười phút sau, bọn họ dừng lại trước một tòa cao ốc, rốt cục đã đến nơi.

"Chính là nơi này! Đông Lực International Music." Cô có vẻ đặc biệt phấn khởi, ngón tay chỉ vào mặt trước của tòa nhà, thao thao bất tuyệt giới thiệu, "Danh tiếng của công ty âm nhạc này vang dội lắm nha! Tuyệt đối không thua tập đoàn Đông Xuyên các anh, ca sĩ của họ đều đang là nghệ sĩ nổi tiếng, luôn giành giải quán quân trên bảng xếp hạng âm nhạc uy tín, còn về chủ có đôi mắt tinh tường nhìn ra anh hùng mà mời em gia nhập tên là Tam Chi kia, đó là một nhà chế tác cấp siêu sao tiêu ngạo trong giới âm nhạc Nhật Bản, phàm là đĩa nhạc ông chế tác ra, không có cái nào là không bán được..."

"Anh biết." Anh ung dung kết thúc tiếng ồn ào của con sẽ nhỏ, ôm vai cô đi vào đại sảnh, vừa vịn bắt kịp thang máy.

"Anh cũng không thường chú ý đến tin tức của giới nghệ thuật, làm sao có thể biết?" Cô mang vẻ mặt hoài nghi liếc anh.

"Công ty âm nhạc này và tập đoàn Đông Xuyên có quan hệ rất sâu xa."

"Quan hệ sâu xa gì?"

"Thứ nhất, Đông Lực Music cũng xem như một trong những sự nghiệp giải trí trực thuộc tập đoàn."

"Cái gì?" Cô quả thực không thể tin vào tai mình. "Tập đoàn Đông Xuyên các anh thật đúng là chỗ nào cũng nhúng tay vào nha! Trên đời này toàn bộ những việc có thể kiếm tiền hầu như đều bị các anh làm hết rồi, thảo nào dòng họ Đông Xuyên giàu có đệ nhất thiên hạ, hóa ra đều là cướp đoạt tiền mồ hôi nước mắt của nhân loại trên trái đất."

"Em quá khen." Anh nhướn đôi mày anh tuấn, khiêm tốn nhận bình luận của cô. "Tuy rằng Đông Lực Music lệ thuộc hệ thống sản nghiệp của Đông Xuyên, nhưng tập đoàn chúng ta chẳng qua là nắm giữ cổ phần, thật sự chịu trách nhiệm kinh doanh chính là người bên nhà mệ anh."

"Còn thứ hai thì sao?"

"Người phụ trách đương nhiệm của nơi này và anh, vừa vặn là anh em kết nghĩa cùng lớn lên với anh." Đông Xuyên Tấn Tư có chút không quá tình nguyện nói. "Tên kia là thân thích bên mẹ anh, nếu tính theo vai vế, anh còn phải kêu tên nhãi kia một tiếng anh họ đấy."

"Trùng hợp vậy sao?" Cô cực kỳ kinh ngạc. "Ông chủ lớn tương lai của em lại có họ hàng với anh!"

Thang máy dừng ở lầu bảy bộ phận chế tác, vừa thấy khách quý đến, nhân viên tiếp tân lập tức đi đến nghênh đón.

"Đông Xuyên tiên sinh, Nguyên tiểu thư, xin mời bên này."

Trên mặt cô tiếp tân nở nụ cười xán lạn, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người vị khách quý nam anh tuấn, gần như đã quên sự tồn tại của cô.

Khi bọn họ vừa sai bước vào bộ phận chế tác, ánh mắt kinh ngạc ngưỡng mộ lập tức từ bốn phương tám hướng phóng đến, hơn mười cặp mắt hưng phấn liên tục theo sát di chuyển của đại soái ca, còn kèm theo vui vẻ thì thầm tán thưởng.

Nguyên Triều Hương lắc đầu cười khỏ, rất chấp nhận số phận bị bỏ quên ở phía sau.

Cô cũng không bất ngờ với phản ứng của nhóm chị em phụ nữ, cũng không ngại bị phân biệt đối xử, dù sao đối mặt với một người đàn ông anh tuấn làm người ta thêm nhỏ dãi, tin chắc không cô gái nào có thể nhìn như không thấy.

"Mời vào." Cô tiếp tân đưa hai vị khách vào văn phòng của ông chủ.

"Ồ, khách ít đến thăm" Người phụ trách Châu Á của Đông Lực Music - Y Thế Cốc Chính Ngạn vội vàng đứng dậy đón chào.

"Xin chào, Đông Xuyên tiên sinh." Tam Chi vươn tay cùng Đông Xuyên Tấn Tư bắt tay.

"Ồ?" Nguyên Triều Hương chỉ vào Y Thế Cốc hô nhỏ, "hình như tôi đã từng gặp anh ở đâu rồi."

"Hân hạnh gặp mặt, đàn em." Y Thế Cốc tươi cười tự giới thiệu, "Anh cũng là học trò tốt nghiệp Học viện Đông Vũ, cùng khóa cùng lớp với Tấn. Lúc em học lớp năm vào lễ kỷ niệm thành lập trường đóng vai Peter Pan phiên bản hài hước, tại hạ đến nay vẫn ấn tượng sâu sắc."

"A, em nhớ ra rồi! Là anh, Tiểu Diện Hồ!" Cô kêu to một tiếng, trực giác hô lên biệt hiệu tung hoành trường học năm đó của Y Thế Cốc. "Anh suốt ngày dính sát với Tấn, em còn tưởng rằng hai người là bạn bè, hóa ra lại là anh em bà con!"

Hai bên giới thiệu qua về nhau, lại nói chuyện phiếm vài câu, mới chính thức đi vào đề tài chính.

Đầu tiên do Tam Chi lên tiếng, bắt đầu nói tỉ mỉ kế hoạch hợp tác thời gian tới với người giám hộ của cô.

"Ngoại việc kí hợp đồng cố định, mời cô ấy đảm nhiệm thành viên tổ soạn nhạc độc quyền của công ty chúng tôi ra, dĩ nhiên, chỉ cần người cùng ngành đưa ra lời mời hợp tác, phòng kinh doanh của chúng tôi cũng sẽ sắp xếp cho cô ấy, để cô ấy viết ca khúc cho ca sĩ hoặc công ty đĩa nhạc khác, ngoài ra, cá nhân tôi sẽ phụ trách huấn luyện cô ấy về phương diện kỹ thuật chế tác..."

Tuyệt quá đi! Cô gần như có thể thấy trước được tương lai tươi sáng rực rỡ của mình.

Nghe xong điều kiện hợp đồng mà Tam Chi liệt kê ra, Đông Xuyên Tấn Tư hài lòng gật đầu.

"Trên cơ bản không có vấn đề gì, chỉ có một điều tôi phải nhấn mạnh, trước mắt cô ấy đang chuẩn bị học đại học năm nhất, tôi hy vọng cô ấy vẫn lấy việc học làm trọng." Đông Xuyên Tấn Tư kiên trì điểm này.

"Đó là tất nhiên. Có điều, trình tự chế tác âm nhạc tương đối phức tạp, nếu anh cho phép, tốt nhất có thể để cô ấy dành ra thời gian ngoài giờ học hoặc ngày nghỉ, đến nơi này học tập một ít phương diện kỹ thuật chế tác." Mặc dù đang đối mặt với cổ đông lớn của công ty, nhưng thái độ cật lực tranh thủ cho cô của Tam Chi cũng không chút buông lỏng.

"Được, có thể." Đông Xuyên Tấn Tư rốt cục cũng gật đầu.

Yeah! Vạn tuế! Nguyên Triều Hương vô cùng hoan nghênh vỗ tay, cười đến toe toe.

Cuối cùng, Đông Xuyên Tấn Tư thay mặt cô ký hợp đồng trong hai năm, sau này nếu như có ý muốn tiếp tục hợp tác, chỉ cần kí tiếp hợp đồng là được.

"Cô bé, đi, ta mang cháu đi làm quen với hoàn cảnh công ty một chút, nhân tiện giới thiệu một vài đồng nghiệp với cháu." Tam Chi vỗ vỗ bả vai cô.

"Đi đi, anh và Y Thế Cốc cũng vừa lúc có chuyện muốn nói." Đông Xuyên Tấn Tư nói với cô.

"Dạ! Cháu muốn đi tham quan phòng ghi âm trước."

"Được, trước hết đi tham quan phòng ghi âm."

Một lão ngoan đồng cộng thêm một tiểu ngoan đồng vui vẻ đóng cửa lại, vô cùng cao hứng rời đi.

Đông Xuyên Tấn Tư uống ngụm cà phê, nhìn thấy vẻ mặt mang ý cười của Y Thế Cốc, anh mỉm cười, lưỡi biếng mở miệng: "Đừng cười như vậy, tôi biết cậu đang nghĩ cái gì."

"Ờ? Cậu rất tự biết mình đấy!" Ý cười của Y Thế Cốc càng sâu. "Tôi thấy ngay cả ba của cô ấy cũng không sẵn sàng tí mĩ được như cậu đâu."

"À. Đúng rồi, nghe nói chị dâu mang thai?" Đông Xuyên Tấn Tư bỗng nhiên nhớ tới tin tức nghe được vài ngày trước.

"Hắc hắc, không cần quá hâm mộ tôi." Nói đến đây, Y Thế Cốc cũng vui vẻ.

"Không, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi."

"Rõ ràng hâm mộ muốn chết, còn liều mạng không thừa nhận!" Y Thế Cốc ác ý trêu chọc anh. "Ai bảo cậu an phận thủ thường như vậy, nếu cậu chịu tiên hạ thủ vi cường, nói không chừng đã có con gọi là ba rồi."

"Này, cô ấy mới mười tám tuổi, cậu đừng có giật dây tôi phạm tội chứ?" Đông Xuyên Tấn Tư xụ mặt khế trách.

"Được, xem như tôi lảm nhảm." Y Thế Cốc xấu hổ cười gượng hai tiếng, bắt quá cho cậu ta lời khuyên vẫn là không thể thiếu. "Theo tôi thấy, tâm can bảo bối của cậu có thực lực rất lớn, nhiều khả năng có thể nhanh chóng nổi tiếng. Cậu cũng hiểu những người làm nghề chúng tôi mà, giới truyền thông lắm chuyện thần thông quảng đại thích nhất là đào bới tí mĩ người ta để tăng thêm thú vui trong cuộc sống của người dân, đến lúc đó khẳng định sẽ đào ra hết thảy bối cảnh trường thành của cô ấy."

"Hơn nữa cậu cũng là mục tiêu truy đuổi của các phóng viên, nếu như bị đội chó săn phát hiện cô ấy đã sống ở nhà Đông Xuyên các cậu từ nhỏ tới lớn, lại vừa vạ là đối tượng 'Kim ốc tàng Kiều' của cậu, vậy thật là khủng khiếp, tin tức về hai người các cậu đặt cùng nhau nhất định càng làm cho giá trị truyền thông cao ngất trời, cậu tốt nhất nên có chuẩn bị trước, miễn cho đến lúc đó bị tin đồn đánh cho trở tay không kịp."

"Ừm, trong lòng tôi đều biết." Đông Xuyên Tấn Tư bắt đầu dĩ gạt đầu.

"Tôi đương nhiên không phải muốn các cậu lén lút quen nhau, nam nữ hẹn hò là đạo lý hiển nhiên, chỉ có điều thân là người của công chúng vẫn nên tự hạn chế một chút, để tránh dẫn đến chỉ trích, nhất là cậu." Y Thế Cốc bỗng nhiên chỉ mũi nhọn về phía anh.

"Tôi thì làm sao?" Anh mang vẻ mặt vô tội.

"Chỉ một lời đồn 'vị hôn thê thần bí' cũng đã truyền đến huyền não hết cả rồi, lỡ như lại bị phóng viên tìm ra một scandal 'Kim ốc tàng Kiều' nữa, đó chẳng phải là họa vô đơn chí ư?"

"Miệng ở trên mặt bọn họ, bút cũng do bọn họ điều khiển ở trên tay, bọn họ muốn nói như thế nào, viết như thế nào, tôi có thể làm được gì?" Đông Xuyên Tấn Tư thật bất đắc dĩ nói.

"Vấn đề là, đối tượng 'Kim ốc tàng Kiều' cùng 'Vị hôn thê thần bí' trong truyền thuyết kia của cậu là cùng một người, cậu nghĩ đi, phóng viên sẽ bỏ qua cái đầu đề tin tức nổi bật này sao? Ôi, tôi đã có thể tưởng tượng ra đầu đề trên mặt báo vào lúc đó rồi."

"Ờ?" Đông Xuyên Tấn Tư mỉm cười. "Không ngại nói ra nghe một chút chứ."

"Đối tượng 'Kim ốc tàng Kiều' của Nhị thiếu chủ tập đoàn Đông xuyên, chính là nhạc sĩ nổi tiếng hiện nay, vị hôn thê thần bí lưu truyền rộng rãi lúc trước rốt cục cũng đã được đưa ra ánh sáng, vẫn chưa xong lại còn có ý in lên một cái dấu chấm than thật lớn để nâng cao hiệu quả nữa."

"Hắc, trí tưởng tượng của cậu thật sự rất phong phú đấy." Đông Xuyên Tấn Tư quả thật phục anh ta.

"Đó chính là thủ pháp hành văn từ trước đến giờ của phóng viên." Y Thế Cốc yếu ớt xoa xoa tay.

"Nếu không cậu muốn tôi làm sao bây giờ?" Đông Xuyên Tấn Tư giang vờ hai tay ra, so với anh ta lại càng không biết làm thế nào hơn. "'Kim ốc tàng Kiều' là sự thật, tôi hết đường chối cãi, tin đồn nhảm về hôn ước cũng không phải hôm nay mới bắt đầu, cho dù sau này bị giới truyền thông công bố ra thật, chúng tôi cũng ngăn cản không được, chẳng bằng cứ thuận theo tự nhiên, dù sao tình cảm của tôi và cô ấy ổn định, quang minh chính đại hẹn hò, không sợ chịu không nổi thử thách, có lẽ đến lúc đó khó tránh khỏi gây nên một trận sóng to gió lớn, làm lợi cho đám truyền thông lắm chuyện kia, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm tình giữa tôi và cô ấy, điểm này tôi rất có lòng tin."

"Kỳ lạ, lời đồn hôn ước rốt cuộc là làm sao lại truyền ra nhỉ, rõ ràng chỉ là năm đó ông chủ tịch tâm huyết dâng trào nói đùa mà thôi, truyền đến bây giờ lại trở nên như là có việc ấy thật vậy." Y Thế Cốc tương đối khó hiểu.

"Ai nói với cậu việc ấy hoàn toàn chỉ là vui đùa?" Mặt Đông Xuyên Tấn Tư lộ vẻ bí hiểm.

"Tuy rằng năm đó ông chủ tịch đã từng ở trong bữa tiệc rượu mừng năm mới kiên trì muốn cô ấy làm con dâu thứ hai của ông, nhưng mà hai người các cậu dù sao cũng chưa chính thức đính hôn, hôn ước đương nhiên cũng sẽ không thể thành lập, nhiều lắm chỉ có thể xem như ước định miệng mà thôi."

"Cho dù chỉ là ước định miệng, tôi cũng vẫn rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân này." Đông Xuyên Tấn Tư tỏ vẻ thận trọng.

"Thảo nào..." Y Thế Cốc nhất thời bùng tình đại ngộ. "Khi bên ngoài tung tin nhảm cậu có vị hôn thê thần bí, cậu cũng không hề ra mặt phủ nhận."

"Tuy rằng tôi và cô ấy chưa bao giờ chính thức đính hôn, nhưng cô ấy sớm hay muộn cũng là người của tôi, về hôn ước dĩ nhiên cũng sẽ không cần thiết phải phủ nhận." Đông Xuyên Tần Tư cười đến tràn đầy tự tin.

"Vây... Cậu hẳn là chưa từng đề cập đến cô ấy với giới truyền thông phải không?" Y Thế Cốc đột nhiên khấn trương hỏi.

"Đương nhiên chưa." Đông Xuyên Tần Tư cười khở. "Ngộ nhờ bọn họ chạy đi quấy rầy cô ấy chẳng phải càng tệ hơn à."

"Xem như cậu thông minh, nếu không người bạn đời của cậu vừa tiết lộ, cam đoan sự việc chưa thành đã oanh động trước, ai còn quan tâm cô ấy có tài hoa gì, tin tức chính là sự thật, tai tiếng so với tài hoa vĩnh viễn dễ bị chú ý hơn." Y Thế Cốc chịu không nổi cảm khái thở dài.

"Nói tóm lại, bạn đời của tôi phải phiền cậu quan tâm nhiều hơn." Đông Xuyên Tần Tư phởn thác.

"An tâm đi, cái cây tài hoa đào dạt hái ra tiền này, về sau nhất định có giá trị phi phàm, không cần cậu nói, tôi cũng sẽ cực kỳ thờ phụng cô ấy." Y Thế Cốc một hơi nhận lời.

"Thờ phụng thì không cần, đừng để cô ấy chịu uất ức là được rồi."

"Ồi – xem cậu quý báu kìa!" Y Thế Cốc gian xảo châm biếm, rồi lập tức lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đàn ông đến cùng cũng phải thành gia lập nghiệp, kỳ thật cậu cũng đã đến tuổi nên cưới vợ, nhưng cô ấy còn trẻ, hơn nữa với tình hình của cô ấy hiện giờ vẫn chưa thích hợp nói đến việc kết hôn, chỉ sợ cậu phải đợi lâu rồi."

"Không sao, trước mắt vấn đề chính cô ấy nhất định phải đối mặt là chương trình học đại học hoàn toàn mới, mặt khác còn phải lo cho công việc mà cô ấy đã hưởng tới từ lâu này, mọi thứ đều vừa mới bắt đầu, đủ làm cô ấy bận bịu rồi, không bằng trước hết làm cho cô ấy không cần buồn phiền gì mà phát triển thật tốt, chờ cô ấy ổn định rồi về sau lại bàn về chung thân đại sự của chúng tôi cũng không muộn, dù sao tôi mười mấy năm cũng đợi được, chẳng lẽ không đợi được chút thời gian này." Anh trái lại nhìn rất thoáng.

"Cũng tốt. Tuy rằng tôi rất đồng tình với tâm trạng bảo vệ đau khổ của cậu, nhưng đứng ở lập trường ông chủ của công ty đĩa nhạc, tôi vẫn là tự đáy lòng hy vọng cây hái ra tiền có một thành tựu trước, sau đó nộp lên một bảng thành tích xuất sắc, rồi mới suy nghĩ đến việc kết hôn lớn lao của đời người thì thỏa đáng hơn." Dứt lời, Y Thế Cốc lại trêu đùa thốt ra một câu nói mát, "Cho nên vất vả cậu rồi, người anh em, cậu vui lòng lại nhịn thêm một chút vậy."

Đông Xuyên Tần Tư nhướng mày cười, vẻ mặt kín đáo.

"Nhịn thêm cũng không thể quá lâu, kiên nhẫn của tôi cũng có hạn."

"Ồi trời, không ổn!" Y Thế Cốc khoa trương khê kêu một tiếng. "Thí chủ, tôi phát hiện dục vọng dày đặc trong mắt cậu, xin cậu có thể khắc chế một chút được không, tạm thời đè nén lại ý niệm tà ác trong đầu cậu, chúa trời sẽ đặc xá cho cậu, A-men."

Đông Xuyên Tần Tư hừ ra một tiếng cười lạnh, cười đến thâm trầm mà nguy hiểm.

"Ài, thật sự là một người đàn ông xấu xa nghiệp chướng nặng nề!" Y Thế Cốc lắc đầu thờ dài, lại bắt đầu phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình. "Nuôi em gái nhỏ lớn lên, rồi lại muốn ra tay ăn người ta, ôi! Tôi thực lo lắng thay cô ấy, cô bé quảng khăn đỏ đáng yêu đến cuối cùng nhất định sẽ bị con sói hoang tà ác ăn đến một mảnh xương cũng không còn, làm sao bây giờ đây?"

"Còn có thể làm sao bây giờ, tình tiết trong chuyện cổ tích lúc đó sẽ được sửa lại chứ sao."

"Sửa lại như thế nào?"

Đông Xuyên Tần Tư cười đến giảo hoạt, "Cô bé quảng khăn đỏ đáng yêu và sói hoang tà ác từ đó về sau sẽ trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Dụ Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cuối tháng ba, gió vẫn còn mang theo hơi lạnh.

Buổi tối 11h43, Nguyên Triều Hương kéo thân thể mệt mỏi đi bộ trên đường Lâm Âm rộng lớn, gió đêm lạnh lẽo thổi tới, làm cho cô không khỏi run lên một cái.

Lạnh quá, sớm biết như thế thì cô đã để taxi đi thẳng vào đây luôn rồi, đỡ phải đi một đoạn đường dài gió lạnh thế này. Cô quần khăn quàng cổ lông dê

chặt hơn một chút, tiếp tục bước đi về nhà.

Gia nhập Đồng Lực Music cũng đã hơn ba tháng, trong khoảng thời gian này, công việc của cô vẫn là sáng tác, soạn nhạc, hòa âm và phối nhạc là chính, chỉ cần có một cơ hội, Tam Chi đều sẽ dẫn theo cô vào phòng ghi âm tham gia quá trình chế tác, giúp cô càng học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm để nâng cao khả năng chế tác của cô.

Mặt khác, album do cô phổ nhạc kia dưới sự quảng bá đầy sức hấp dẫn của siêu cấp Thiên hậu, thành tích quả nhiên không tầm thường, trải qua hợp báo công bố album mới, MV phát sóng mạnh mẽ, còn có sự trợ giúp của những quảng cáo tuyên truyền, album bán ra rất là thuận lợi, số lượng tiêu thụ kinh người không dưới 5.000.000 bản, thậm chí liên tục vinh dự bước lên ngôi quán quân trong các bảng xếp hạng bán chạy, đồng thời cũng đẩy lên một trận lốc xoáy ở khu vực Đài Loan, Hồng Kông, Singapore và Malaysia.

Trong một buổi tối, tên tuổi của cô đã gây chấn động toàn bộ giới âm nhạc Nhật Bản.

Cho dù người mua vẫn còn cảm thấy xa lạ đối với cái tên "Nguyễn Triều Hương" in trên dòng nhạc sĩ viết ca khúc, thế nhưng, giới nghệ sĩ đối với nhạc sĩ tân sinh viên đại học này rất ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng đón nhận.

Ở các công ty đĩa nhạc lớn, công ty quản lý, công ty phát hành tranh nhau mời cô, trước mắt kế hoạch hợp tác cô nắm trong tay cũng đã sắp xếp kín trong một năm rông, ngoài việc chuẩn bị album cá nhân cho các ca sĩ ở trong công ty ra, cô còn phải đích thân làm băng gốc cho hai bộ phim truyền hình nhiều tập sắp chiếu, mặt khác còn phải phụ trách phối nhạc và viết ca khúc chủ đề cho một bộ phim điện ảnh dự tính chiếu vào cuối năm, cùng với sáu ca khúc cho CF quảng cáo trên truyền hình, có thể thấy được rõ ràng mức độ chạm tay có thể bùng nổ.

Về phần kế hoạch hợp tác kế tiếp, nghe nói còn đang phải đàm phán tỉ mỉ, chi tiết hợp đồng cô cũng không rõ ràng lắm. Công việc của cô luôn luôn do bộ phận quản lý của công ty sắp xếp, mà công ty thay cô chọn lựa case từ trước đến nay có điều kiện và tiêu chuẩn nhất định, thù lao cũng rất cao, về phần ứng phó không nổi lượng công việc hay tạo thành gánh nặng cho việc học của cô hay không, cô lại chưa hề phải bận tâm về phương diện này, bởi vì công ty sẽ thay cô sắp xếp lịch làm việc, giúp cô có thể vào sau giờ học mới tính đến sáng tác nhạc, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chương trình học đại học hiện đang trong giai đoạn quan trọng nhất của cô.

Từ đằng xa, tiếng động cơ của xe máy phân khối lớn phá vỡ sự yên tĩnh, tiếng rú ga từ phía sau cô mà đến.

Tiếng động cơ từ to tới nhỏ, một chiếc xe máy phân khối lớn hiệu BMW chậm rãi dừng ở bên phải cô.

Dưới tia sáng mờ nhạt của ngọn đèn đường hai bên con đường lớn Lâm Âm, ánh đèn xe máy sáng ngời thật là chói mắt. Cô quay mặt sang một bên, tránh né ác ý chiếu đèn của người lái xe.

Đồng Xuyên Tương Tư tháo mũ bảo hiểm xuống, giương mắt nhìn cô.

"Này, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Cô nhìn đồng hồ một cái, chột dạ trả lời, "Gần mười hai giờ rồi."

"Em không muốn sống nữa à!" Đồng Xuyên Tương Tư đánh một cái vào ót của cô, mở đầu chính là mắng một trận. "Một đứa con gái lại ở bên ngoài lêu lổng đến nửa đêm mới về nhà sao?"

"Em là đi làm việc, không phải đi lêu lổng." Cô tức tối bất bình lắm lắm. Cái gì chứ! Người này bản thân cũng không phải thường ở bên ngoài đến nửa đêm mới về nhà ư, thế mà còn có mặt mũi thuyết giáo cô.

"Tần có biết đêm nay em tặng ca hay không?" Một đôi mắt sắc bén hung dữ của cậu trừng cô.

"Em đã gọi điện thoại báo qua với anh ấy rồi." Cô ngoan ngoãn đáp.

Đồng Xuyên Tương Tư buồn bực hỏi: "Vậy hôm nay sao anh ấy lại không đi đón em?"

"Đêm nay anh ấy có tiệc xã giao quan trọng không đi được."

Trên cơ bản, lộ trình mỗi ngày của cô đều tương đối cố định, ban ngày chuyên tâm đi học, học xong liền đi thẳng đến công ty nghiên cứu cùng luyện tập chế tác đĩa nhạc, thông thường đúng chín giờ tối Tam Chi sẽ cho cô về nhà. Dù sao hiện nay cô vẫn là sinh viên, nên cơ hội tặng ca cũng không nhiều, trừ phi công việc ghi âm gặp phải vấn đề đột xuất, trong trường hợp bất đắc dĩ Tam Chi mới giữ cô lại.

Trước khi tan tầm cô chỉ cần gọi điện thoại, Đồng Xuyên Tương Tư sẽ tự mình lái xe đến công ty đón cô về nhà, nếu vào những lúc anh có tiệc xã giao hoặc là công việc bận rộn không có thời gian, anh sẽ cử lái xe đến đón cô, nhưng mà cô nghĩ, tài xế lái xe hơi sang trọng riêng của nhà đến công ty để đón cô thì quá mức rêu rao, để tránh việc bị người ta chỉ trích, cô cuối cùng vẫn là quyết định đón xe taxi về nhà.

Đồng Xuyên Tương Tư quàng mũ bảo hiểm cho cô, sau đó hất cằm một cái, "Lên xe."

"Ồ, tương soái hôm nay đặc biệt hào phóng nha!" Cô không dám tin kinh ngạc cảm thán, hiếm khi Đồng Xuyên Tương Tư có lòng từ bi như đêm nay, lần đầu tiên chịu cho nữ sinh ngồi trên ngựa chiến vô địch của anh ta.

"Xem như em gặp may mắn, bốn thiếu gia hôm nay tâm tình không tồi."

Cũng đúng, nếu không yên sau của ngựa chiến làm gì đến lượt cô được ngồi. Nguyên Triều Hương trầm nghĩ.

"Ngồi vững nhé." Đợi cô ngồi lên yên sau của xe máy xong, Đồng Xuyên Tướng Tư lập tức đạp chân ga, nhanh chóng xuyên qua đường lớn Lâm Ấm, chạy băng băng về phía nhà chính.

Phía bên phải cách nhà chính không xa có một mảnh đất diện tích gần 100 bình ($1 \text{ bình} = 36m^2$), quy hoạch thành hai khu rộng lớn là gara cỡ lớn và nơi sửa chữa cùng bảo dưỡng, thường ngày có một tổ nhân viên chuyên nghiệp phụ trách chăm sóc những chiếc xe này.

Đồng Xuyên Tướng Tư cho cô xuống xe ở hành lang gara xong liền lái xe yêu quý vào khu chuyên để xe riêng của cậu ôn hòa.

Năm chiếc xe phân khối lớn phong cách sang trọng xếp thành một hàng, nhìn tràn đầy khí thế.

Phóng tầm mắt nhìn lại, vị trí hai bên hành lang trái phải đồ tổng cộng mười lăm chiếc xe, bao gồm đủ loại xe, xe thể thao, xe SUV, xe mui trần, v.v..., các nhãn hiệu bao gồm Benz, BMW, Audi, Jaguar, Porsche, Ferrari, Lancia, giá trị của từng chiếc xe và người ngồi trên xe đều phi phàm như nhau, rất là oai phong.

Ài! Thế nhưng ngay cả một chiếc xe là sản phẩm trong nước cũng không có, có thể thấy sáu anh em nhà bọn họ đều không thích dùng hàng nội, chỉ chú ý đến xe nhập khẩu từ Âu Châu, hơn nữa những chiếc xe siêu cấp tên tuổi này từ trước đến nay luôn nổi tiếng vì giá trên trời, một chiếc bình thường ít nhất cũng trị giá hơn mười triệu thậm chí trên trăm triệu Yên, người dân bình thường tuyệt đối không mua nổi, trên thế giới đại khái cũng chỉ có những công tử nhà giàu lắm tiền nhiều của như bọn họ mới sở hữu được.

Nguyên Triều Hương nhìn chung quanh gara, không khỏi cảm thán.

"Ồ, Tán đã về rồi." Đồng Xuyên Tướng Tư nhìn về phía chiếc xe thể thao Benz kia.

"Em biết, em nhìn thấy xe của anh ấy."

"Vậy em còn đứng ở đây làm gì? Không về Nam Sương Viện nhanh đi."

"Em chỉ là đang nghĩ, nếu kẻ trộm xe lên vào nơi này, chỉ tùy tiện lấy đi một chiếc xe cũng giàu to rồi."

"Điều kiện tiên quyết là, anh bạn ấy phải tránh được mắt thần của cảnh vệ, thuận lợi đem xe chạy ra khỏi chỗ này." Cậu chỉ vào thiết bị camera mini đang giám sát bốn phương tám hướng cùng với hệ thống thăm dò công nghệ cao bằng tia hồng ngoại.

Ừm, cũng đúng! Cô gật gật đầu trầm nghĩ. Huống hồ, từ lối vào đường lớn Lâm Ấm đến cổng chính đều có cảnh vệ súng vác vai, đạn lên nòng hai mươi tư giờ đóng ở đó, canh phòng nghiêm ngặt, cho dù là kẻ trộm có kỹ thuật hạng nhất chỉ sợ cũng không dễ dàng vào vòng trong, nói không chừng còn có thể bị súng bắn thành tổ ong ấy chứ.

"Cám ơn anh chở em một đoạn đường, em phải về phòng rồi, ngủ ngon." Cô ngáp một cái, vẫy tay chào tạm biệt cậu.

Đồng Xuyên Tướng Tư lơ đãng lên tiếng "Ngủ ngon", hai người ở ngoài gara mỗi người một ngã, đều tự trở về phòng.

Nguyên Triều Hương về đến Nam Sương Viện, đẩy cửa đi vào phòng ngủ, thuận tay bật đèn, bất ngờ nhìn thấy Đồng Xuyên Tướng Tư nằm trên giường cô.

Anh dường như đã ngủ rất say, ngay cả cô mở cửa đi vào cũng không bị tỉnh giấc.

Cô nhẹ nhàng khép cửa giấy lại, để ba lô xuống, lặng yên đi đến bên giường, lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, do dự có nên đánh thức anh hay không.

Xem ra, anh hẳn là vừa mới trở về không lâu, bởi vì trên người anh còn mặc áo somi, quần dài, áo khoác âu phục cùng caravat thì vắt trên thành ghế dựa, có thể thấy anh vừa vào cửa cũng không lập tức trở về phòng mình thay quần áo, mà đi thẳng đến phòng cô xem cô đã về nhà chưa, có lẽ là từ tiệc xã giao trở về quá mệt, nên chờ một lát, liền ngủ luôn trên giường cô.

Cô chú ý tới áo somi của anh đã cởi đến nút thứ tư, thứ năm, một nửa vạt áo phanh ra hiển lộ bộ ngực cường tráng, liền thoải mái tạo điều kiện cho người ta thưởng thức như vậy.

"Mĩ nam ngủ" bỗng nhiên duỗi người một cái, tư thế lười biếng vừa trêu người lại vừa gọi cảm, làm cho người ta không thêm nhỏ dãi ba thước cũng khó.

Cuối cùng cô cũng hiểu được, vì sao chỉ cần là phụ nữ sẽ đều chảy nước miếng với anh, bởi vì bây giờ tầm mắt của cô cũng rất không nỡ dời đi.

Ánh mắt cô từ bộ ngực lỗ lổ của anh dần dần di chuyển lên trên, cuối cùng dừng trên bờ môi anh.

Sau đó, cô lặng lẽ ngồi vào mép giường, ngừng thở, không tiếng động áp sát vào mặt anh, chậm rãi đưa đôi môi của mình lên, khẽ chạm một cái, lại nhanh như chớp lùi ra, giống như là vừa làm chuyện gì xấu sợ bị bắt được vậy, cô rón ra rón rén rời khỏi giường, đi về phía tủ quần áo, rất nhanh cầm một bộ quần áo đi vào phòng tắm.

Trong khoảnh khắc cửa phòng tắm khép lại, bên môi Đông Xuyên Tần Tư lập tức lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Ba mươi phút sau, cô cả người nhẹ nhàng khoan khoái ra khỏi phòng tắm.

Anh cũng đúng lúc này "tỉnh dậy".

"Anh tỉnh rồi!" Nguyên Triều Hương đi đến bên giường, khụy đầu gối ngồi trên sàn, ngửa mặt lên, tựa đầu gối lên mép giường.

Anh vươn tay, ngón tay dài lướt vào giữa những sợi tóc mềm mại của cô, dịu dàng khẽ vuốt. "Ngày mai là cuối tuần, em có lịch làm việc không?"

"Có!" Cô nói ra tên một nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng. "Chính là cái công ty quản lý chuyên đào tạo những nhóm nhạc nam thần tượng kia, ngày mai sẽ đưa các thành viên của nhóm nhạc đến Đồng Lực Music họp, để thảo luận đĩa đơn mới đang chuẩn bị cho bọn họ."

"Ngày mai anh có thời gian, có thể đưa em đi."

"Hay quá! Thời gian là một giờ chiều, cuộc họp ước chừng sẽ tiến hành hơn một tiếng."

"Ừm..." Anh lười biếng lên tiếng.

"Tần." Cô đưa tay lay lay vai anh. "Anh nên trở về phòng ngủ đi chứ!"

"Để anh nằm thêm chút nữa." Anh mặt dày mày dạn xoay người sang chỗ khác.

"Chút nữa là bao lâu? Có cần em đánh thức anh không?"

"Nếu anh có ngủ chết, cũng đừng đánh thức anh."

"Vậy em thì ngủ ở đâu? Nằm dưới đất ngủ sao?"

Anh quay đầu, đồng tử sâu thẳm màu hổ phách bắn ra một ánh mắt xấu xa, vỗ vỗ phần giường bên cạnh nở nụ cười giả tạo nói: "Đến đây, cùng nhau ngủ."

"Sói háo sắc." Cô đánh lên móng cường tráng của anh, một tiếng 'chát' hết sức vang dội.

Anh bật ra một tràng cười dài, vừa cười vừa kêu đau, sau đó lại tiếp tục ung dung nằm thẳng trên giường cô, hạ quyết tâm kiên trì ở lại phòng ngủ của cô không chịu rời đi.

"Đừng náo loạn, anh nhanh chút trở về phòng ngủ đi." Nguyên Triều Hương đứng ở bên giường, hai tay chống hông trừng mắt anh.

Anh kéo nhẹ vạt áo của cô, nói nhỏ nhẹ: "Đêm nay để cho anh ngủ ở đây nhé."

"Không được." Cô cự tuyệt như đinh đóng cột.

"Vì sao?" Anh ai oán kêu khê.

"Bởi vì tay chân anh không yên, mỗi lần ngủ đến nửa đêm là bắt đầu động tay động chân." Cô hiểu rất rõ thói quen của anh.

"Đừng như vậy mà." Tiếng nói anh trầm thấp ẩn chứa mỉa mai hoặc, dụ dỗ: "Chúng ta đã rất lâu rất lâu không có ngủ cùng nhau, chẳng lẽ em không muốn chút nào sao?"

"Ừm..." Cô trầm ngâm một hồi, nhưng mà lý trí vẫn chiến thắng hết thảy, "không muốn."

"Được rồi, cùng nhau ngủ thôi!" Anh lười kéo tay áo của cô liều chết không buông. "Hai người ôm nhau cùng một chỗ có vẻ ấm áp nhỉ!"

Nguyên Triều Hương cúi đầu không nói, lẳng lặng cúi xuống nhìn anh, vẻ mặt ban đầu vốn kiên định càng lúc càng do dự.

Ừm, có dấu hiệu mềm lòng! Đông Xuyên Tần Tư lập tức thừa thắng xông lên, "anh thề, đêm nay nhất định làm một chính nhân quân tử, tuyệt đối sẽ không giờ trò với em, tuyệt đối sẽ không giấu đồ bìm leo, tuyệt đối sẽ không xằng bậy."

"Thật chứ?" Cô nhìn thẳng cặp con ngươi màu hổ phách kia, đánh giá mức độ đáng tin trong lời nói của anh.

"Anh cam đoan, đêm nay nhất định sẽ ngoan ngoãn như một con cừu non." Anh giơ tay lên thề. *[NY: Anh ở bên ngoài là cừu non nhưng bên trong là sói già]*

Thấy bộ dáng anh vô cùng nghiêm túc, cô nhìn không được bật cười.

"Đừng đuổi anh về phòng được không?" Anh mang một đôi mắt trong suốt vô tội tràn ngập chờ mong nhìn cô.

Ài! "Được rồi."

Đồng Xuyên Tấn Tư giao hoạt nhếch miệng cười, trong lòng vui vẻ đang hai tay nghênh đón cô.

"Anh ngủ trước đi, em còn có một bài tập phải làm."

Khuôn mặt tươi cười của anh lập tức suy sụp xuống, "Mất hứng!"

"Ngủ ngon, cừu non." Cô cười cười, khẽ hôn lên trán anh, ngay sau đó đứng dậy ngồi vào trước bàn máy tính.

Thừa dịp đêm nay có thời gian rảnh, cô sẽ hoàn tất bản báo cáo phải nộp vào cuối tuần này trước, thế thì tuần sau mới có dư thời gian viết ca khúc với phối nhạc cho bộ phim điện ảnh.

"Ngủ ngon..." Anh nhìn bóng dáng cô vui đầu làm, khẽ nở nụ cười.

Đêm khuya dần, trong phòng chỉ còn lại tiếng vang do cô gõ bàn phím phát ra, về phần người đàn ông trên giường, chưa tới một lát đã lại trở về nói chuyện với Chu Công, trên mặt mang chút ý cười, lồng ngực hít thở đều đặn phập phồng lên xuống, đã ngủ đến say sưa.

Cô quay đầu lại nhìn anh, thấy ngực anh vẫn lõa lồ, vì thế đứng dậy đi đến bên giường đắp chăn lông lên cho anh, cũng thuận tay tắt đèn đi, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ.

Rạng sáng ba giờ rưỡi, Nguyên Triều Hương xoa xoa cổ đau nhức, tắt máy tính, sau đó tay chân nhẹ nhàng chui vào trong ổ chăn ấm áp.

Đồng Xuyên Tấn Tư đang mộng đẹp say sưa tự nhiên mà vươn hai tay, kéo cô vào trong lòng.

Cô nở nụ cười yếu ớt, dán mặt vào trước ngực anh, nghe nhịp tim anh đập, bình yên ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp nơi, chim hoàng oanh đậu trên đầu cành khẽ hót véo von, giống như âm thanh của trời. Gió thổi nhẹ, mặt hồ gợn sóng, con sóng nhỏ hơi hơi dập dờn.

Hí điệp lưu liên vũ phiên phiên,

Bách hoa đa kiều thiên hồng diễm,

Tinh đình điểm thủy khoản khoản phi,

Thủy nhân hàm tiếu vạn từng gian.

Cũng như bài thơ này, dinh thự nhà Đồng Xuyên tựa như lầu quỳnh nhà ngọc ẩn trong thế ngoại đào nguyên, cảnh đẹp vô hạn.

Đồng Xuyên Tấn Tư bị đồng hồ sinh học trong cơ thể đánh thức, tầm mắt mông lung đầu tiên nhìn lên trần nhà, anh chớp mắt mấy cái, sau đó nghiêng đầu, ngắm nhìn nhuyển ngọc ôn hương cuộn mình ở trong lòng anh, nhìn một lát, phản ứng sinh lý đặc biệt bỗng nhiên rục rịch.

Giải nhân bên gối đang ngủ hít thở khe khẽ, giống như con mèo nhỏ lười biếng đáng yêu lim dim say sưa, cọ qua cọ lại trước ngực anh.

Trời ạ, đây không thể nghi ngờ là mê hoặc mạnh nhất, không có một người đàn ông nào chịu nổi loại khiêu khích ngọt ngào này.

Lực ý chí của anh toàn bộ sụp đổ, rốt cuộc cũng không áp chế được ham muốn đào núi lấp biển mà đến nữa, dục vọng trong cơ thể tăng vọt đang chờ giải phóng, đã bất chấp cái quý giá bình tĩnh cùng lý trí. [NY: hot nha]

Đồng Xuyên Tấn Tư thật cẩn thận lật người của cô nằm thẳng ra, sau đó đè thân hình cường tráng lên cô, vội vã hôn lên hai phiến môi đỏ mọng mê người kia, bàn tay chậm rãi xoa bóp hai đỉnh đồi mềm mại rất tròn của cô, lại lướt qua eo nhỏ là lướt, trườn mền áp sát cơ thể phụ nữ mềm mại của cô.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Nguyên Triều Hương vẫn mơ màng, theo bản năng khẽ ngậm một tiếng, vừa vặn làm cho lưỡi của anh càng thêm đi sâu vào miệng cô.

Đồng Xuyên Tấn Tư bất chấp tất cả liếm sự mềm mại của cô, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô, hai tay dao động sớm đã vô nhàu quần áo của cô, tham lam hưởng thụ cái hồn nhiên không tỳ vết của cô.

"Tấn..." Cô mơ mơ màng màng mở mắt, đón nhận ánh mắt mang tình cảm mãnh liệt của anh. "Anh..."

Bỗng nhiên tiếng hô khẽ của cô bị anh dùng hôn ngăn lại, lưỡi nóng cháy của anh cùng cô trần trọc dây dưa, động tác âu yếm cô cũng càng lúc càng kịch liệt.

"Tấn... dừng..." Cô hoảng hốt đẩy anh, "ngừng lại một chút trước đã..."

Đồng Xuyên Tấn Tư đành phải tạm ngừng nụ hôn này, khuôn mặt tuần tú vẫn chưa lui cảm xúc mãnh liệt như cũ.

Cô khẽ thở gấp, hai gò má nóng hổi. "Không... không được... em... em còn chưa chuẩn bị tốt."

Ôi! Lừa dục vọng của anh bị dập tắt tại chỗ.

Cả người Đồng Xuyên Tấn Tư nhất thời nghiêng dán lên người cô, hơi thở hỗn loạn gấp gáp.

Hai thân thể dán chặt vào nhau, yên lặng trao đổi hơi thở cho nhau, mãi cho đến lúc dư âm sục sôi dần dần lắng xuống.

"Tôi hôm qua anh đã cam đoan sẽ không làm loạn." Nguyên Triều Hương xấu hổ tức giận lên án.

"Đúng vậy, nhưng anh chỉ cam đoan tối qua không làm loạn, không có nghĩa là sáng hôm nay cũng phải an phận thủ thường." Anh đứng lý hợp tình chơi xấu.

"Quý hão sắc!" Cô đánh vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Anh đây đại khái là quý hão sắc uất ức nhất trên đời này." Anh không khỏi cười khỏ, "mắt thấy đã sắp thực hiện được, không ngờ lại thất bại trong gang tấc."

"Anh không giữ chữ tín, sau này em sẽ không ngủ cùng anh nữa!" Cô hét hoảng chui ra khỏi cánh tay của anh, vội vàng nhảy xuống giường, trốn vào phòng tắm.

Cô nhắm thẳng đến bồn rửa tay, vốc nước lạnh hất tỉnh chính mình.

"Trời ạ..." Cô vùi cả khuôn mặt vào hai tay, vừa thẹn thùng vừa mắc cỡ rên rỉ.

Vừa rồi cô thật sự cảm giác được, cái loại sục sôi thuộc về đàn ông...

Cô bình thường tuy rằng thần kinh cầu thả không chú ý gì, nhưng cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được cái loại phản ứng "vận sức chờ phát động" của anh đại diện cho... đại diện cho...

"Trời ạ!" Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Nguyên Triều Hương không còn sức lực ngẩng đầu lên, thỉnh thoảng phát hiện khuôn mặt anh phản chiếu trong gương.

Đồng Xuyên Tấn Tư đứng lặng ở phía sau cô, xuyên thấu qua gương chăm chú nhìn dáng vẻ e lệ lúng túng của cô, thờ dài, vòng ôm lấy cô từ phía sau, yêu thương luyến tiếc hôn tóc cô.

"Cô bé ngốc, quan hệ của chúng ta sớm muộn cũng sẽ phát triển đến giai đoạn kia, bây giờ em đã hoảng loạn bối rối như vậy, đến lúc đó thì phải làm sao bây giờ đây?"

"Em xin lỗi..." Cô cúi mặt xuống, thật sự không có dũng khí ngẩng đầu đối mặt với anh. Biết rõ anh vẫn đau khổ chờ đợi, cô lại luôn nhát gan như thế, lần nào đến giây phút mấu chốt cũng lâm trận lùi bước.

Đồng Xuyên Tấn Tư xoay người cô lại, săn sóc an ủi, "không sao, chúng ta cứ từ từ vậy! Anh không bắt buộc em, trừ khi em đồng ý."

Nhìn ánh mắt chân thành của anh, Nguyên Triều Hương dịu ngoan gật gật đầu, áy náy vùi mặt vào trong ngực anh.

Đồng Xuyên Tấn Tư ôm người kia âm thầm thờ dài, nâng mắt nhìn mình trong gương, phảng phất như nhìn thấy một con thú khốn khổ ngủ đông, đói bụng lại phải đành chịu.

"Em xuống xe ở đây được rồi."

Xe Benz màu bạc vượt qua ngã tư đường, đậu ở trước cửa một tiệm Starbucks ở đầu đường Shibuya. Đồng Lực Music ở phía trước vài mét, cách tiệm cà phê này chỉ vài chục bước đi bộ.

"Một tiếng sau anh trở lại đón em." Đồng Xuyên Tấn Tư ấn khóa điều khiển cho cô xuống xe.

"Ừm, bye." Nguyên Triều Hương bước ra cửa xe, vẫy tay về phía ghế lái.

Đồng Xuyên Tấn Tư gật đầu mỉm cười với cô, đạp chân ga một cái, xe thể thao nghênh ngang mà đi.

Nhìn chiếc xe màu trắng bạc dần dần biến mất trong dòng xe ở phương xa, Nguyên Triều Hương khẽ thở ra một hơi, chống cái đầu hỗn loạn đi vào tiệm cà phê.

Giờ này phút này, cô rất cần một ly cà phê nóng hàm lượng siêu đặc làm cho đầu óc mình tỉnh táo, mượn cà phê để xua đi cơn buồn ngủ cùng với đầu óc tràn ngập suy nghĩ lung tung.

Tối hôm qua thức đêm làm bài tập, sáng sớm lại bị người yêu bên gối tập kích bất ngờ, sau khi trải qua một trận khiêu khích ướt át nóng bỏng, cô cũng không có cách nào thuận lợi ngủ lại nữa, cuối cùng đành phải mở to một đôi mắt gấu mèo ra khỏi cửa.

Nguyên Triều Hương cầm một ly cà phê sữa nóng hôi hổi đi vào công ty, đáp thang máy đi thẳng lên bộ phận chế tác ở lầu bảy.

Cô giống như du hồn lung lay đi thẳng vào phòng họp, sau khi chào hỏi vài vị trong nhóm họp tác đã ngồi ở đó thì cả người lập tức ngồi phịch xuống dựa vào lưng ghế.

"Xem đáng về mặt môi của cô kia, thế nào, tối hôm qua không ngủ đủ sao?" Nhóm họp tác ngồi bên cạnh cô liếc nhìn cô một cái.

"Vâng." Cô ưỡ oải ngáp lớn một cái. Nói lại cho đúng hơn, phải là sáng hôm nay không ngủ đủ mới đúng.

"Này, em gái, sao trên cổ em lại có từng dấu từng dấu hồng hồng thế?" Một vị nhân viên công tác mặt sắc bồng nhiên nhìn chằm chằm cổ của cô đưa ra nghi vấn.

Thôi chết rồi! Cô vội vàng cuống quýt lấy tay che chứng cứ sáng nay bị cọt nhà lại.

"Có... có lẽ là muỗi chích đấy." Cô ra vẻ trấn định kéo cao cổ áo, ý đồ che giấu.

"Không ngờ đường đường là phủ đệ Đông Xuyên cũng có con muỗi dám gây rối tàn sát bừa bãi." Có người có ý thốt ra tiếng cảm thán khó tin.

"Con muỗi kia không khỏi cũng quá đói khát rồi, lại chích cái cổ da mỏng thịt mềm của Tiểu Hương em thành như vậy."

"Phải đó! Không biết thương hương tiếc ngọc chút nào."

Dứt lời, một đám người áo dác trao đổi một ánh mắt, lập tức bắt đầu mờ ám cười trộm.

Xong rồi! Mấy ông anh già toàn bộ đầu óc đều là ý nghĩ tình sắc này nhất định lại nghĩ sai lệch rồi.

Ài, quên đi, quên đi! Cô day huyết Thái Dương đau nhức không thôi, cam chịu trầm nghĩ, để bọn họ cười đi, cho dù cô có giải thích nữa cũng là dư thừa, nói không chừng lại còn càng bôi càng đen.

Vào lúc một đám đàn ông đang cười đến ngã trái ngã phải, Tam Chi vừa vận dẫn một nhóm người đi vào phòng họp.

Đây là nhóm nhạc thần tượng nam tổng cộng có sáu thành viên, người đại diện của bọn họ cũng đi cùng bên cạnh.

Hai bên khách sáo giới thiệu lẫn nhau xong liền tự ngồi vào chỗ của mình.

Hội nghị nhanh chóng bắt đầu, người đại diện của nhóm nhạc lấy kế hoạch họp tác ra, trực tiếp đi vào thảo luận đề tài hợp đồng.

Mọi người dựa vào nội dung hợp đồng, những hạng mục công việc đã liệt kê trong kế hoạch để tiến hành đàm phán, Nguyên Triều Hương quay bút, lơ đãng nghe.

"Đại diện phát ngôn dụng cụ thể thao?" Tam Chi nhìn chằm chằm vào bản kế hoạch trăm ngàn, thuận tay lấy gói thuốc từ túi ra, sau đó rút một điếu thuốc ngậm bên miệng.

"Đúng vậy." Người đại diện ân cần lấy ra cái bật lửa thay ông ấy châm. "Các nhà sản xuất cho rằng hình tượng sáu thành viên này của chúng ta rất lạnh mạnh, đủ sức gây ảnh hưởng, lại nổi tiếng ở Đông Nam Á, bởi vậy đã chọn bọn họ đảm nhiệm vai trò người phát ngôn khu vực Châu Á vào quý sau, đến lúc đó bọn họ sẽ phối hợp tham gia hội nghị công bố sản phẩm mới, với in quảng cáo, quảng cáo trên tivi, v.v..., tiến hành một loạt hoạt động tuyên truyền, mà các nhà sản xuất cũng đồng ý chọn ca khúc trong đĩa đơn mới chúng ta đang chuẩn bị làm âm nhạc trong bối cảnh quảng cáo trên tivi, đây không thể nghi ngờ là cơ hội tốt để tuyên truyền cho ca khúc mới, ngài nói có phải không?"

"Các nhà sản xuất có đưa ra điều kiện kèm theo gì đối với việc phối nhạc quảng cáo hay không? Nếu có, tốt nhất nên nói rõ trước, miễn cho thành phẩm làm ra rồi mới lại yêu cầu chúng tôi sửa lại." Về mặt suy tính Tam Chi tương đối chu đáo.

"Theo ý các nhà sản xuất, phong cách âm nhạc và ca từ phải phù hợp với nội dung quảng cáo, nếu phối hợp được để làm tăng thêm phong cách sản phẩm thì càng tốt, trừ việc đó ra không còn yêu cầu nào khác."

"Một khi đã như vậy, chúng tôi cần phải xem qua nội dung quảng cáo xong mới có thể chính thức triển khai làm."

"Đương nhiên, hiện nay quảng cáo đã được quay hoàn tất, dự tính đầu tháng sau sẽ đồng loạt phát sóng trên toàn Châu Á, giai đoạn hiện nay chỉ còn phần âm nhạc là chưa tiến hành. Đây là mấy cuốn băng cắt ghép các đoạn ngắn từ quảng cáo đã hoàn thành, tôi đã copy ra mấy bản, có thể cung cấp cho mọi người tham khảo." Người đại diện lập tức đưa lên mấy cuốn phim copy.

"Đầu tháng sau? Cách hiện tại chỉ còn ba tuần, tuy rằng chỉ có một bài hát, nhưng từ giai đoạn hoàn thành sáng tác đến lúc vào phòng ghi âm phối ca từ,

thời gian sợ rằng vẫn có chút gấp." Tam Chi nhủ mảy.

"Điểm này xin các vị không cần lo lắng, công ty chúng tôi đã quyết định hoãn việc phát hành đĩa đơn này lại một tuần, việc cấp bách bây giờ, chính là làm sao kịp đáp ứng cho quảng cáo sắp tới, trước hết cần thu âm bài hát ổn thỏa, đến lúc đó thành viên của chúng tôi sẽ hoãn lại tất cả lịch trình, toàn lực phối hợp cho công việc ghi âm."

"Nếu như vậy, việc chế tác hậu kỳ cho đĩa nhạc cũng phải hoãn thêm đấy." Tam Chi gãi cái cằm râu ria xồm xoàm nhắc nhở.

"Không thành vấn đề." Người đại diện khiêm tốn gật đầu. "Huống chi chúng tôi cũng không hy vọng vì nguyên nhân thời gian gấp gáp mà ảnh hưởng đến việc chế tác của các vị."

"Ôi, đừng nói như vậy mà!" Tam Chi vỗ vỗ bả vai người đại diện, cười chính trực nói: "Hai công ty chúng ta đã hợp tác nhiều năm như vậy, nguyên tắc làm việc của chúng ta hẳn anh cũng rõ ràng, chỉ cần hai bên có thể đạt tới ý kiến chung, mọi việc đều dễ thương lượng. Huống hồ, quý công ty cũng đồng ý hoãn ngày phát hành ca khúc mới, rất thuận tiện cho chúng tôi làm việc, chúng tôi đương nhiên cũng sẽ làm hết khả năng để phối hợp đến cùng."

"Vậy làm phiền các vị hao tâm tổn trí rồi." Người đại diện khách khí gật đầu hành lễ, sau đó còn biếu tặng tất cả các đồng nghiệp trong bộ phận chế tác mỗi người hai đôi giày thể thao hàng hiệu mà nhóm đại diện phát ngôn để biếu đạt tâm ý.

Kế hoạch hợp tác của hai bên được xác lập từ lúc đó.

Hội nghị gần kết thúc, Nguyên Triều Hương đang xác định hướng đi cho phong cách của ca khúc với các thành viên trong nhóm và người đại diện, bỗng nhiên bên ngoài phòng họp dường như có chút xôn xao, lực chú ý của cô dời đi, hai mắt nhìn ra phía ngoài bức tường bằng kính.

Ách, hóa ra là tên đầu xỏ xấu xa hại mắt cô bị thâm quảng đã xuất hiện.

Đông Xuyên Tân Tư đúng giờ mà tới, vừa bước vào bộ phận chế tác, cô tiếp tân liền đi tới nghênh đón, cười khanh khách dẫn anh đi về phía văn phòng của ông chủ lớn chờ.

Ngoại hình anh từ trước đến nay luôn xuất chúng, cho dù là ngày thường ăn mặc đơn giản đi ra ngoài cũng không thua kém ai.

Hôm nay, anh mặc một chiếc áo vest màu xám đậm, bên trong là áo sơ mi có hoa văn nhạt màu, bên dưới là quần tây dài cùng màu với áo vest, quần áo vừa người hoàn toàn làm nổi bật lên dáng người anh tuấn của anh, tác phong phóng khoáng, cũng giống như hình tượng tao nhã trước sau như một của anh vậy.

Chỉ thấy người lạ kia vừa đến, nhóm đồng nghiệp nữ trong bộ phận chế tác đều bị mê hoặc tới đầu óc choáng váng ngay tại chỗ.

Khi anh đi qua bức tường bằng kính, tầm mắt vừa vận cùng Nguyên Triều Hương đối diện, hai người nhìn nhau cười, ngón trỏ của anh chỉ nhẹ hai cái về hướng trước mặt, ý bảo cô xong việc thì đến thẳng văn phòng của Y Thế Cốc tìm anh.

Nguyên Triều Hương khẽ gật đầu đáp lại.

Trong phòng hội nghị, vài người đàn ông liên tiếp huyết sáo, trêu chọc cô trắng trợn.

Một cậu trai tuấn tú đáng yêu trong nhóm nhạc cười hỏi: "Bạn trai của cô?"

Cô mỉm cười, xấu hổ mà không đáp.

Một người đàn ông khác huých huých khuỷu tay của cô cười nói: "Không tồi nha! Rất xứng với cô."

"Hóa ra cô là hoa đã có chủ."

"Hon nữa đối tượng hẹn hò còn là một anh chàng siêu cấp đẹp trai."

"Thảo nào không thèm để mắt đến mấy người chúng tôi."

Đối mặt với chế nhạo của nhóm nhạc, Nguyên Triều Hương không có sức lực chống đỡ, khuôn mặt sớm đã đỏ ửng, xấu hổ đến chỉ kém không chạy vào toilet trốn.

"Cậu đang xem gì vậy?" Đông Xuyên Tân Tư ngồi xuống sofa, liếc nhìn về mặt say sưa của Y Thế Cốc.

"Đến đây đến đây, cho cậu xem cái này hay lắm."

Đông Xuyên Tân Tư bước đến trước bàn của anh ta, nhìn một khối gì đó không rõ trong màn hình máy tính cả buổi, nhưng vẫn nhìn không ra là cái gì. "Cái gì vậy?"

"Hình siêu âm của con tôi đấy." Y Thế Cốc mặt mày hớn hở công bố đáp án. "Này, cậu xem cái này đi, bác sĩ nói đây là phôi thai của con tôi, đáng yêu chứ!"

"Đen ngòm ngòm, đáng yêu chỗ nào." Anh hào hứng hát cho Y Thế Cốc một gáo nước lạnh.

Lúc này, Nguyên Triều Hương gõ cửa đi vào. "Tấn, em xong rồi, đã có thể đi!"

"Đến đây đến đây, cho em xem cái này hay lắm." Y Thế Cốc ra sức vẫy tay với cô.

Nguyên Triều Hương vừa nghe là cái hay, lập tức đi qua. "Là gì vậy?"

"Hình siêu âm của con anh đây. Đây, đây là tim của con anh, còn có cái này, em đoán xem đây là cái gì?"

Cô lắc đầu.

"Cái đáng yêu này của con anh là..."

"Chúng ta đi thôi!" Đông Xuyên Tấn Tư nắm tay cô, kéo cô từ trước màn hình máy tính ra.

"Tạm biệt ông chủ." Nguyên Triều Hương cười meo meo vẫy tay nói lời từ biệt với Y Thế Cốc.

Y Thế Cốc vội vàng giữ người lại, "nhánh như vậy đã muốn đi rồi sao? Cùng ở lại chia sẻ niềm vui với tôi đi!"

"Tự cậu chậm rãi mà thưởng thức, tạm biệt." Vẫn là xem phim quan trọng hơn! Đông Xuyên Tấn Tư mang theo Nguyên Triều Hương cáo từ bỏ đi.

Trước lúc vào thang máy, vợ chồng son tình cờ gặp được Tam Chi trên hành lang.

Tam Chi gật đầu với Đông Xuyên Tấn Tư, sau đó nhìn Nguyên Triều Hương cười hỏi: "Phải đi rồi sao? Vợ hên hò phải không?"

Lúc này cửa thang máy vừa vặn mở ra.

"Con đi nhé! Bye bye." Nguyên Triều Hương vẫy tay với ông, đi vào trong thang máy.

"Cô nàng à, đừng chỉ lo yêu đương, nhớ cuối tuần sau phải giao hàng đó!" Vào trước khi cửa thang máy khép lại Tam Chi đã dặn dò.

"Vâng."

Sau khi cửa thang máy đóng lại, trên cửa inox chiếu rọi rõ hình ảnh của một cặp đôi, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp.

Bốn bề vắng lặng, Đông Xuyên Tấn Tư cảm tay mềm mại của cô, giờ lên bên môi in lại dấu hôn.

Tiếng lòng bỗng nhiên bị kích thích, cuối cùng bất chấp rụt rè, cô chậm rãi kiễng mũi chân, chuẩn bị đưa môi mình lên.

Đông Xuyên Tấn Tư ôm vòng eo mảnh mai của cô, nhếch lên một nụ cười, hoan nghênh giai nhân sà vào lòng mình.

Nhưng mà 'đỉnh' một tiếng, cửa thang máy phá đám theo tiếng ấy mà mở ra, đi vào là một đám nhân viên của bộ phận kế hoạch.

Má ơi! Cô luống cuống tay chân đẩy anh ra, bộ dáng hoảng hốt rất giống kẻ thứ ba yêu đương vụng trộm bị người ta bắt gặp.

"Không vui gì cả!" Đông Xuyên Tấn Tư bày ra khuôn mặt cau có thấp giọng nói thầm.

Câu nói này nháy mắt thiêu đốt mặt cô.

"Hi!" Một đám người đột nhiên chen vào trong thang máy, thân thiện chào hỏi cô.

"Nguyên, không phải hôm nay cô có cuộc họp sao?"

"Đúng vậy... cuộc họp vừa kết thúc." Cô chột dạ gật đầu, tim vẫn đập thình thịch như cũ.

"Ồi, Đông Xuyên tiên sinh ở đây sao?" Nhóm đồng nghiệp bộ phận kế hoạch hiếm khi nhìn thấy phong thái người thật ngoài đời của Đông Xuyên nhị thiếu gia, tầm mắt ngưỡng mộ đồng loạt nhìn về phía anh.

Đông Xuyên Tấn Tư miễn cưỡng kéo khóe miệng khách sáo một chút.

"Hai người muốn đi hên hò sao? Thật thích quá, đầu như những người xấu số chúng tôi, cuối tuần còn phải tăng ca."

Một vài ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ mãnh liệt nhìn chăm chăm hai người bọn họ, trong đó có vài người khá quen thân với cô lại càng không ngừng nháy mắt với cô, về mặt mờ ám, làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên.

'Đỉnh' một tiếng, thang máy dừng ở lầu ba bộ phận tiêu thụ, một đám người mang nụ cười giả hoạt, rất nhanh đi ra khỏi thang máy.

"Vừa rồi thật là ngại quá, làm hỏng chuyện tốt của hai người."

"Yên tâm, chúng ta cái gì cũng không thấy."

"Rất trong sáng!"

"Hai người có thể tiếp tục." Bọn họ hi hi ha ha anh một lời tôi một câu.

Tiếp tục?

Không! Cô thế, có kinh nghiệm mắc cỡ chết người lần này, cô sẽ không bao giờ dám ở bất cứ nơi công cộng nào làm ra một hành vi tổn hại mặt mũi như vậy lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một buổi chiều cuối tuần, Đông Xuyên Huy Nhất Lang cùng với ba người vợ yêu trở về dinh thự của nhà mình, chủ yếu là vì lý do thay đổi nhân sự của những sản nghiệp đứng tên tập đoàn mà về, mặt khác, cũng bởi vì suốt ngày ở trong biệt thự không có việc gì làm thật sự rất nhàm chán, cho nên dứt khoát trở về một chuyến.

Quyền kinh doanh bệnh viện và hệ thống nhà hàng khách sạn đứng tên tập đoàn Đông Xuyên, chính thức chia đều cho lão Tam và lão Tứ tiếp quản, ngoài hai tình anh chuẩn bị đi nhậm chức này ra, tất cả các anh em khác cũng đều có mặt ở đây, dù sao trong tương lai không xa, sáu anh em cũng bắt tay hợp tác với nhau, cùng chung tay thống lĩnh tập đoàn, nhân cơ hội này tất cả đều có mặt ở nhà chính cùng nhau bàn bạc đại sự cũng là tất yếu.

Hiện giờ bọn họ đang chờ luật sư của tập đoàn Đông Xuyên tới.

Bởi vì chuyến bay của luật sư hoãn thời gian cất cánh đột xuất, trước mắt người vẫn đang trên đường đến, cho nên bây giờ mọi người chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

Vì thế, vợ chồng Đông Xuyên Huy Nhất Lang bốn người làm thành một bàn chơi mạt chược giết thời gian, Nguyên Triều Hương ngồi ở một bên, phụ trách hầu ông cụ nói chuyện phiếm, thuận tiện học hỏi kỹ năng đánh mạt chược.

Sáu vị thiếu gia thì đều tự làm việc của mình, một người lẳng lặng phê duyệt công văn, một người nhìn chăm chăm biểu đồ phân tích thị trường chứng khoán trên màn hình máy tính, một người chuyên tâm nghiên cứu một ca bệnh, một người vội vàng ký tên một chồng văn kiện cao ngất, một người vui đầu xem tạp chí, còn một người ngồi ở huyền quan[1] hút thuốc.

[1]huyền quan: lối đi mà khách muốn tới phòng khách buộc phải đi qua. Đây là khu đệm của phòng khách, có thể coi như tiền phòng, là nơi khách "nghỉ" chân trước khi vào phòng chính.

Đình đình đình... Doong doong doong doong... tiếng chuông hợp âm của di động bỗng nhiên vang lên.

Mọi người ngẩng đầu, sau khi xác định không phải là di động của mình kêu, lại cúi đầu làm việc của chính mình.

Nguyên Triều Hương lúng túng lấy điện thoại trong túi áo khoác ra nghe.

"Alo? Vâng, tôi biết... vậy sao? Đã đến rồi sao? Được, bây giờ tôi xuất phát ngay, bye!" Cô cười khanh khách chấm dứt trò chuyện, đứng dậy chào tạm biệt mọi người, vội vàng mặc áo khoác vào, đeo ba lô lên vai chuẩn bị đi ra ngoài.

"Anh lái xe đưa em đến đó." Đông Xuyên Tân Tứ ngẩng đầu từ trước màn hình máy tính lên.

"Không có việc gì đâu, không cần phiền phức." Nguyên Triều Hương lắc đầu, "luật sư có thể sẽ đến ngay bây giờ, anh cứ ở nhà đi." Sau đó cô nở nụ cười, "làm xong việc em sẽ gọi điện cho anh, bye."

Khuôn mặt đưa tình ngọt ngào kia giữa vợ chồng son làm cho mọi người bên cạnh không khỏi nổi cả da gà lên.

"See you again!" Cô hết sức phấn chấn nói lời từ biệt với mọi người.

"Làm gì mà vui đến vậy chứ?" Đông Xuyên Quân Tứ xuyên thấu qua mép bia tạp chí liếc nhìn cô một cái.

"Thần tượng của em đã đến --" Cô nói ra tên một ban nhạc rock nổi tiếng đến từ nước Anh, mắt hạnh tròn xoe bắn ra ánh sáng rực rỡ sinh động. "Tuần sau bọn họ sẽ tổ chức một đại nhạc hội ở Tokyo Dome, hành trình nửa tháng kế tiếp, chính là hợp tác với bộ phận chế tác của công ty bọn em, tiến hành việc ghi âm cho album tiếp theo của họ."

"À? Ra là vậy!" Đông Xuyên Quân Tư vẫn không thay đổi giọng điệu trào phúng. "Chẳng lẽ em là người chế tác được bọn họ chọn ở Nhật Bản?"

"Không phải, có hai người chế tác, một người là thiên tài âm nhạc đến từ Anh, một người khác là sư phụ em."

"Vậy em vui cái gì?"

"Bởi vì..." Giọng nói của cô hơi run run, "trong album ấy, sáng tác và biên soạn các ca khúc đều là em phụ trách." Cô nói xong lời, gần như mừng đến phát khóc, "mọi người thử nghĩ xem, nếu album này của bọn họ có thể bán trên toàn thế giới, đột phá số lượng tiêu thụ, tiền thù lao sáu tháng cuối năm của em đây sẽ thật là nhiều nha!"

"Đúng vậy, cục thuế Nhật Bản đánh thuế em cũng thật là nhiều luôn."

"Chắc! Mất hứng." Mặt cô sụp xuống tại chỗ. "Em đi đây, bye."

Đợi sau khi cô rời đi, nhị phu nhân vừa đánh tới một nửa quân bài, bỗng nhiên cảm xúc dâng trào mà biểu đạt, "năm nay con bé cũng đã mười chín, nhưng mà tôi thấy vợ chồng son bọn nó hình như còn chưa tính đến việc kết hôn thì phải, thật sự là làm người ta lo lắng. Ông à, ông cũng nên thúc giục bọn nó đi!"

"Năm ngoái đã thúc giục rồi." Đông Xuyên Huy Nhất Lang hết sức chăm chú lấy bài. "Dựa theo kế hoạch của con trai bà, nội trong một, hai năm nữa thành hôn không là vấn đề, về phần bé cháu, có thể còn phải đợi đến khi con bé tốt nghiệp đại học."

"Anh cầu hôn rồi sao?" Đông Xuyên Ngự Tư tiếp tục đề tài của cha mẹ, quay đầu hỏi anh hai im lặng không hé răng bên cạnh.

"Vẫn chưa." Đông Xuyên Tấn Tư thành thật nói, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

"Cầu hôn cái gì, nói không chừng ngay cả lữ ba[2] đều chưa lên được!" Đông Xuyên Tướng Tư không sợ chết trào phúng.

[2]Cách nói các giai đoạn yêu đương của TQ: lữ một là nắm tay, lữ hai là hôn và lữ ba là... lên giường.

"Câm miệng." Anh lạnh lùng lườm em trai một cái, có chút ảo não.

"Ha ha!" Một tên khác không thức thời trốn ở sau tạp chí cười trộm.

Tiếng đánh mặt chược trên bàn vuông nhất thời yên tĩnh xuống, ánh mắt kinh ngạc của bốn người đều tập trung lên người Đông Xuyên Tấn Tư.

"Vợ chồng son các con cả ngày từ sáng đến tối đều ở cùng nhau, thế mà còn có thể thủ thân như ngọc vậy à!" Nhị phu nhân không thể tin được trừng mắt nhìn con trai. "Trên đời này làm gì có đôi tình nhân nào an phận thủ thường giống các con vậy chứ? Ôi, ông trời của tôi! Uống cho con còn là một người đàn ông khỏe mạnh đấy!"

"Mẹ, mẹ... con... ài! Bỏ đi." Đông Xuyên Tấn Tư không còn biết nói gì, việc này thật sự không phải vấn đề ở anh, con gái người ta còn chưa chuẩn bị tốt, cũng không thể bảo anh bá vương ngành thượng cung[3] chứ!

[3]bá vương ngành thượng cung: chỉ việc cường bức.

"Mẹ con cái gì, tóm lại con tốt nhất tay chân nhanh nhẹn một chút, cho dù trong thời gian ngắn không thể thỏa mãn tâm nguyện bé cháu của chúng ta, nhưng ít nhất cũng phải nhanh chóng thành hôn, để chúng ta thể nghiệm cảm giác thành tựu khi tổ chức việc vui, cưới con dâu một chút." Nhị phu nhân khá kiên quyết.

Ôi, Đông Xuyên Tấn Tư nhú mày thờ dài. "Mọi người đừng nóng vội, con sẽ không để cô ấy tự do lâu đâu."

"Làm sao có thể không vội?" Ngay cả đại phu nhân cũng không nhịn được nữa, ra mặt bức hôn. "Ta nói Tấn à, hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể trông cậy vào con thôi, đây, cá tính của Thượng Nhân con cũng hiểu, năm nay đã hai mươi chín rồi, đừng nói lấy con dâu, nếu có cô gái nào dám hẹn hò với nó ta cũng mừng lắm rồi."

"Còn không phải vậy sao?" Nhị phu nhân cũng cảm động lấy. "Nói đến hôn nhân đại sự, Ngự Tư và Hạo Tư cũng làm em thật đau đầu, Ngự Tư đã hết hi vọng thì không cần nói nữa, nhưng Hạo Tư này thật sự tệ quá, di truyền cái gì không di truyền, lại cứ phải di truyền tính phong lưu khi còn trẻ của cha nó, ài! Thật sự là nghiệp chướng."

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tam phu nhân nhíu chặt mày liễu, cũng nói đến con trai. "Hai đứa em sinh cũng có tốt hơn là bao, tính xấu kia của Quân Tư đừng nói con gái không chịu nổi, ngay cả em làm mẹ nó cũng hận không thể một phen bóp chết nó, cho dù sau này có kết hôn, con dâu khẳng định vài ba ngày cũng sẽ đòi ly hôn với nó thôi. Tướng Tư thì em cũng thấy rõ, thằng nhóc ấy so với Hạo Tư còn tệ hơn, nó chẳng tha chơi với xe cũng không chơi với con gái, thà rằng suốt ngày quần lầy đám anh em cũng không qua lại với nữ sinh, mọi người nói xem, có thể nó có vấn đề với giới tính hay không? Văn(*quần mặt chược*)."

"Chạm! Nói tới nói lui, đều trách cha của bọn chúng không tốt, tục ngữ nói, đường bắt giáo, phụ chi qua[4], mấy đứa trẻ này đều là bị ông ấy nuông chiều thành hư." Đại phu nhân dẫn đầu nhóm phu nhân thảo phạt chồng mình.

[4] đường bắt giáo, phụ chi qua: nuôi mà không dạy là lỗi của người cha.

"Chuyện này sao có thể trách tôi được!" Đông Xuyên Huy Nhất Lang bất bình kêu lên, không hiểu sao mình đột nhiên lại biến thành người đứng đầu tội ác. "Mấy thằng nghiệt tử này cũng không phải một mình tôi sinh ra được, ba người mẹ các bà chẳng lẽ không cần chịu chút trách nhiệm sao?"

"Ông..."

"Suyt!" Ông nhú mảy ung, hết sức chăm chú lấy bài.

Tại thời khắc mấu chốt quyết định thắng thua cuối cùng này, ba vị phu nhân cũng cảm như hén theo, không khí của ván mạc chược ngay lập tức bắt đầu căng thẳng.

"Ha ha! Tôn công vô ích, hồ!" Ngài chủ tịch giành được toàn thắng, ba vị nương nương bị giết không còn một manh giáp ngay tại chỗ.

"Cái gì, sao lại có thể cho ông lấy được đúng hồ chứ?" Đại phu nhân há hốc mồm, một đôi tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

"Không thể nào, nhất định là ông gian lận!" Mặt Tam phu nhân đỏ lên, thờ phỉ phỉ lên án.

"Ba chị em các bà hòa nhau ăn bài của tôi, nếu tôi không gian lận chỉ sợ thua ngay cả quần lót cũng không còn. Bớt nói thừa đi, trả tiền!"

Lúc này, luật sư lau mồ hôi vội vàng đi vào. "Xin tối, tôi đã tới muộn."

Tối thật sự là muộn! Một nhà mười người mười đôi ánh sáng lạnh đồng thời quét về phía luật sư đến muộn.

"Đều tại anh không tốt, hại tôi thua mười vạn đồng." Nhị phu nhân không cam lòng sinh ra hờn dỗi.

"Vâng." Luật sư đành phải bồi tội.

Đông Xuyên Huy Nhất Lang xoay người lại nhìn chằm chằm người đến muộn liếc mắt một cái.

"Anh rút sang một bên úp mặt vào tường sám hối trước cho tôi, chờ tôi tính xong nợ mặt chược với mấy bà vợ rồi sẽ tính sổ với anh!"

Vào mỗi cuối năm, hai việc lớn được giới nghệ sĩ Nhật Bản chú ý đến nhất ngoại trừ cuộc thi hát Red and White ra, còn lại là lễ trao giải thưởng cho các đĩa nhạc diễn ra hàng năm luôn khiến mọi người hào hứng vô cùng.

Cách lễ trao giải còn hơn hai tháng, toàn bộ danh sách lọt vào vòng chung kết đã được chính thức công bố vào trưa hôm nay, bởi vì những ca sĩ, nhạc sĩ, nhóm chế tác trực thuộc Đông Lực Music đều được có tên trong nhiều hạng mục, sẽ tham gia tranh tài ở các hạng mục giải thưởng lớn, vậy nên công ty đặc biệt mở tiệc chiêu đãi các ký giả, các công ty truyền thông vào lúc chiều tối.

Sau khi kết thúc tiệc chiêu đãi ký giả, ông chủ Y Thế Cốc lại bao trọn một PUB ở Ginza để toàn thể nhân viên cao thấp trong công ty, cùng các ca sĩ mặc sức vui vẻ, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng trực thuộc công ty quản lý cũng đáp ứng lời mời mà đến, cả bữa tiệc chúc mừng thành công bất ngờ rạng rỡ hẳn lên.

Cứ thế kéo dài đến đêm khuya, hiện trường tiếng người ồn ào, không khí vẫn đang lên cao, không có chút dấu hiệu kết thúc nào.

Nguyên Triều Hương cùng đồng nghiệp bộ phận chế tác ngồi ở sofa phía góc trong, lúc mới bắt đầu còn vừa nói vừa cười với mọi người, nhưng đến ba tiếng sau, cô đã không còn sức lực ngồi phịch dựa vào lưng ghế, một bộ dáng sắp bỏ mình.

"Mọi người xem, cô bé kia không ổn rồi." Người quản lý kỹ thuật của bộ phận chế tác rút cục cũng chú ý tới cô đang "thống khổ" ở một bên.

"Chết rồi sao?" Giám đốc sản xuất lộ vẻ đồng tình liếc nhìn cô một cái.

Kỹ sư ghi âm sau khi thăm dò hơi thở của cô nói: "Vẫn chưa, còn hơi thở, có điều xem ra cũng sắp rồi."

"Tôi... còn... sống... .." Cô phát ra tiếng rên rỉ.

Ài, đến cùng là cô làm người quá thất bại, hay là những ông chú này rất không có lòng yêu thương đồng nghiệp đây, thấy chết mà không cứu cũng thôi đi, thế mà lại còn ở đó nói lời châm chọc, tốt xấu gì cũng niệm tình cô ngày thường luôn kính già yêu trẻ, chịu một nhọc, bất kể là hộp hoặc đi vào phòng ghi âm cũng đều mang theo đồ ăn vặt hiếu kính mọi người, ít nhất cũng cho cô một ly nước chứ!

Cho dù cô không say, nhưng đối với một người chưa hút thuốc uống rượu bao giờ mà nói, thời gian dài đặt mình ở trong hoàn cảnh mùi rượu tận trời cùng với mùi thuốc lá tràn ngập, thì không thể tránh khỏi chóng mặt nhức đầu, đã vậy đám đàn ông xấu xa còn không săn sóc thế này, thấy cô khó chịu như vậy cũng không đưa tay giúp đỡ.

"Đây, uống chút nước lạnh sẽ thoải mái hơn một chút." Đồng nghiệp nữ bên cạnh giống như nghe thấy tiếng gào thét trong lòng cô nên đã đưa cho cô

một ly nước đá.

"Cám ơn." Nguyên Triều Hương vội vàng uống một hơi cạn sạch, cảm giác được một luồng lạnh lẽo chạy qua ngũ tạng lục phủ của mình, chỉ trong chốc lát, cả người tức khắc cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thấy đệ tử yêu quý tinh táo lại không ít, Tam Chi đang la cà ở bàn bên cạnh lập tức chạy vội tới, mừng rỡ vỗ lưng của cô.

"Cuối cùng con cũng sống lại rồi!"

"Khụ khụ khụ..." Cô vất vả lắm mới hồi phục chút ít, một chiêu Thiết Sa Chương hào phóng này của sư phụ thiếu chút nữa đã làm đứt kinh mạch của cô rồi!

"Cô nhóc này cũng nở mày nở mặt nha, lần đầu tiên lọt vào vòng chung kết đã quang vinh có tên tranh giải trong bảy hạng mục, trong giới giải trí năm nay xem như con cũng không chịu thua kém." Tam Chi hết sức phấn khởi nắm cả bả vai thủ hạ ái tướng, thoát nhìn còn đắc ý hơn cả ba ruột của cô.

"Đồ nhi có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ sư phụ ngài biết cách dạy dỗ." Cô chân chó nịnh nọt nói.

Tam Chi lập tức được tăng bốc đến mở cờ trong bụng, cầm rượu vang cười đến ngã trái ngã phải, xem ra cũng đã say rồi.

Nguyên Triều Hương nhìn đồng hồ. Mười một giờ rưỡi? Ôi! Không còn sớm nữa, cô phải về thôi.

"Các vị, tôi phải về nhà rồi." Cô vội vàng mặc áo khoác vào chuẩn bị đi về.

"Này, đừng làm mất hứng thế chứ!"

"Đúng vậy, ở lại chơi thêm một lúc nữa đi."

Nhóm người đang vui chơi náo nhiệt, liền ngăn không cho cô rời đi.

"Sắp mười hai giờ rồi, tôi không về không được." Cho dù cô có ăn gan hùm tim báo, cũng không dám lâu lỏng ở hộp đêm đến nửa đêm mới về nhà.

"Xem có sợ đến vậy kìa, chẳng lẽ Đông Xuyên tiên sinh còn có thể phạt cô quỳ trên bàn tính sao?" Kỹ sư ghi âm không nhịn được trêu chọc cô.

"Để cô ấy đi đi!" Y Thế Cốc ở bàn bên cạnh thấy cô không thoát thân được, đành phải ra mặt nói giúp cho cô. "Cô bé này ấy thế nhưng là tâm can bảo bối của Đông Xuyên tiên sinh đấy, nếu còn để cho các người tiếp tục ép buộc nữa, cẩn thận người ta đánh đến tận đây để đòi người bây giờ."

"Ha ha ha..."

Một đám ma men lại giễu cợt cô một lúc nữa mới cam tâm để cô đi.

"Anh đưa em về nhà." Y Thế Cốc lấy chìa khóa xe ra. "Nếu để một cô gái trẻ như em hơn nửa đêm đón taxi về nhà, Tần sẽ không vui."

"Không cần đâu!" Cô lắc đầu thật mạnh, trừng mắt nhìn Y Thế Cốc đã say đến mờ cả mắt nói: "Vì lo cho an toàn tính mạng của em, em thà rằng đón taxi."

"Ừm, cũng đúng." Y Thế Cốc rất tự biết mình. "Bà xã -- em yêu -- em ở đâu rồi?"

"Gì thế? Đồ quý --" Một mỹ nhân xinh đẹp gọi cảm ở giữa sân nhảy giờ cánh tay nhỏ bé lên đáp lời.

"Giúp anh đưa tiểu quý này về nhà Đông Xuyên với." Y Thế Cốc ném chìa khóa xe về phía sân nhảy, giao Nguyên Triều Hương cho vợ mình.

"OK!" Cô ấy một tay chụp được chìa khóa xe, nở một nụ cười quyến rũ, hướng về phía Nguyên Triều Hương ngoắc ngoắc ngón tay, "bé cưng, lại đây, về nhà thôi."

Không! Nguyên Triều Hương mở to hai mắt, theo bản năng mà ôm ngực, hai chân bắt đầu phát run...

Xe thể thao màu đỏ dùng tốc độ kinh người đi tới trước cổng chính dinh thự Đông Xuyên, sau đó đột ngột dừng lại.

"Hô, cảm giác biết được mình còn sống thật tốt." Nguyên Triều Hương thờ phào nhẹ nhõm một hơi, lòng còn sợ hãi mà mở cửa xuống xe.

Cũng khó trách cô sợ tới mức hai chân như nhũn ra, kỹ thuật lái xe của Nại Na tiểu thư, bà xã đại nhân của Y Thế Cốc quả nhiên danh bất hư truyền, hoàn toàn phù hợp với nghề nghiệp tay đua xe F1 tiêu chuẩn nhanh như điện chớp.

"Thay chị chào Tần một tiếng."

"Vâng, cảm ơn chị đã đưa em về nhà." Cô vẫy tay nói lời từ biệt Nại Na.

"Bye bye." Tặng một nụ hôn gió xong, mui xe thể thao lần nữa mở ra, dùng tốc độ kinh người phóng đi.

Nguyên Triều Hương sau khi chào hỏi cảnh vệ gác cửa liền bước nhanh trở về Nam Sương Viện.

Đã khuya lắm rồi, không biết anh đã ngủ chưa? Cô đi thẳng vào phòng ngủ của Đông Xuyên Tấn Tư.

Sau khi cô vào phòng anh, lại không thấy anh đâu, giường trống không, người cũng không có ở trước bàn làm việc.

Ơ? Người đâu? Kỳ lạ, đã chạy đi đâu nhỉ? Cô tìm khắp trong phòng.

Cô không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở cửa phòng tắm ra.

Cửa vừa mở, cô sững sờ tại chỗ.

Má ơi! Cô trợn mắt há mồm đứng im bất động ở cửa phòng tắm, không dự đoán được anh lại đang tắm, còn toàn thân trống trơn đứng dưới vòi hoa sen.

Càng làm người ta huyết mạch phun trào chính là, mặc dù trong phòng tắm một mảnh mờ mịt, nhưng cô vẫn có thể xuyên qua hơi nước tràn ngập, nhìn thấy thân thể kiện mỹ cao ngất của anh.

Oa, thực sự là không che đậy gì! Cô nhìn không chớp mắt.

Cảnh tượng trước mắt này thật sự rất rung động lòng người, thần kinh thị giác của cô gặp phải chấn động trước nay chưa từng có, trong khoảng thời gian ngắn căn bản đã quên mất cái gọi là vô lễ chó nhìn rồi.

Đông Xuyên Tấn Tư không nhanh không chậm lấy một cái khăn, quấn quanh hông.

"Nhìn đủ chưa?" Ánh mắt trên ghẹo của anh trực tiếp dừng ở cô.

Bị anh nhắc nhở như vậy, Nguyên Triều Hương nhất thời như ở trong mộng mới tỉnh.

"A --" Tiếng thét chói tai kinh thiên động địa lập tức từ miệng cô phát ra.

Đông Xuyên Tấn Tư quả thực dở khóc dở cười, anh bị cô nhìn thấy hết vẫn chưa nói cái gì, cô ngược lại kêu còn thê lương hơn so với người bị hại nữa.

"Xin xin xin... lỗi!" Cô vội vàng đóng cửa lại, vẫn còn hoảng sợ chưa bình tĩnh nên phải dựa vào cửa thở dốc.

Tuy rằng nhìn thấy anh tắm là do ngoài ý muốn, nhưng mà... cô làm sao có thể trắng trợn thêm muốn cơ thể trần trụi của anh như thế chứ? Trời ạ, cô nhất định là bị quỷ ám rồi, vậy mà lại có ý nghĩ không an phận với một người đàn ông trần trụi.

Thật là nguy hiểm! Cả người cô không còn sức lực mà trượt ngồi xuống sàn, nhưng tim vẫn đập loạn xạ.

Sau một lúc lâu, cửa phòng tắm được mở, Đông Xuyên Tấn Tư thong dong đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một tượng gỗ ngồi ngẩn ngơ ở sát tường.

"Ai đưa em về?" Anh ung dung thản nhiên đến trước mặt cô, một bộ dáng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cô len lén liếc nhìn anh một cái. A di đà phật, may mắn anh đã mặc áo choàng tắm vào, nếu không cô thật sự không có dũng khí đối mặt với bộ dạng lửa thê của anh lần nữa.

"Nại Na." Cô hốt hoảng trả lời, vẫn không nhúc nhích như cũ.

"Lá gan em cũng không nhỏ, lại còn dám ngồi trên xe cô ấy lái." Anh châm một điếu thuốc, tiện tay cào chải mái tóc hơi ướt, cử chỉ vẫn gọi cảm đẹp đẽ như trước.

Tim của cô lại lần nữa đập gia tốc.

"Em sao vậy? Một bộ dáng mất hồn mất vía." Anh dựa vào trước bàn, về mặt trên tức nhìn kỹ cô.

"Làm gì có." Cô đánh chết cũng không thừa nhận.

"Phải không?" Anh hút điếu thuốc, bí hiểm cười cười.

Không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên càng thêm mờ ám.

"Em đi uống miếng nước." Cô vội vã từ trên sàn đứng lên, cúi đầu trốn khỏi hiện trường.

"Nhân tiện rót giúp anh một ly rượu vào đây nhé." Đông Xuyên Tấn Tư nhìn bóng dáng cô bỏ chạy, cảm thấy vừa không biết làm sao vừa buồn cười.

Nguyên Triều Hương chạy thẳng về phía phòng bếp không quay đầu lại, rót một ly nước, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn. Giờ này khắc này, chỉ có

nước lạnh mới có thể dập tắt được khổ nóng trong ngực.

Thật là! Ban đầu kích động chạy đến phòng anh, chỉ là muốn cùng anh chia sẻ niềm vui khi được lọt vào vòng chung kết, không nghĩ tới lại xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn làm cho người ta mặt đỏ tím đập kia, kết quả hại cô xấu hổ đến nỗi gì cũng không nên lời, may mà cô phản ứng rất nhanh, đúng lúc tìm một cái cơ rời khỏi đó.

Kỳ thật bây giờ ngẫm lại, cô đại khái cũng không cần khẩn trương như vậy, dù sao người khóa thân bị nhìn thấy cũng không phải cô, hơn nữa người bị hại xem ra dường như cũng không để ý, một khi đã như vậy, cô cần gì phải lo sợ không đầu cơ chứ?

Cô ở trong phòng bếp không ngừng thuyết phục chính mình.

Làm xong công tác tâm lý, cô mới đi về phía phòng khách, lấy một chai rượu vang từ quầy rượu, rót giúp anh một ly rượu mạnh, sau đó cô lấy dừng khí trở lại phòng anh.

Vừa vào phòng ngủ, cô liền thấy Đông Xuyên Tần Tư đang thoải mái nằm tựa vào giường xem báo chiều.

Cô đem cốc rượu đặt trên tủ đầu giường, chú ý tới anh đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm ảnh trên báo.

"Ồ, danh sách lọt vào vòng chung kết của giải thưởng đĩa nhạc đã công bố rồi." Anh nhấp một hớp rượu ngon, đưa báo cho cô.

"Nhanh như vậy đã đăng lên rồi sao?" Cô hưng phấn nhận lấy tờ báo, lập tức ngồi xuống mép giường đọc.

Đông Xuyên Tần Tư ung dung tựa vào gối đầu, vừa uống rượu mạnh, vừa buồn bực nhìn chăm chăm về mặt nửa mừng nửa lo kia của cô.

"Thế nào, không vui ư?"

"Vui chứ, nhưng mà áp lực cũng rất lớn." Cô bỗng nhiên lo lắng vô cớ. "Vạn nhất đến lúc đó toàn quân bị diệt, đến một giải thưởng cũng không lấy được, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tiểu thư, em tổng cộng có tên trong bảy hạng mục, cho dù muốn toàn quân bị diệt cũng rất khó đấy biết không? Nào, em tính thử xem, chỉ riêng nhà soạn nhạc xuất sắc nhất bộ phận của em đã có ba người lọt vào, viết lời ca khúc có hai người, còn có hạng mục album cùng với người chế tác xuất sắc nhất..." Anh tường tận chỉ vào từng mục trên danh sách. "Ngoại trừ người chế tác anh không dám đảm bảo với em, những giải thưởng khác hẳn là không có vấn đề gì."

"Ngay cả anh cũng thấy hạng mục kia không khả quan sao?" Cô buồn bực không vui khép báo lại, thuận tay để trên tủ đầu giường.

"Ừm, dù sao trên danh sách bao gồm sự phụ em và vài vị chế tác trong đó, người nào cũng là cao thủ có nhiều kinh nghiệm, nhân tài mới xuất hiện như em vẫn là kỳ vọng hy vọng vào năm sau đi!" Anh vỗ vỗ đầu nhỏ của cô an ủi.

"Cũng đúng, đại bộ phận truyền thông cũng đều dự đoán sự phụ em năm nay lại tiếp tục giữ vững ngôi vị." Cô thoải mái gật gù đầu.

"Em đấy, trong vòng một năm ngắn ngủi mà có thể được thành tích thế này, đã phải cười trộm rồi."

Anh day ấn đường, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

"Em giúp anh mát xa được không?" Nhìn anh dường như có chút mệt, cô nhiệt tình đề nghị.

"Em được không?" Anh cười hỏi. Bộ dáng này của cô thật đúng là giống một người vợ săn sóc.

"Không thành vấn đề!" Cô vỗ ngực cam đoan, còn cố ý bẻ khớp ngón tay kêu răng rắc.

"Nhẹ nhàng một chút, đừng làm đau anh nha." Đông Xuyên Tần Tư lười biếng trở mình, nằm úp sấp xuống.

Người đàn ông này! Được lợi còn khoe mẽ. Cô lại vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt anh.

"Thế nào?" Cô tỉ mỉ đắp bóp lưng cho anh. "Thoải mái không?"

"Ừm..." Anh phát ra tiếng rên rỉ khoan khoái, một nhọc tồn đọng cả một ngày rốt cục cũng được phóng thích.

Thật sự là thân hình tốt thượng đẳng, cho dù cách một lớp quần áo, hai tay của cô vẫn có thể cảm nhận được đường cong cơ bắp rắn chắc hoàn mỹ của anh.

Thình lình trong đầu cô lại hiện ra cảnh tượng mới vừa rồi trong phòng tắm -- một thân thể nam trần trụi cường tráng khỏe mạnh.

Vừa nghĩ đến đó, dưới đáy lòng cô đột nhiên dâng lên nỗi xúc động mạnh, kỳ diệu trên chốc mỗi một dây thần kinh khắp toàn thân, gần như trong nháy mắt, phảng phất tất cả tế bào trong cơ thể đều xao động bất an.

Loại cảm giác này rất giống... bản năng nguyên thủy nào đó yên lặng đã lâu đang lặng lẽ thức tỉnh.

Đồng Xuyên Tấn Tư mơ hồ nhận thấy tay nhỏ bé của cô bắt đầu có chút không quy củ lắm, vừa không yên lòng, cũng vừa không biết đang sờ chỗ nào, anh nghỉ hoặc xoay người, bốn mắt nhìn nhau với sóng mắt sương mù của cô.

Không bình thường! Giác quan thứ sáu nhạy bén mách bảo anh, phản ứng của cô rất không bình thường.

Nhất là cơn sóng mê muội cùng bàng hoàng chuyển động dâng lên trong mắt cô, thậm chí còn để lộ si mê cùng khát vọng rõ ràng.

"Em nhìn anh chằm chằm như vậy ... anh sẽ chịu không nổi." Anh hít thở dồn dập nhắc nhở.

Đối với cảnh cáo của anh, Nguyên Triều Hương đều bỏ ngoài tai, không nói hai lời liền cúi mặt xuống, chủ động dâng lên nụ hôn.

Đồng Xuyên Tấn Tư quả thực được sủng ái mà lo sợ. Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ cô bé của anh rất cực...

Ừm, rất có khả năng, cẩn thận ngừng lại, tuổi của cô bây giờ cũng có thể nảy sinh tò mò cùng khát vọng đối với người phái khác rồi, so với những cô gái trẻ tuổi thời nay, cô xem như là đã trẻ.

Mười chín tuổi... Anh hoảng hốt nghĩ, hẳn là có thể rồi!

Dục vọng tích lũy trong cơ thể anh bắt đầu sôi trào, bất quá anh biết, đối mặt với một cô gái chưa hề có kinh nghiệm, anh không thể nào gấp được.

"Ngoan, trước tiên hãy nghe anh nói." Anh thận trọng nâng má cô, nhẹ giọng hỏi, "nếu tiếp tục phát triển nữa, em hẳn là biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ?"

Cô gật đầu, ánh mắt mong mỏi nhìn thẳng anh.

"Em xác định? Có lẽ lúc này đây... em có thể trốn không thoát nữa đâu."

"Em nghĩ... em đã chuẩn bị tốt." Cô hạ thấp khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngùng, nũng nịu nói.

Sự cho phép của cô khiến tự chủ của anh lập tức tan rã, cơn thú ngủ đông lâu ngày dưới đáy lòng cũng dốc toàn bộ lực lượng.

Anh đã không thể nhịn nữa, không thể đợi thêm nữa!

Đồng Xuyên Tấn Tư xoay người một cái, đặt cả người cô lên nệm, thân thể cường tráng mạnh mẽ đè lên, hôn sâu triền miên lập tức hạ xuống.

Ngon lửa tình dục chính thức bùng nổ, giống như lửa cháy lan đồng cỏ, ai cũng không thể dập tắt.

Quần áo lần lượt bị anh cởi đi, da thịt tiếp xúc đến không khí lạnh, cô không khỏi run rẩy.

Môi nóng bỏng của anh hôn lên mỗi tác da thịt cô, lưu lại rất nhiều dấu đỏ kỳ lạ.

Cô khẽ rên rỉ, đón ý hòa theo anh tham lam nóng bỏng âu yếm, tiếp nhận đòi hỏi cực độ mê hoặc của anh.

Thấy anh càng ngày càng kích cuồng, cô mơ hồ hiểu được, đêm nay, cô khó có thể thoát khỏi một trận bão táp tình cảm mãnh liệt.

"Tấn..."

Rất cực, anh xô xuyên qua thân thể của cô, xâm nhập vào chỗ sâu trong linh hồn cô.

Anh giống như một con mãnh thú cuồng dã lao đi, phóng túng đoạt lấy, một lần lại một lần, mãi cho đến khi anh dùng mãnh cắn nuốt cô gần như không còn sót lại gì...

Bạn đang đọc truyện *Dục Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Cách lễ trao giải thưởng đĩa nhạc chỉ còn hơn một tháng.

Vào mỗi cuối năm, chỉ cần gần đến thời điểm khẩn trương tính theo thời gian đếm ngược này là tất cả những công ty đĩa nhạc cùng với nghệ sĩ trực thuộc công ty ấy quản lý ai cũng tăng cường chú ý đến những người được nêu tên thuộc công ty mình.

Bởi vì cạnh tranh kịch liệt nên bất kể là các ứng cử viên được dự đoán có khả năng đoạt giải cao nhất, hay là siêu cấp hắc mã* khi thể to lớn, cũng đều trở thành tiêu điểm chú ý của các tạp chí lớn, bởi vậy, trước khi công bố người đoạt giải thưởng, cho dù bất kì thông tin nhỏ về chuyện xấu gây bất lợi cho thanh danh hay hành vi không đứng đắn nào cũng sẽ thành vết thương trí mệnh, chẳng những sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của bản thân nghệ sĩ, tình huống tệ nhất còn có thể gây ra một ấn tượng xấu với ban giám khảo, rồi vì thế mà mất đi cơ hội đoạt giải thưởng lớn, cho nên tại thời điểm mấu chốt này, các công ty đĩa nhạc giống như lâm đại địch, không ai dám lơ là.

*hắc mã: là từ dùng để chỉ nhân tài mới xuất hiện mà bỗng nhiên nổi tiếng, hoặc còn có nghĩa khác để chỉ đối thủ có thực lực khó dò, hay chỉ một người xuất sắc ngoài dự đoán của mọi người.

Đã vậy đội chó săn lại thích nhất là ra tay với danh tiếng mà những người lọt vào vòng chung kết xem trọng, đối tượng nào càng được hoan nghênh thì càng là mục tiêu bị chú ý, những sinh hoạt cá nhân họ không muốn để người khác biết bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị vạch trần..

Nhưng mà, giấy không thể gói được lửa, việc phải đến cuối cùng sẽ đến, ngăn cản cũng không được.

Vì thế, buổi chiều hôm nay, trong phòng họp của bộ phận chế tác Đông Lực Music, từ ông chủ, chủ quản cấp cao, cho tới công nhân viên, em gái châm trà, tất cả đều hoãn hết công việc của mình mà tập hợp lại, vây quanh bàn hội nghị để cùng nhau bàn bạc kế hoạch lớn.

"Nhóc con à, đừng trung ra vẻ mặt đau khổ như thế!" Nại Na vươn ngón tay đùa nghịch cằm Nguyên Triều Hương. "Đây còn chưa phải tình huống tệ nhất đâu, đừng ủ rũ như vậy."

Không, đối với cô mà nói, đây tuyệt đối đã là tình huống tệ nhất rồi. Nguyên Triều Hương lắc lắc mặt, mở to mắt nhìn tờ nguyệt san bát quái trên bàn vừa mới ra hôm nay, cả người lại buồn bã.

"Đúng vậy, cô càng sa sút ý chí tinh thần thì bọn chó săn kia lại càng được như ý nguyện, ngẩng đầu ưỡn ngực, phấn chấn lên một chút!" Ngay cả siêu cấp thần tượng nổi tiếng khắp châu Á hiện nay cũng gia nhập đội hình an ủi.

Nói thì đúng là như vậy, nhưng mà... Ài!

"Đừng buồn bã nữa, con gái!" Tam Chi thật sự không đành lòng nhìn đồ đệ yêu quý đau lòng như thế. "Đã làm trong ngành chúng ta thì khó tránh sẽ gặp phải loại sóng gió này, cần răng ít lâu rồi cũng sẽ trôi qua. Đây, mấy người đang ngồi kia cũng đều từng gặp chuyện tương tự, không tin con cứ tùy tiện tới hỏi một người, cậu ấy, cô ấy còn có cậu kia và cô kia, lúc trước mấy người bọn họ bị viết đến cả heo chó cũng không bằng, tình hình so với con còn thảm hơn nhiều! Nhưng xem đi, sự thật chứng minh lời đồn làm mờ mắt kẻ thông minh, bọn họ hiện giờ không phải đều còn sống rất tốt, khỏe mạnh hoạt bát lại vui vẻ đó sao?"

"Đúng, là thật đấy!" Một thần tượng nữ ngoại hình hợp mốt nhanh chóng gạt đầu. "Nhớ ngày đó, chuyện tình cảm của tôi và bạn trai bị viết đến vô cùng khó nghe, suýt chút nữa tôi còn bị buộc phải rời khỏi giới nghệ sĩ luôn đấy!"

Nguyên Triều Hương nhủ đôi mày thanh tú, vẻ mặt mờ mịt nghe đồng nghiệp an ủi.

Bởi vì ngày thường nhân duyên của cô rất tốt, nên vừa xảy ra chuyện, nhân viên công tác cùng với các ca sĩ đang sắp ra đĩa nhạc đều ngồi trong phòng họp trấn an nỗi buồn của cô, ngay cả máy fax của công ty cũng liên tiếp tuôn ra từng phong thư an ủi.

Những người fax đến biểu đạt sự quan tâm hầu hết đều là những công ty đĩa nhạc, công ty quản lý nghệ sĩ đã từng hợp tác, cùng với nhân viên tuyên truyền và các ca sĩ bạn tốt của cô trong giới, hoặc là các công ty truyền thông có thái độ tương đối công bằng.

Bây giờ chuyện âm ỉ đến tình cảnh này, cũng khó trách cô bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Đúng vậy, nhân vật phong vân "quang vinh bước lên" trang bìa tạp chí bát quái kỳ này chính là Nguyên Triều Hương!

Cô ra mắt mới hơn một năm, bình thường ngay cả tiết mục trên tivi cũng chưa từng xuất hiện, cũng chẳng bao giờ lộ diện dưới ánh đèn sân khấu hay trên tạp chí, nào ngờ cô hành động càng kín kẽ, người bên ngoài lại càng tò mò về cô, phàm là tạp chí bát quái hay truyền thông cũng đều muốn vạch trần thân phận thật của người mới nổi tiếng này.

Cuối cùng, cô chung quy cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị đội chó săn theo dõi và chụp được.

Tờ tạp chí giải trí trên bàn kia được xưng là có sức tin cậy nhất toàn Nhật Bản, luôn lấy việc vạch trần tin tức về sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ cùng tin tức tình cảm của các thương nhân nổi tiếng để viết bài mà được biết đến rộng rãi, hơn nữa cô và Đông Xuyên Tấn Tư đều là người có danh tiếng, một người là nhà soạn nhạc ở sau sân khấu được hoan nghênh trong giới ca hát, một người là thành phần ưu tú trong giới khoa học kỹ thuật nổi danh quốc tế, chuyện tình cảm giữa hai người đương nhiên sẽ bị chú ý.

Nên các tạp chí đã nhắm vào chút tin tức có giá trị ấy, vì vậy thế nào cũng không cam lòng buông tha đôi uyên ương quyền lữ cao giá này, biết rõ hành động này ắt sẽ đắc tội với tập đoàn Đông Xuyên nhưng bọn họ vẫn quyết định không buông tay, công khai quá trình hẹn họ của hai người.

Nội dung trong kỳ đầu này bao gồm ảnh chụp với bài viết tổng cộng chiếm hơn mười trang, trình độ cao siêu đến chuyện lớn nhỏ gì cũng không bỏ sót, quả thực làm người ta ghen hờn nhìn trần trời.

Đầu tiên, ảnh bìa chỉ là qua xử lý được phóng đại lên đã đủ để rung động lòng người.

Trong tấm ảnh đăng ngoài trang bìa khổ lớn là hình ảnh thân mật Đông Xuyên Tần Tư mặc bộ âu phục khẽ ôm vai cô, hai người sóng vai đi cùng nhau vừa nói vừa cười, bối cảnh trong hình là trước cửa công ty Đông Lực Music, những ngọn đèn đường rực rỡ lóe sáng dưới màn đêm, vừa vặn là bảy, tám giờ tối, thời điểm náo nhiệt nhất trên phố Shibuya, rất dễ nhận thấy, khi hai người họ đi ra cửa lớn công ty đã lập tức bị máy ảnh của đội chó săn chụp được.

Ở bìa ngoài còn in một loạt tiêu đề to rất bắt mắt--

Nhị thiếu chủ tập đoàn Đông Xuyên công khai hẹn hò ban đêm cùng nhà soạn nhạc xinh đẹp nổi tiếng.

Còn lại mấy tiêu đề phụ khác đại khái liệt kê nội dung chính của tạp chí kỳ này--

Đối tượng đỉnh hôn từng oanh động một thời của Đông Xuyên Tần Tư, người phụ trách Khoa Học Kỹ Thuật Đông Xuyên, nhị thiếu phu nhân nghe đồn từ lâu rốt cục đã xuất hiện. Nhà soạn nhạc nổi danh Nguyên Triều Hương được bầu chọn lần này, rất có thể vì việc hai người họ đã sớm đính hôn.

Danh sách giải thưởng đĩa nhạc được công bố mấy hôm trước, Nguyên Triều Hương vinh quan được lọt vào vòng chung kết với nhiều hạng mục, mặc dù thực lực không thể khinh thường, nhưng cũng không tránh khỏi làm người ta nghi ngờ tập đoàn Đông Xuyên có làm ô dù hậu thuẫn ở phía sau hay không.

Bài viết ở trang kế tiếp còn đặc sắc hơn.

Phóng viên viết bài đầu tiên là nói rõ bối cảnh xuất thân của cô, miêu tả cô là một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, cũng giống như tất cả những tiểu thư nhà giàu khác không biết đến khó nhọc của nhân gian, không lo không nghĩ hưởng thụ cuộc sống hậu đãi, tiếp đó lại tiến hành miêu tả tỉ mỉ quan hệ giữa hai nhà Nguyên Thị và Đông Xuyên, đồng thời đặc biệt nhấn mạnh, đây là một cuộc hôn nhân chính trị môn đăng hộ đối.

Phóng viên bày tỏ, chuyện này là từ một người đáng tin cậy nào đó nói lại, đối phương đầu đuôi gốc ngọn nói ra sự tồn tại của hôn ước giữa hai người, vì thế bọn họ mới đăng bài viết này để mọi người được biết tường tận nội tình, tuyệt đối không phải bịa đặt vô căn cứ.

Trong bài viết trần thuật rằng cô từ nhỏ đã được vợ chồng Đông Xuyên Huy Nhất Lang yêu thích, bởi vì mẹ mất sớm, cha lại bị điều ra nước ngoài, cho nên nhiều năm sống nhờ nhà Đông Xuyên, được nuông chiều từ bé, đồng thời còn vạch ra, cô và Đông Xuyên Tần Tư từ nhỏ tình đầu ý hợp, cùng yêu thương nhau, vì thế người lớn hai bên liền giao hẹn bằng miệng, đính hôn cho hai người.

Trong tạp chí cũng đăng rất nhiều ảnh chụp thân mật của vợ chồng son, chỉ là những tấm ảnh hai người bị chụp cùng nhau khi ra ngoài lên tới hơn mười tấm, tấm nào cũng hết sức rõ ràng, mức độ thân mật như keo như sơn cũng đặc sắc theo từng tấm.

Phóng viên còn nhiệt tình phê lời chú giải bên dưới ảnh chụp, bao gồm hai người xuất hiện ở đâu, cùng với trình tự thời gian, v.v..., miêu tả rất tận tình.

Tiếp đó lại phân tích quá trình phát triển trong hơn một năm qua của cô, hơn nữa nhắm vào việc cô lọt vào vòng chung kết của giải thưởng đĩa nhạc mà viết một loạt bài, còn nghi ngờ có phải cô đã nhờ ô dù của tập đoàn Đông Xuyên cho nên mới có tên trong bảy hạng mục bình chọn của giới âm nhạc Nhật Bản hay không.

Chính là đoạn cuối cùng bóp méo sự thật của bài viết này mới làm cho cô bị đả kích.

Tuy nhiên, việc làm cô kinh ngạc nhất vẫn là chuyện đính hôn.

Nếu cô và Tần đã sớm có hôn ước, vì sao chưa có người nào từng nhắc tới chuyện này với cô, mãi cho tới hôm nay bị truyền thông nói ra, đương sự như cô mới biết được.

Ngoài kinh ngạc ra, cô cũng không khỏi tự trách mình sơ ý.

Còn nhớ có một lần trong lúc vô ý cô đã lật một quyển tạp chí kinh tế tài chính ra xem, bởi vì bài báo có mấy trang viết về tập đoàn Đông Xuyên, cho nên cô đặc biệt đọc một chút. Trong đó có một mục nhân vật số đặc biệt, giới thiệu về những nhân vật nổi tiếng giới xí nghiệp, nhân vật được đăng ký đó vừa vặn là Đông Xuyên Tần Tư.

Trên đó kể lại các biểu hiện xuất sắc từ khi Đông Xuyên Tần Tư bắt đầu phụ trách Khoa Học Kỹ Thuật Đông Xuyên cho tới nay, bao gồm việc anh có rất nhiều kế hoạch dự án nghiên cứu vô cùng thành công, lần lượt ký kết các hợp đồng hợp tác cùng những công ty điện tử lớn nổi tiếng quốc tế, khai thác những sản phẩm mũi nhọn công nghệ cao, kiếm về rất nhiều lợi nhuận cho tập đoàn Đông Xuyên, đương nhiên, cũng bao gồm đời sống tình cảm của anh.

Căn cứ theo sự trần thuật của bài viết kia, Đông Xuyên Tần Tư tuổi trẻ đầy hứa hẹn, ngoại hình anh tuấn, nhận được sự ưu ái của phái nữ, mặc dù các nhà danh môn chủ động bày tỏ ý với anh, nhưng kết quả luôn là hoa rơi cỏ ý, nước chảy vô tình. Bên ngoài đồn rằng, anh từ lúc còn nhỏ đã có hôn ước, mà thân phận vị hôn thê thần bí trong đồn đãi kia vẫn luôn là ẩn số, theo lời một người không biết tên nào đó, anh cùng với vị hôn thê chưa bao giờ lộ mặt đã sớm bí mật đi lại nhiều năm, tình cảm ổn định...

Lúc ấy, cô xem bài báo kia xong, chỉ cảm thấy phóng viên kinh tế tài chính cũng không khỏi biết cách bịa đặt kiếm chuyện quá rồi, cả câu chuyện được thêu dệt như thật, bên cạnh Tần rốt cuộc có vị hôn thê thần bí hay không thì cô là người rõ ràng nhất, nên ngay cả hỏi cũng không cần hỏi, việc đó còn cần hỏi sao? Đương nhiên là không có rồi!

Cô và anh "sống nương tựa lẫn nhau" nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói cũng như tận mắt nhìn thấy bên cạnh anh có vị hôn thê

nào, hướng hồ, nếu anh thật sự có vị hôn thê, làm sao còn có thể phát triển tình cảm với cô, anh không phải loại đàn ông bạc tình không chịu trách nhiệm, bất cả hai tay đâu! Đúng vậy, nhất định là những phóng viên kia viết lung tung, căn bản không thể tin, cô rất tin tưởng nhân phẩm của anh.

Vì thế cô nhún nhún vai, ném tờ tạp chí kinh tế tài chính sang một bên, cũng không hỏi riêng anh bài báo kia là thật hay giả.

Ai ngờ hóa ra vị hôn thê cực kỳ thần bí kia -- lại chính là cô!

Nếu không phải tạp chí giải trí bát quái tung ra tin tức độc nhất vô nhị ấy, nếu không phải chính miệng Y Thế Cốc nói thẳng với cô, đồng thời giải thích toàn bộ ngọn nguồn sự việc thì đánh chết cô cũng không tin đó là sự thật.

Sáng sớm hôm nay, tin tức này vừa công bố, lập tức khiến cho các giới một phen rộ lên, không chỉ ở dưới lầu công ty, nghe nói ngay cả bên ngoài trường học cũng đứng đầy phóng viên truyền thông muốn phỏng vấn cô, chẳng trách vừa sáng sớm Nại Na đã gọi điện thoại thông báo cho cô trước hết đừng đến trường học, đón thẳng cô từ nhà đến công ty để thương lượng.

Cô ngẫm nghĩ, thế sự biến hóa cũng không khỏi quá vô thường rồi, ngày hôm qua cô còn vui vẻ cùng đồng nghiệp trong công ty đi KTV vui chơi ca hát, hôm nay đã lên tạp chí, trở thành nhân vật bị các công ty truyền thông lớn "phát lệnh truy nã", chỗ nào cũng không thể đi.

Khó trách phóng viên viết bài của tờ tạp chí bát quái này phê bình cô chỉ biết hưởng lạc, không biết sự khó nhọc của nhân gian...

Ài, chửi hay lắm! Cuộc sống của cô quả thực rất an nhàn, căn bản không biết gì là nguy hiểm nên hôm nay mới có thể rơi vào tình cảnh này.

"Đây nhất định là báo ứng mà ông trời giáng xuống tôi!" Nguyên Triều Hương bỗng nhiên ôm đầu hét lớn.

"Xong rồi, cô ấy đã bắt đầu nói nhảm."

"Rốt cục bị ép đến điên rồi sao?"

"Đừng lo, anh sẽ giúp em xử trí chuyện này." Y Thế Cốc lên tiếng an ủi. "Qua vài tuần nữa là lễ trao giải rồi, kỳ tạp chí này lại chọn đúng thời điểm hiện nay để vạch trần tin tức, lực sát thương không thể nói là không lớn, nhưng em không thể vì vậy mà lùi bước được! Ngẫm lại nỗ lực suốt một năm nay của em xem, làm sao có thể vì một quyển tạp chí mà vứt bỏ chứ?"

"Nói rất đúng! Con xem, người ủng hộ con vẫn là chiếm đại đa số, chỉ là điểm ấy thôi cũng đủ làm cho người ta vui mừng rồi." Tam Chi đem một chồng lớn Fax hỏi thăm giao cho cô.

"Nói thật, phóng viên tờ tạp chí kia đối xử với cô đã không tồi rồi, không viết thành quá khó nghe, đó cũng xem như trong cái rủi có cái may." Kỹ sư ghi âm vỗ vỗ đầu cô nói.

Quản lý tiêu thụ tùy tay mở tạp chí ra, vừa vắn mở đến bài viết về scandal của cô và Đông Xuyên Tân Tư.

Mặc dù không muốn gây ra thương tổn cấp độ hai cho cô, nhưng lại khó nén hiếu kỳ dưới đáy lòng, vì thế, anh ta chỉ vào một bức ảnh bị phóng to trong đó hỏi: "Nguyên, có thể nói cho tôi biết, vì sao Đông Xuyên tiên sinh và cô lại ôm nhau thân mật ở nơi đông người thế này không?"

Bối cảnh trong bức ảnh là phòng hòa nhạc, ngày đó hai người bọn họ đi nghe hòa nhạc, sau khi kết thúc buổi biểu diễn, cô từ chỗ ngồi đứng dậy, chân đứng không vững suýt nữa bị ngã, may là anh nhanh tay lẹ mắt, lập tức ôm lấy cô, ai ngờ lại bị phóng viên xuyên tạc thành hai người họ công nhiên bày tỏ tình cảm tại chỗ ngồi, thật sự là oan uổng bằng trời mà!

"Ồ~~ hóa ra là như vậy!" Nghe xong lời giải thích của cô, mọi người nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

"Vậy còn bức này? Hai người rốt cuộc đang làm gì vậy?"

Mọi người thấy tâm tình cô rõ ràng chuyển biến tốt, mới dám chỉ vào từng bức ảnh mà đưa ra nghi hoặc trong lòng, cô cũng hai năm rồi mới nói sự thật, sự thật chứng minh, lời chú thích của những bức ảnh này hơn phân nửa đều là dựng chuyện hư cấu, phần lớn là phóng viên tự phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình mà thôi.

"Ài, nói tới nói lui, việc này cũng chỉ có thể trách chính bản thân hai người." Giám đốc bộ phận Kế hoạch lắc đầu thờ dài bày tỏ. "Biết rõ mình thân là người của công chúng, thế mà còn dám chảnh chảnh thiếp thiếp ở bên ngoài như vậy... Giờ hay rồi! Cô không cần giải thích, hai người từ sáng đến tối đều nhìn thân mật như vậy, mỗi người đang ngồi đây đều từng chính mắt nhìn thấy, chứng cứ vô cùng xác thực, cô còn muốn chống chế?"

"Cũng đúng! Đây, cô tự xem đi, mỗi một bức ảnh đều là đáng về Đông Xuyên tiên sinh yêu thương cô hết lòng, cũng khó trách những phóng viên ấy lại phê những lời chú thích cay độc như vậy." Một đồng nghiệp khác gật đầu phụ họa.

"Mấy bức ảnh này thật kỳ lạ, nhất là bức này!" Đoàn người bắt đầu hăng hái bùng bùng thảo luận. "Cũng đã lớn rồi, còn muốn Đông Xuyên tiên sinh giúp cô mặc áo khoác?"

"Đàn ông giúp phụ nữ mặc áo khoác, là một loại biểu hiện phong độ quý ông mà!" Cô biện bạch.

"Làm ơn đi, tiểu thư, cô lúc ấy cũng không phải mặc trang phục trang trọng cho lắm, mà nơi các người xuất hiện, cũng không phải nơi long trọng đến mức cần phải biểu hiện phong độ của quý ông, OK?"

Người ta sẵn sóc cô cũng không được à, chuẩn mực của những người này sao lại nghiêm khắc như thế chứ!

"Còn bức này nữa, đi dạo phố thì cứ dạo phố đi, cô rảnh rồi ở trên đường làm nũng cái gì chứ? Lại còn muốn Đông Xuyên tiên sinh hầu hạ cô uống nước!"

"Mọi người không thấy hai tay tôi đều cầm túi giấy sao?" Nguyên Triều Hương chỉ vào bức ảnh cố gắng đầu lý.

"Vấn đề là, hai tay Đông Xuyên tiên sinh người ta cầm cũng không ít hơn cô!"

Thật ác mà! Những người này, không cho cô bậc thang leo xuống thì cũng thôi đi, đằng này lại còn liên thủ chỉ trích cô.

"Cô cũng quá yếu đuối rồi, đây, cô nói thử xem, bức ảnh ở sân bay khóc đến giống như cái đầu heo này là thế nào?"

"Đó, đó là bởi vì anh ấy phải đi Mỹ ký hợp đồng với một nhà máy điện tử lớn, tôi... tôi đến sân bay tiễn anh ấy..." Cô ấp a ấp úng nói sự thật.

"Chỉ là đến tiễn mà thôi, làm sao lại khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa thế?"

"Bởi vì anh ấy phải đi hơn nửa tháng mà."

"Mới là nửa tháng, cũng không phải nửa năm! Cô chưa từng nghe qua tiểu biệt thăng tân hôn sao?"

"Nhưng mà tôi... tôi... tôi sẽ nhớ anh ấy lắm." Cô nhỏ giọng ngập ngừng.

"Cô đấy -- "

Mọi người chịu không nổi hô to, tức giận quở trách cô một phen.

Y Thế Cốc bắt đầu đi khoát tay. "Bỏ đi! Việc này xem như một bài học, về sau khi đang ở nơi công cộng, các người tự mình cẩn thận một chút là được."

"Làm sao bây giờ? Anh Tấn của em trước mắt vẫn đang ở nước ngoài, một mình em đối mặt được không?" Nại Na lo lắng hỏi.

Nguyên Triều Hương nhủ mảy lại. Ài, nói đến chỗ đau của cô rồi! Hành trình của Tấn ở Mỹ vẫn còn vài ngày nữa, hẳn sẽ không trở về nhanh như vậy.

Sau hai tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng họp bị mở ra.

Một đám người đồng thời nhìn về phía cửa, biểu cảm trên mặt đều có chút kinh ngạc.

Oa!

Đẹp trai quá!

Em gái trợ lý và nhóm nữ tuyên truyền tất cả đều nhìn đến hoa mắt.

"Nhóc con, đã lâu không gặp." Y Thế Cốc mở đầu chào hỏi người tới.

"Hi, chị dâu." Đông Xuyên Quân Tư nhìn vợ chồng Y Thế Cốc tùy tiện gật đầu chào hỏi.

"Sao lại phái cậu tới làm bảo tiêu vậy?" Nại Na trêu ghẹo cười hỏi. Đông Xuyên gia dừng tương như mây, thế mà lại phái Ngũ A Ca tính tình nóng nảy nhất xuất mã, hộ tống Cách Cách gặp nạn hồi cung, haizz!

"Em cũng là trăm ngàn cái không muốn." Cậu ta bày ra một bộ dáng nhận hết khuất nhục, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn nữ hoàng trọng điểm của đề tài năm nay. "Nhìn cái gì nữa! Đi thôi! Phiền chết người mất!"

Ồ... Thật hung dữ quá đi. Nguyên Triều Hương đáng thương cầm lấy áo khoác, khăn quàng cổ và ba lô rời khỏi chỗ ngồi.

"Này, cậu em, cô ấy cả ngày nay cũng chịu đủ giày vò rồi, tốt xấu gì cậu cũng dịu dàng một chút đi!" Y Thế Cốc lên tiếng trách cứ.

"Gia môn bất hạnh." Trùng thì trùng, nắng thì nắng, nhưng Đông Xuyên Quân Tư vẫn rất sẵn sóc đón lấy ba lô trong tay cô, để hai tay cô không vướng bận mà mặc áo khoác vào.

"Vây nhé mọi người, tôi đi trước đây!" Cô khom thật thấp người cúi chào nhóm đồng nghiệp, "cám ơn mọi người hôm nay đặc biệt tới giúp đỡ tôi, bye bye."

"Mấy ngày này em trước hết cứ ngoan ngoãn đợi ở nhà, nhớ kỹ, nơi nào cũng đừng đi, buổi tối lễ trao giải hôm đó bọn chị sẽ cử người đến đón em." Vào trước khi cô đi Nại Na đã dặn dò.

"Quân Tư, xe của cậu dừng ở đâu?" Y Thế Cốc hỏi.

"Tầng ngầm đỗ xe của tòa nhà."

"Được rồi, hiện giờ bốn phía công ty chúng tôi đều bị phóng viên, máy chụp ảnh vây quanh, tôi sẽ cử người dẫn đường cho cậu."

"Ừm. Đi thôi!" Đông Xuyên Quân Tư không dượng dượng cho lắm mà dẫn người rời khỏi.

"Ài, nghiệp chướng mà --" Y Thế Cốc lắc đầu, tiện tay quăng tạp chí vào trong thùng giấy ở một bên.

Ferrari màu bạc quẹo vào đường lớn Lâm Âm, đi chậm rãi lại.

"May mà gần nhà không có phóng viên." Nguyên Triều Hương trong lòng run sợ nhìn bốn phía chung quanh.

"Bọn họ nào có gan chó!" Đông Xuyên Quân Tư một tay điều khiển tay lái, vừa hậm hực liếc nhìn kính chiếu hậu một cái.

Cậu chạy như bay bỏ xa được bọn chó săn bám theo, nhưng có mấy phóng viên chưa từ bỏ ý định một đường theo đuôi ở phía sau, đến khi Ferrari vừa vòng vào đầu đường lớn Lâm Âm, cảnh vệ lập tức cản bọn họ lại, xe của bọn họ không dám tiến thêm một bước, chỉ có thể ở bên ngoài quanh quẩn.

"Xin lỗi, đã gây nên phiền phức cho mọi người..." Cô ngáp ngừng xin lỗi.

"Tần sẽ mau chóng trở về." Đông Xuyên Quân Tư không trách cứ cô, chỉ nói một câu như vậy.

"Không phải anh ấy còn thị sát mấy nhà máy lớn nữa sao?"

"Em gặp chuyện không hay, làm sao anh ấy còn tâm trạng thị sát nhà máy."

Xe thể thao dừng ở trước cổng, sau khi xuống xe, Đông Xuyên Quân Tư ném chìa khóa xe cho nhân viên gara, đi thẳng vào nhà.

Ài! Làm sao bây giờ? Sao chuyện lại diễn biến thành như vậy chứ?

Nguyên Triều Hương mất tinh thần đi phía sau cậu.

"Này, đừng bày ra một bộ dáng sắp chết được không?" Đông Xuyên Quân Tư xoay người trừng mắt nhìn bộ dáng như sắp chết đến nơi của cô. "Cho dù Tần chưa về kịp vẫn còn có mọi người ở đây mà, em sợ cái gì?"

"Ừm." Cô gật gật đầu, lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

"Yên tâm, ai dám động đến một cọng lông tơ của em, cũng chính là muốn gây khó dễ với Đông Xuyên gia."

Buổi chiều hôm sau.

Một ngón tay dài lướt qua ấn đường Nguyên Triều Hương, nhẹ nhàng làm cô tỉnh lại từ giấc ngủ.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa thấy rõ người trước mắt, cô kinh ngạc gọi khẽ, "Tần..."

Đông Xuyên Tần Tư cúi người đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

"Anh bỏ lại công việc mà về... không sao chứ?" Cô dụi mắt ngồi dậy.

"Em quan trọng hơn." Anh thấp giọng nói.

Ngày hôm qua anh đang ở trong khách sạn tại New York dùng bữa cùng mấy thương nhân hợp tác, sau đó trợ lý đặc biệt Tiểu Dã nhận được điện thoại đường dài liền lập tức báo cáo với anh tin tức bên Nhật Bản truyền đến.

Đông Xuyên Tần Tư vạn lần cũng không ngờ được, truyền thông lại có ý thừa lúc anh không ở trong nước để tiết lộ bí mật.

Nghe nói tạp chí vừa lên kệ, chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ gần gũi đã làm dư luận xôn xao.

Kỳ thật, sau khi danh sách người lọt vào vòng chung kết giải thưởng đĩa nhạc được công bố không lâu, anh đã nghe phong thanh rằng tòa tạp chí kia không biết lấy manh mối từ đâu ra, dường như đã nắm được một chút tư liệu xác thực, vì vậy muốn rèn sắt lúc còn nóng, mang tin tức đầu đề trên tay công bố rộng rãi.

Mất thấy lễ trao giải thưởng đĩa nhạc sắp cử hành, anh e sợ chuyện này ảnh hưởng đến hình tượng của cô, lập tức cử người đi bàn bạc với tòa tạp chí trước, qua một hồi dàn xếp, người phụ trách của tòa tạp chí rốt cục đồng ý hoãn đăng bài, nào ngờ đối phương không giữ lời, sau lại lật lọng, tình nguyện bắt chấp mạo hiểm đắc tội với tập đoàn Đông Xuyên cũng muốn giành trước cơ hội phát hành tin tức độc nhất vô nhị này.

Chân trước của anh mới rời khỏi Nhật Bản, bọn họ liền lập tức tiến hành công đoạn in ấn, vội vàng tung tạp chí ra thị trường vào trước khi anh về nước, tính toán chuẩn anh ở nước ngoài không thể nhúng tay vào, cho dù đặc biệt gấp gáp trở về cũng không thể xoay chuyển gì được.

Những cặp dưới đi theo thấy lòng anh đã bay về Nhật Bản, cũng thật hiểu ý người, vui về tiền anh về trước.

Bay vùn vụt hơn phân nửa địa cầu, anh rốt cục phong trần mệt mỏi trở về, vừa về đến nhà liền đi thẳng đến phòng của cô, liền nhìn thấy cô cau mày thật chặt, ngủ cực kỳ không an ổn, trong lòng anh thật không chịu nổi.

"Đêm qua em ngủ không ngon..." Ngón tay dài của anh khẽ vuốt qua quầng thâm mệt mỏi dưới hốc mắt của cô.

"Tán, em có thể hỏi anh một việc được không?" Đôi mắt trong suốt của cô nhìn sâu vào đáy mắt anh.

"Có thể." Anh cởi áo khoác ngoài, vắt lên thành ghế dựa, sau đó cởi áo vest, tháo caravat, chậm rãi nằm bên cạnh cô.

Nguyên Triều Hương chần chờ một lúc, mới ấp a ấp úng hỏi ra nghi hoặc trong lòng, "Tại sao anh... chưa từng nhắc tới chuyện hôn ước với em?"

"Bởi vì chúng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng chính thức訂 hôn." Anh thẳng thắn thành khẩn nói: "Tất cả đúng như trên tạp chí viết, hôn ước của chúng ta chỉ là người lớn hai bên giao hẹn bằng miệng. Ở tiệc rượu tân xuân mười sáu năm trước, ba anh vì nhất thời nổi hứng, cho nên đã đề xuất việc hôn nhân này với ba em -- năm đó, em mới ba tuổi."

Dứt lời, anh cười nhẹ, suy nghĩ bay về quá khứ, chuyện cũ rõ ràng, rõ ràng thoáng như mới hôm qua.

"Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sao?" Cô tò mò hỏi.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, trong trí nhớ của cô đã có sự tồn tại của anh, bởi vậy cô chưa bao giờ từng thật sự tự hỏi qua, lần đầu cùng anh gặp nhau rốt cuộc xảy ra vào khi nào và ở đâu.

"Không, đó là lần thứ hai chúng ta gặp mặt." Anh mỉm cười nhớ lại nói: "Ngày đó, em mặc một bộ kimono nhỏ, dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, đến bây giờ vẫn còn như mới trong trí nhớ anh. Các trường bối đều tranh nhau chơi đùa với em, Ba mẹ anh lại càng yêu thích em không dứt ra được. Từ đầu tới đuôi, em không liếc nhìn anh đến một cái, còn anh lại chú ý em rất lâu, không biết vì sao, tầm mắt của anh luôn không rời khỏi em được, bắt đầu từ khoảnh khắc em bước vào cửa..."

Anh miêu tả qua tình hình năm đó một lần, cô nghe đến nhập tâm.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Tinh thần Đông Xuyên Tấn Tư hơi bùng tỉnh, trí nhớ bỗng dừng lại ở một hình ảnh khắc cốt ghi tâm nào đó. Anh không khỏi nhếch môi khẽ cười thành tiếng. "Sau đó, em cứ như vậy không hề báo trước mà nhảy vào tìm anh, cứ như vậy không hề báo trước mà khấn vào tâm khảm một cậu con trai."

"Thật đáng tiếc." Nghe xong tự thuật của anh, cô có chút tiếc nuối thở dài nói. "Một chút ấn tượng em cũng không có."

Anh nắm tay cô, đưa đến bên môi khẽ hôn. "Không trách em, lúc ấy em còn nhỏ, căn bản không nhớ được em đã làm gì với anh."

"Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là khi nào?" Nguyên Triều Hương lại hỏi.

"Vào khi em sinh ra chưa được hai tuần." Đông Xuyên Tấn Tư nặng nề nói nhỏ.

Anh vĩnh viễn không quên được, cảnh tượng mùa đông năm ấy phảng phất như tượng trưng cho sinh tử ly biệt, lại giống như cơn mưa phùn lất phất đau xót buồn thương.

"Em sinh ra lúc vừa vào mùa mưa của đầu đông, còn tang lễ của mẹ em được cử hành từ sáng sớm trong cơn mưa dầm kéo dài, ngày ấy, anh tình cờ gặp được em, một em bé sơ sinh còn chưa đầy tháng." Anh nhẹ nhàng thổ lộ, "đó chính là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Nghe đến đó, ngực Nguyên Triều Hương bỗng dâng lên một hồi chua xót, nước mắt phút chốc làm mờ tầm mắt cô.

Cho tới nay, cô vẫn áy náy, nếu như không phải mẹ dùng cái chết để đổi lấy sinh mệnh cô, có lẽ cô vốn không thể đến với nhân gian, vì cô đến nên mẹ đã đi.

Mà vào chính ngày mẹ nhập quan yên nghỉ ấy, anh lại xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Đúng rồi, mẹ chung quy vẫn không đành lòng bỏ lại cốt nhục vô tội đáng thương, vì thế ở trên thiên đường đã đặc biệt đưa anh đến, sắp đặt cho họ gặp nhau.

Sau đó, cô nhận được yêu chiều của anh, để cô gửi gắm, để cô yên lòng...

"Làm sao lại khóc thế?" Đông Xuyên Tấn Tư vươn tay lau đi nước mắt cô tràn ra.

Cô kích động nói không nên lời, trong chốc lát trăm ngàn lời khó nói hết nên dứt khoát vùi cả khuôn mặt vào bờ ngực dày rộng của anh, thỏa sức khóc một trận thoải mái.

Anh phát ra tiếng thở dài thương tiếc, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, từng chút từng chút một, lẳng lặng chờ đợi tâm trạng cô bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu sau, lời nói mang theo giọng mũi nồng đậm từ trước ngực anh truyền ra, "Tấn... cảm ơn anh."

"Cảm ơn anh cái gì?"

"Cảm ơn anh trước sau như một, cảm ơn anh đã chờ đợi từ rất lâu tới bây giờ vẫn không rời bỏ."

"Vậy... em muốn báo đáp anh như thế nào?" Tay chân anh lại bắt đầu không an phận.

"Đáng ghét, người ta nói chuyện nghiêm túc với anh mà." Cô vừa thẹn vừa giận đẩy anh ra.

"Anh rất nghiêm túc đấy chứ, em bắt anh chờ mười mấy năm, bây giờ muốn đòi hỏi báo từ em có gì không đúng?" Anh đồng dục phản bác.

"Anh... anh là con ma háo sắc mưu đồ xấu xa!" Nhưng nắm tay của cô còn chưa kịp đánh ra, đã bị anh cầm chặt.

"Con ma háo sắc anh đây ít nhất cũng nuôi em lớn rồi mới dần quyết tâm đến hạ độc thủ, đã tính là khách khí với em rồi." Anh không đành lòng nhếch miệng cười nói.

"Khách khí cái gì, lần nào anh cũng..." Nguyên Triều Hương đột nhiên im bặt, mặt đỏ lên, không dám nói thêm gì nữa.

Mất lạnh hơi híp, anh đột nhiên vây cô ở dưới người mình, dùng giọng nói nguy hiểm ép hỏi: "Cũng thế nào?"

"Cũng..."

"Nói đi."

"Ừm..." Cô đành hắng cổ họng, hai tai đỏ bừng, hoàn toàn không nói nên lời. Người cũng đã bị anh ăn tươi nuốt sống rồi, bây giờ dù có kháng nghị cũng còn ích lợi gì?

Hồi tưởng lại những đêm anh cướp đoạt không hề tiết chế, tim cô không khỏi lại một trận nai con chạy loạn.

'Đối mặt với một dã thú không được thỏa mãn nhu cầu, ta xem con chống đỡ thế nào.'

Quả nhiên không ai hiểu con bằng cha, bác Đông Xuyên thật là liệu sự như thần. Đúng là cô bây giờ cũng sắp chống đỡ không nổi rồi, mà tương lai còn rất dài...

Đông Xuyên Tấn Tư nhìn chăm chăm cô bỗng nhiên có vẻ bối rối.

"Anh... làm cho em sợ hãi sao?" Anh thật cẩn thận hỏi.

Nguyên Triều Hương không nói gì, chỉ là mặt mang thẹn thùng lắc lắc đầu.

"Hay là..." Anh kề môi vào bên tai cô, thấp giọng hỏi câu chỉ có trong lòng vợ chồng son bọn họ mới hiểu được.

Sau đó, tầm mắt bọn họ gắt gao giao quần, thân thiết nhìn lẫn nhau.

Hồi lâu sau, câu trả lời của cô là xấu hổ gật gật đầu.

"Cô bé ngốc." Anh cười cúi thấp mặt, để trán hai người nhẹ nhàng chạm nhau. "Là vì anh rất yêu em, rất muốn em, nên mới kịch liệt như vậy, bất chấp tất cả như vậy... cho nên, trăm ngàn lần đừng vì vậy mà cảm thấy sợ hãi, biết không?"

Cô hiền dịu gật đầu, hai gò má vẫn khó nén hồng hào.

"Anh xem qua tờ tạp chí kia chưa?" Ngón tay trắng nhỏ của cô đùa giỡn nút áo sơ mi của anh.

"Vừa rồi ở trên xe hơi có nhìn qua một chút."

"Thật nhức đầu, hai chúng ta rõ ràng là quang minh chính đại quen nhau, lại bị bọn họ viết giống như nam nữ yêu đương vụng trộm không thể ra ánh sáng, bảo em sau này làm sao gặp người khác đây." Cô mặt ửng mây chau oán giận.

Trong mắt màu hổ phách của anh bắn ra tia sáng rực rỡ, giao hoạt dừng trên người cô.

"Cho nên là, hiện giờ già trẻ toàn quốc đều biết hai chúng ta đã bàn đến việc kết hôn, em đấy, xem ra không gả cho anh cũng không được."

Khuôn mặt trắng nõn của Nguyên Triều Hương nhanh chóng nổi lên hai rặng mây đỏ.

"Làm gì có ai cầu hôn như vậy..." Cô thì thảo lắm bả.

"Em nói rõ ràng cho anh, rốt cuộc gả hay không gả?" Anh bắt đầu bá đạo lên.

Cô quay mặt sang một bên ra vẻ rụt rè.

"Thật sự không gả?" Khóe môi anh khẽ nhếch lên một nụ cười mê người, cười đến tận tận tràn đầy. "Anh đây là người rất thương vợ đó!"

Cô hơi ngây người một chút, chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên nhớ lại một tình cảnh nào đó khi còn nhỏ.

Năm ấy, cô mười tuổi, anh mười chín tuổi, cũng là đoạn đối thoại này, cho tới hôm nay vẫn khắc sâu ở trong lòng cô như cũ.

Hồi ức đẹp đẽ mười mấy năm qua bỗng ồ ạt dâng lên trong lòng.

Nhớ lại những chuyện ấy, cô vì cảm động mà nở nụ cười khẽ, nước mắt lóng lánh bất giác chảy xuống hai má.

Đông Xuyên Tấn Tư cúi đầu hôn lên nước mắt của cô.

"Gả cho anh nhé."

Trong mắt ngập nước, cô thỏa mãn cười, khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cuối năm đang đến gần, cách lễ trao giải thưởng đĩa nhạc Nhật Bản chỉ còn lại một ngày cuối cùng.

Cho dù đã qua hơn một tháng nhưng truyền thông vẫn truy đuổi không ngừng, tin tức bên lề về Đông Xuyên Tấn Tư và nhạc sĩ nổi tiếng vẫn ồn ào huyên náo, rất nhiều bài viết ra sau đó vẫn đang đứng đầu trên các trang báo và tạp chí lớn.

Sau khi Nguyên Triều Hương bị công khai trên tạp chí, khuôn mặt trong sáng xinh đẹp của cô chẳng những làm cho các giới lâm vào kinh ngạc ái mộ mà chuyện khi mới ba tuổi đã cùng Đông Xuyên Tấn Tư đính hôn lại càng làm toàn Nhật Bản khiếp sợ, tình cảm gắn bó phát triển tự nhiên hơn mười năm giữa hai người cũng thành tiêu điểm xào nấu hàng đầu của các tin tức truyền thông.

Cho tới nay, hai đương sự vẫn chưa ra mặt phát biểu công khai hay giải thích bất cứ điều gì, đồng thời cũng từ chối trả lời phỏng vấn từ bất kỳ công ty truyền thông nào, tuy nhiên, người phát ngôn bộ phận đối ngoại của Đông Lực Music mấy hôm trước đã đưa ra văn bản về tin tức mới với bên ngoài, cũng trình trọng tuyên bố trên trang web chủ, vào sau khi kết thúc đêm liên hoan trao giải sẽ nói rõ tình hình cụ thể tỉ mỉ với các phóng viên, mong các công ty phát thanh truyền thông tạm thời an tâm một chút chờ đợi, chậm đợi tin lành.

Vì thế, tất cả phóng viên truyền thông cùng đem hóa lực tập trung vào đêm liên hoan trao giải ngày mai, chuẩn bị hỏi rõ ràng.

Sáu giờ sáng, Nguyên Triều Hương yếu ớt tỉnh lại, mơ hồ nghe thấy tiếng mưa ngoài cửa sổ.

Bởi vì gió lạnh thổi đến, toàn bộ Nhật Bản hầu như bị bao phủ trong không khí ẩm ướt và lạnh.

Theo lễ trao giải ngày một tới gần, cô lại càng khẩn trương đến ngủ không ngon giấc, cho dù ngủ, cũng sẽ thường xuyên vì gặp ác mộng mà tỉnh lại, rồi trần trọc đến tận bình minh, những thứ hiện lên trong đầu đều là kết quả sắp đối mặt ở lễ trao giải.

Nhìn người đàn ông bên cạnh ôm chặt cô ngủ say, cô thần nhiên cười, sau đó lén lút chui ra khỏi vòng ôm của anh, đứng dậy rời khỏi giường lớn ấm áp.

Cô bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi về hướng cửa sổ, đẩy khung cửa sổ chạm khắc tinh tế ra, nhìn mưa bụi lất phất ngoài sân.

"Cẩn thận cảm lạnh." Thất lưng của cô bỗng nhiên bị một đôi cánh tay cứng cáp quấn lấy. Đông Xuyên Tấn Tư ôm cô từ phía sau, thân thể nóng ấm sưởi cho thân thể cô. "Sao không ngủ thêm lúc nữa?"

Nguyên Triều Hương xoay người nhìn anh cười. "Em không buồn ngủ."

"Vẫn đang lo lắng vì chuyện ngày mai ư?"

"Ừm, vẫn rất khăn trương."

"Hay là anh cùng em tham dự lễ trao giải nhé, có anh ở một bên quan sát, đám phóng viên kia sẽ không dám quấy nhiễu hơn."

"Không được." Cô lắc đầu. "Đêm mai vừa vặn cũng là tiệc rượu kỷ niệm ngày sáng lập tập đoàn Đông Xuyên, ngày quan trọng như vậy, anh cũng không thể vắng mặt, huống hồ em còn có những chủ quản của công ty, đồng nghiệp ở cùng, anh không cần bận tâm về em."

Anh gật đầu, chột chôn sâu mặt ở cằm cổ của cô, hôn rồi hôn.

"Lịch trình ngày mai anh đều đã an bài xong rồi, chỗ đêm liên hoan trao giải, Y Thế Cốc tự có biện pháp ứng phó, em không cần phải hồi hộp, chỉ cần ăn mặc xinh xắn đẹp để đến dự là được rồi. Chờ sau khi họp báo chấm dứt, Y Thế Cốc bọn họ sẽ trực tiếp đưa em đến nơi tổ chức tiệc rượu kỷ niệm, còn anh, sẽ ở đó chờ em." Đây nhất anh mơ hồ cất giấu một chút thâm ý.

"Được." Cô cười gật gật đầu, không phát hiện trong con ngươi màu hổ phách kia của anh lóe lên một ánh sáng khác thường.

"Đã sớm biết các người là một đám không có lòng tốt mà." Đông Xuyên Tấn Tư vừa lắc đầu vừa thở dài.

Cái gì mà từ biệt hội độc thân, muốn đùa chết anh mới là thật!

Khi sáu vũ công dáng người nóng bỏng, xinh đẹp yêu kiều thoát y vừa lên sân khấu, trong lòng Đông Xuyên Tấn Tư liền hiểu rõ, đêm nay chỉ sợ anh sẽ rất khó toàn thân trở ra.

Quần áo trên người các vũ công đều rất mát mẻ, nhiều nhất chỉ có thể nói là hai mảnh vải mỏng manh miễn cưỡng che hai vị trí trọng điểm trên dưới. Theo động tác thân thể càng ngày càng đốt lên ngọn lửa của họ thì sự hào hứng của đám đàn ông ở đây cũng càng ngày càng lên cao.

Lúc một vũ công thành linh nhảy lên trên người anh biểu diễn hết sở trường dụ hoặc, bầu không khí toàn trường lập tức kéo lên tới đỉnh điểm.

Nguyên nhân đám đàn ông hưng phấn ồn ào, cũng không hoàn toàn vì mở rộng tầm mắt, mà chủ yếu vẫn là chờ xem nam nhân vật chính xử lý thế nào.

Hừ, anh sao có thể để mấy tên khốn này được như mong muốn! Trên mặt Đông Xuyên Tấn Tư nở ra một nụ cười ôn hòa, lịch sự mời vũ công rời khỏi đùi anh, từ đầu tới cuối đều như lão tăng trấn định, người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

"Ài, xem ra chủ rở tương lai của chúng ta không cảm kích rồi!" Y Thế Cốc mang theo nụ cười gian trá giả tạo, vung tay ra lệnh cho sáu vị vũ công thoát y lui xuống.

Các cô liếc mắt, hàm chứa cười duyên thức thời đi ra.

Trong quán bar này, ngoại trừ Y Thế Cốc cùng vài người bạn ra, còn có rất nhiều anh em họ của gia tộc Đông Xuyên. Bọn họ đặc biệt bao trọn quán bar cao cấp này, trên danh nghĩa tốt đẹp là vì chủ rở tổ chức một bữa tiệc mới lạ từ biệt hội độc thân, nhưng thực tế căn bản là muốn chinh anh một phen.

"Chiêu Tư, máy chụp ảnh của em, anh phải tịch thu." Đông Xuyên Tấn Tư xuyên thấu qua ly rượu liếc cậu em họ một cái.

"Làm gì! Chẳng lẽ anh muốn hủy thi diệt tích?" Đông Xuyên Chiêu Tư khăn trương bảo vệ bảo bối của mình.

"Chiêu Tư, đừng để ý đến anh ấy." Đông Xuyên Quân Tư một tay ôm bả vai em họ, "em trở về xử lý một chút, đem những hình ảnh đặc sắc vừa rồi làm thành CD, ngày mai tặng cho chị dâu tương lai của anh làm lễ vật tân hôn."

"Được đấy, em sẽ làm như vậy!" Đông Xuyên Chiêu Tư hăng hái dạt dào nói: "Trong tiệc mừng ngày mai, vừa vặn có thể phát hình cho cô dâu mới thưởng thức một chút."

"Em dám?" Đông Xuyên Tấn Tư lạnh lùng uy hiếp.

"Hắc hắc, vô cùng sẵn lòng." Đông Xuyên Chiêu Tư giơ máy chụp ảnh trong tay lên, diễu võ dương oai khiêu khích.

Đông Xuyên Tấn Tư nhìn về phía người đàn ông ngồi bên quầy bar, trầm giọng nói: "Chuẩn Nhân, quản Chiêu Tư nhà các người cho tốt."

Đông Xuyên Chuẩn Nhân ngồi trên ghế cao giơ ly rượu lên, bên môi nhếch lên một nụ cười âm hiểm, "không cần khách khí, tùy anh xử trí, dù sao đứa em này cũng khiến em không vui vẻ cho lắm."

"Anh cả, anh bán đứng em?" Đông Xuyên Chiêu Tư căm giận bắt bình trưng mắt nhìn anh cả. Mẹ nó, ngay cả anh ruột mình cũng không giúp mình.

"Đừng cố gắng nữa, ngoan ngoãn giao đồ vật ra đây." Đông Xuyên Tấn Tư như hổ rình mồi nhìn cậu ta. "Nếu bây giờ em buông vũ khí đầu hàng, có lẽ anh còn có thể để em được toàn thân."

Được rồi! Kẻ thức thời là trang tuần kiệt. Đông Xuyên Chiêu Tư tâm không cam tình không nguyện khuất phục dưới uy hiếp bức ép, nhưng miệng vẫn không nhin được mà lầm bầm.

"Mọi người đều nói huynh trưởng như cha, nhưng thật kỳ lạ, tại sao cả nhóm huynh trưởng của họ Đông Xuyên chúng ta người nào cũng lòng dạ độc ác, tàng tợn lương tâm như vậy, một chút lòng yêu thương anh em cũng không có, cái gì Thượng Nhân, Chuẩn Nhân, Khiêm Nhân, Quán Nhân, hừ! Tên đặt nghe cũng thật chế giễu, theo em thấy, căn bản không có đến một người là giống người."

"Nói đúng lắm!" Đông Xuyên Tướng Tư mang theo một chai heineken, cùng chung mối thù lên tiếng ủng hộ em họ. "Bốn người hàng chữ『 nhân 』kia cũng không phải thứ tốt gì, ở mặt ngoài thì bộ dạng giống người, nhưng thực chất bên trong ấy, lại là hỗn thế ma đầu không hơn không kém, rất tà môn."

"Tên nhóc kia, chú có ý kiến gì với chúng tôi sao?" Từ quầy bar bên kia bay tới một câu hỏi lạnh lùng, ngoài ra còn kèm theo bốn ánh mắt âm trầm

"Tiểu đệ sao dám." Đông Xuyên Tướng Tư thờ ơ như không bắt chéo chân hừ lạnh, thái độ không coi ai ra gì ấy cực kỳ đáng đánh đòn.

Đông Xuyên Tán Tư một hơi uống hết Whiskey trong ly, nhìn đồng hồ một cái. Thời gian đã không còn sớm, ngày mai còn có việc, thật sự không nên ở lâu.

Bất chấp nguy hiểm có thể sẽ bị vây đánh, anh hơi hạ thấp người, quyết định cáo lui trước, "các anh em, thời gian không còn sớm, tại hạ đi trước một bước."

Nhưng anh lập tức bị ấn trở lại vị trí.

"Này, hiếm khi anh em chúng ta tụ tập ăn uống vui chơi cùng nhau, thế mà nam nhân vật chính như anh lại không nể mặt như vậy, chưa gì đã muốn chuồn, khó tránh rất quá đáng rồi!"

"Xin lỗi, tôi hiện giờ đã là người có vợ, không thích hợp cùng mọi người ăn chơi lu bù nữa, cáo từ." Anh hàm chứa ý cười đứng lên, kiên trì không thể không đi.

"Cũng đúng thôi! Trở về ôm ấp âu yếm vợ hôn thê suốt đêm triền miên, ân ái ôn tồn, không tốt hơn ở chỗ này cùng một đám người cô đơn tán dóc sao?" Có người trào phúng nói.

"Người anh em này, anh nói quá lời rồi!" Bất quá anh ta nói như vậy hình như cũng đúng. Đông Xuyên Tán Tư nghĩ thầm, so với việc ở đây cùng một đám đàn ông độc thân nâng cốc hỏi trời xanh, chẳng bằng về nhà hưởng thụ thế giới hai người thân mật.

"Anh nói Tán này, chú không có việc gì vội vã kết hôn như thế làm chi? Hại ông già nhà anh bây giờ cũng bắt đầu nôn nóng, gần đây luôn nói mãi bên tai anh. Ài, đều tại chú, sống sung sướng quá, kết hôn cái gì chứ!"

"Anh à, cũng không thể nói như vậy, muốn trách thì nên trách bốn anh cả hàng chữ『 nhân 』bên trên kia chậm chạp không chịu đi tiên phong, em đây là hàng chữ『 tư 』duy nhất có đối tượng để gã cưới phải đành chịu trách nhiệm xung phong thôi!"

"Vậy cũng không cần định hôn lễ vào ngày mai chứ! Có cần thiết khẩn cấp như vậy không? Hại anh còn phải đặc biệt bay từ Los Angeles trở về."

Đông Xuyên Tán Tư cười nói: "Đêm mai vừa vặn là tiệc rượu kỷ niệm hàng năm của tập đoàn, cũng là ngày lành gia tộc Đông Xuyên chúng ta cùng tụ họp, đến lúc đó khách đông, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không còn ngày lành nào lý tưởng hơn ngày mai nữa đâu."

"Chú cũng thật biết tính toán."

"Kỳ thật nhanh chóng ổn định cũng tốt, nếu tin tức đã âm ỉ đến mức mọi người đều biết thì dứt khoát thừa cơ hội này công khai thành hôn luôn, tránh cho đám truyền thông kia suốt ngày mang việc hôn nhân của bọn em ra viết bài, bạn đời kia của em da mặt mỏng lắm, không chịu nổi phóng viên cứ vài ba ngày lại bao vây, huống hồ..." Anh dịu dàng cười cười, "một đoạn tình cảm đã qua mười mấy năm, nay cũng nên đơm hoa kết trái rồi."

"Nếu muốn đi thì cũng được! Uống một ly này rồi chúng tôi sẽ thả người."

Ài! Thịnh tình không thể chối từ.

Đông Xuyên Tán Tư ngửa đầu uống sạch ly rượu mạnh, trước khi đi không quên dặn một câu, "tiệc mừng đêm mai, xin nhờ các anh em giờ cao đánh khê, đến mức độ thì ngừng là được rồi, trăm ngàn lần đừng âm ỉ quá."

"Anh yên tâm, trong tiệc mừng bọn em sẽ rất an phận."

Phải không? Nhóm người này tươi cười thật sự rất khả nghi.

"Bởi vì -- mục tiêu của bọn em là đêm động phòng hoa chúc của anh kia!"

Ài, hay cho suốt đêm triền miên, ân ái ôn tồn!

Đông Xuyên Tán Tư ai oán nằm nghiêng trên giường lớn, hai mắt vô hồn, thỉnh thoảng còn vụng trộm quay đầu ngáp một cái.

Thật đáng buồn, anh đặc ý đào dật cáo biệt nhóm anh em, vội vàng từ bên ngoài chạy như bay về nhà, chính là để đề cô trên giường vui vẻ ăn một phen, chứ đâu phải để lãng phí đêm xuân tốt đẹp vô ích giúp cô diễn thử lễ trao giải ngày mai thế này chứ.

Cho dù muốn diễn thử, cũng nên diễn thử hôn lễ của bọn họ mới đúng.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, buổi hôn lễ long trọng vào tối mai, tạm thời vẫn phải giữ bí mật với cô dâu nhỏ của anh, nếu để cho cô biết trước thì còn gì gọi là kinh ngạc vui mừng nữa? Đó thế nhưng là công trình to lớn mà anh đã tốn một khoảng thời gian dài vội vàng vàng chuẩn bị mới hoàn thành, đương nhiên phải tiến hành dựa theo kế hoạch của anh rồi.

"Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn sự phụ của tôi - thầy Tam Chi, nếu không có sự phát hiện cùng chỉ bảo của thầy thì đã không có tôi của ngày hôm nay. Tôi còn muốn cảm ơn ông chủ Y Thế Cốc tiên sinh và bà chủ Nại Na tiểu thư của tôi, cùng tất cả đồng nghiệp làm trong bộ phận chế tác của Đồng Lực Music, ngoài ra, tôi muốn đặc biệt cảm ơn cha tôi... còn nữa, giải thưởng này, tôi muốn dâng tặng cho người mẹ quá cố của tôi.. Cuối cùng, cảm ơn các vị giám khảo, cảm ơn mọi người, cảm ơn!" Trong tay Nguyên Triều Hương cầm một chiếc lược, đứng trên ghế phỏng theo tình hình lúc lên sân khấu lĩnh thưởng.

"Này, vì sao em không nhắc đến anh?" Nghe xong cả buổi cũng không nghe thấy tên mình, Đồng Xuyên Tấn Tư có chút mất hứng.

"Hiện giờ mọi người đều biết quan hệ giữa em và anh, nếu như cố ý nhắc tới tên anh, vậy thì rất giống đang làm ra vẻ!"

"Em cảm ơn trời đất, tạ đông tạ tây như vậy, chẳng lẽ còn không làm ra vẻ?" Anh không khách khí phê bình.

"Nhưng mà..." Nguyên Triều Hương ngượng ngùng gãi gãi đầu, "những người đoạt giải Oscar cũng đều nói như vậy mà."

"Được rồi, chúng ta không chơi nữa được không?" Giọng nói trầm nhẹ nói ra lời dụ dỗ mỉa mai hoặc, "ngoài diễn thử ra, chúng ta còn có thể làm vài việc khác đấy."

"Làm gì?" Cô mang về mặt mờ mịt, đứng trên ghế cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ài..." Đồng Xuyên Tấn Tư phiền muộn đến cực điểm, nhụt chí nằm yên trên giường lớn rên rỉ.

Thật sự là không hiểu tình cảm mà! Xem ra anh dạy dỗ vẫn chưa đủ.

"Cái gì chứ! Kỳ lạ." Cô nói nhỏ rồi nhảy xuống ghế dựa.

A, suýt chút nữa thì quên mất! Đồng Xuyên Tấn Tư lập tức từ trên giường bật dậy.

"Đi theo anh." Anh nhảy xuống giường, nắm tay cô, vội vàng đi vào phòng để quần áo của anh.

Bốn phía trong phòng để quần áo rộng rãi sáng sủa đều là những tủ quần áo cỡ lớn làm bằng gỗ thô sậm màu, Đồng Xuyên Tấn Tư dắt cô đi đến trước một cái gương kiểu cổ, trên tường phía bên trái gương có treo một bộ lễ phục hai dây màu đen, kiểu dáng xinh đẹp, cắt may trang nhã, thiết kế gọn gàng hoàn toàn biểu hiện được phong cách thời thượng riêng biệt.

"Có thích không?" Anh mỉm cười hỏi.

Nguyên Triều Hương vuốt ve thân váy màu đen có cảm giác như satin(*một loại vải dệt*) sáng bóng, không khỏi cất tiếng mừng rỡ tán thưởng, "đẹp quá!"

"Bộ lễ phục này còn có một phụ kiện đi kèm nữa, nhất định sẽ rất hợp với em. Tạo hình tổng thể thì ngày mai sẽ có chuyên gia giúp em lo liệu, chẳng qua anh nghĩ thấy trước mới thích, cho nên mang lễ phục về cho em xem thử trước." Anh cười thúc giục, "nào, mặc thử cho anh xem đi."

"Bây giờ?" Quá đột ngột, làm gì có ai nửa đêm đi thử lễ phục?

"Đúng." Anh để cô ở lại phòng để quần áo, khi đi ra ngoài liền tiện tay đóng cửa.

Một lúc lâu sau cô vẫn im hơi lặng tiếng, không biết cô ở bên trong rề rà cái gì mà chậm chạp không chịu đi ra, vì thế anh sốt ruột khẽ gõ cửa gỗ.

"Đại tiểu thư của anh, thế nào, em đã xong chưa?"

Rốt cục, cánh cửa đã đẩy ra một khe hở, Nguyên Triều Hương thần bí lộ đầu ra, vẻ mặt tươi cười bốn cọt nói: "Bảo đảm sẽ dọa anh nhảy dựng!"

Ồ? Anh nhướng mày rậm, cười nói: "Vậy em còn không mau đi ra đây."

Cô đẩy cửa ra, đứng ở trước mặt anh, tràn ngập chờ mong nhìn anh.

"Thế nào? Nhìn có được không?"

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm thúy bắn ra ánh sáng kỳ dị, ánh mắt cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Thật sự bị cô dọa rồi sao? Nhưng mà phản ứng của anh không khỏi quá khoa trương mất rồi! Cũng chẳng phải chưa từng thấy đáng vẻ cô mặc lễ phục lần nào, lúc trước mấy lần khi cùng anh tham dự yến hội cũng không thiếu trang phục đẹp, vì sao hôm nay anh đặc biệt khác thường như vậy?

"Tần?" Cô vươn tay hươ hươ trước mắt anh vài cái.

Hoàn toàn không dự đoán được, Đông Xuyên Tần Tư bỗng nhiên giơ tay kéo cô vào trong lòng, tham lam mãnh liệt hôn.

"Ừm..." Cô ngạc nhiên nhận lấy sự tập kích không hề báo động trước của anh.

Môi lưỡi dây dưa một lúc lâu, anh rốt cục tạm dừng nụ hôn dài, chậm rãi tách nhau ra, nhưng bờ môi nóng bỏng vẫn lưu luyến không rời khề khề lên cánh môi cô.

"Làm sao bây giờ? Anh đói bụng rồi..." Tiếng nói anh hơi khàn mang theo cảm dỗ, giống như thăm thì nỉ non khiêu khích cô. "Em... có thể cho anh ăn no hay không?"

Nguyên Triều Hương không khỏi nín thở, lập tức hiểu được ám chỉ của anh.

Mặt trong nháy mắt từ tai đỏ đến tận cổ, cô chớp chớp mắt, hoài nghi mình có ứng phó được dục vọng như cơn đói khát điên cuồng của anh hay không.

Lần đầu có sự thân mật về xác thịt với anh, là vào hơn một tháng trước đây, dưới sự dẫn dắt cẩn thận nhiệt tình của anh, người mới nếm trải sự đòi như cô rốt cục đã cảm nhận được cái gì gọi là tư vị mây mưa thất thường, sau đó trải qua vô số lần nam nữ hoan ái, cô cũng đã có thể bỏ qua rụt rè, hoàn toàn đi vào trạng thái vui sướng khi hai người giao hòa.

Nhưng mà, theo số lần cầu hoan của anh ngày càng nhiều cùng với cách thức triền miên ngày càng mãnh liệt, dần dần, cô phát hiện bản thân căn bản đuổi không kịp tốc độ của anh, bất luận thể xác hay tinh thần cô có phối hợp đến thế nào thì dường như vẫn không thỏa mãn được khát vọng mãi mãi không có chừng mực kia của anh.

Tình dục đọng ở sâu trong lòng anh giống như một ngọn núi lửa yên lặng đã lâu, một khi bùng nổ, liền không thể ngăn trở được. Anh khí lực rào rạt cắn nuốt cùng tiến công xâm nhập, luôn không chút lưu tình mà lao thẳng vào cô, thế nào cũng phải đưa cô đến tận cùng trời long đất lở, mãi đến khi hai người đều bị đốt cháy không còn gì nữa mới bằng lòng bỏ qua.

Dường như chỉ có loại kích thích thân thể nguyên thủy nhất, mới có thể đủ phát ra hết tình yêu và dục vọng cuồng nhiệt mà anh đã kiềm nén nhiều năm nay, bởi vậy, mỗi khi đối mặt với yêu cầu như sóng to gió lớn của anh, cho dù thuận theo thì cô vẫn khó nén sự sợ hãi hỗn loạn không yên trong lòng như cũ.

Anh cười tà khí, không hề cho cô bất cứ cơ hội phản kháng nào, đột nhiên nghiêng người phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Bị anh ôm vào trong lòng thiết tha hôn quấn, sau một trận trời đất quay cuồng, tần suất hô hấp của cô rối loạn, nhịp tim cũng rối loạn, giống như những lần đã xảy ra trước đây, mặc dù đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng cô vẫn không chống đỡ nổi sự đoạt lấy mãnh liệt như thế của anh.

"Tần..." Cô tránh thoát ra, yếu ớt khề thở gấp, chậm rãi lùi về sau.

Nhưng cô mỗi lùi về một bước, anh liền áp sát đến một bước, thông dong như cơn bão sắp tới gần cô, từng bước một, dồn ép cô vào phòng để quần áo.

Đến lúc lưng áp lên mặt gương lạnh như băng, Nguyên Triều Hương mới kinh hoàng ý thức được mình đã không còn đường lui.

Đông Xuyên Tần Tư vây cô ở giữa gương và anh, tầm mắt nóng rực bao hàm tình dục cùng tình yêu, thăm thiết gắt gao khóa chặt cô.

Trong nháy mắt, sự rung động mãnh liệt bỗng dâng trào, giống như một dòng điện truyền khắp toàn thân, chạy thẳng đến tứ chi của cô.

Suy nghĩ của cô vì thế mà lộn xộn, linh hồn đơn thuần và bản năng phái nữ đấu tranh với nhau, nhưng lại không thể tập trung đủ lý trí để suy xét việc thật ra là sợ hãi anh không có chừng mực dùng sức mạnh để chiếm lấy nhiều hơn, hay là dục vọng muốn cùng anh mây mưa nhiều hơn.

Bất chấp sự hoang mang cùng bất an của cô, anh lại lần nữa tiến thêm một bước, hai tay chặt chẽ kiềm chế vòng eo thon thả của cô, cúi đầu vùi vào sau tai cô, ngửi hương thơm tươi mát của cô, sau đó dọc theo gáy rồi vai hạ xuống cắn hôn nặng nhẹ không giống nhau.

Đau đớn nóng cháy in vào da thịt cô, cô nhũu đôi mày thanh tú, khó chịu đến mức thờ dốt.

Nghe thấy cô phát ra kháng nghị yếu ớt, anh biết mình đã làm đau cô, nhưng vẫn không chậm lại được.

Đến khi giai nhân trong lòng không chịu nổi sự thô bạo điên cuồng của anh nữa, anh mới thu bớt sức lực đòi hỏi lại, triu mến hôn cô, một lần lại một lần, đến tận khi cô phát ra tiếng rên khề thỏa mãn.

"Tần..."

"Hửm?"

"Trên người em còn mặc lễ phục..." Cô nhắc nhở trong khi ý thức mơ màng.

Bên tai truyền đến tiếng cười khề nồng đậm của anh, hơi thở nóng ẩm khề thổi bên tai cô, "anh rất cam tâm tình nguyện tự tay cởi nó ra cho em."

Lời còn chưa dứt, tay anh đã bắt đầu không yên.

Ngay cả lúc tình dục vội vàng, động tác của anh vẫn tràn ngập thương tiếc.

Anh nhẹ nhàng cõng trang phục trên người cô, âu yếm cô.

Anh dịu dàng hôn khẽ đến mức tâm trí cô phiêu đảng, cô khó có thể kháng cự, cũng hoàn toàn không thể kháng cự, chỉ có thể tùy ý anh mặc sức chiếm lấy.

Quần áo hai người rải rác trên thảm, hai cơ thể quấn quýt thân mật kết làm một thể, say sưa lưu luyến.

"Tấn..." Cô không còn sức lực thở gấp, ý loạn tình mê mà giao bản thân mình...

Cả một đêm hoan ái gần như hao hết thể lực của Nguyên Triều Hương.

Khi sóng trào kịch liệt dần dần bình ổn, cô đã mệt mỏi xụi lơ trong lòng Đông Xuyên Tấn Tư.

Đền ngủ mờ nhạt, bao vây hai người trần trụi trong một bầu không khí kiêu diễm yên tĩnh.

"Có muốn uống nước không?" Anh vén tóc mai ẩm ướt mồ hôi của cô, tiếng nói trầm thấp tràn ngập thương tiếc.

"Ừm... muốn ngủ..." Cô cuộn mình, tựa vào bờ ngực rắn chắc của anh, một tiếng ưm khe khẽ, hơi thở mong manh, thần trí đã sớm mơ hồ.

Anh ôm cô chặt hơn một chút, tay như có như không hơi vỗ về cái lưng bóng loáng của cô, tiết tấu nhẹ nhàng giống như một bài hát ru, dỗ cô tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Thật sự là không xong! Đông Xuyên Tấn Tư cười khổ phát hiện không ổn.

Ngón tay anh lướt qua vai cô, khắp nơi trên da thịt trắng nõn như tuyết của cô đều có thể thấy được nhiều dấu đỏ loang lổ, đó là vết tích lưu lại do anh tận tình quét ngang qua.

Đây mới là vấn đề, bộ lễ phục hai dây gọi cảm kia chỉ e sẽ không che lấp được những dấu vết yêu này, vạn nhất bị đám phóng viên mắt sắc kia bắt được, khẳng định lại là một tin tức bên lề ưt át.

Anh ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên khi ngủ của cô, không khỏi mỉm cười.

Chỉ mong ngày mai người tạo hình cho cô đủ thông minh thì tốt!

Buổi chiều, bà chủ kiêm tổng giám đốc điều hành Đông Lực Music - Nại Na đích thân lái xe đến đón Nguyên Triều Hương đến công ty tiến hành việc tạo hình.

Bên trong phòng hóa trang của bộ phận chụp ảnh, vài nhà tạo hình, nhà trang điểm, nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp đã sớm chuẩn bị đầu vào đó, chỉ còn chờ nữ nhân vật chính đến.

Nại Na sau khi giao cô cho nhà tạo hình thu xếp thì vẫn không nhàn rỗi, nếu không vội vã cùng nhân viên công tác thảo luận các hạng mục hoạt động trong quy trình thì cũng là vội vã thu xếp tỉ mỉ việc tạo hình của cô, thân hình duyên dáng đồ rực qua lại không ngừng, bận tới mảy tới mất.

Dưới bàn tay khéo léo của tổ nhân viên chuyên nghiệp, kiểu tóc xinh đẹp cùng khuôn mặt trang điểm kỹ càng lần lượt hiện ra.

Cô vẫn ngoan ngoãn phối hợp, tùy ý nhà tạo hình phát huy, thế nhưng khi bọn họ bỗng nhiên thận trọng lấy từ kết sắt ra một hộp trang sức bên trong đó, muốn cô đeo một loạt trang sức kim cương bạch kim do những nhà thiết kế nổi tiếng làm ra thì cô liền có ý kiến.

"Tôi... tôi không muốn đeo những thứ quý giá thế này ở trên người." Nguyên Triều Hương liếc chết không theo, từ chối sự thuyết phục hết mức của các nhà tạo hình.

Trong hộp trang sức có một sợi dây chuyền tua kim cương trang nhã, một đôi hoa tai kim cương tạo hình rất độc đáo, một lắc tay kim cương bạch kim, một vòng tay nam kim cương, còn có một bộ kẹp tóc kiểu dáng xinh đẹp. Cả bộ kim cương bạch kim hoàn mỹ xa hoa làm cô nhìn đến hoa mắt chóng mặt.

Đây... đây là phụ kiện khác theo như lời Tấn nói ư?

Đêm qua thấy vẻ mặt anh lúc nói thật thoải mái, cô còn tưởng chỉ là một vài trang sức tạo hình, không thể tưởng được thế mà lại là cả bộ kim cương bạch kim, trời ạ! Quá đắt tiền, cô thật sự không nhận nổi.

"Bộ trang sức cùng lễ phục này vốn là đặc biệt do theo chuẩn của cô để làm ra, nhà thiết kế còn đặc biệt nhằm vào tuổi tác của cô, làm trẻ hóa thiết kế, hoàn toàn phù hợp với cá tính riêng của cô, tuyệt đối sẽ không quá mức phô trương." Các nhà tạo hình đang cầm trang sức cực kỳ vô giá, không dám có bất cứ sơ suất gì, tiếp tục thuyết phục cô.

Cô biết mắt nhìn của Tấn đương nhiên không cần hoài nghi, công lực của nhà thiết kế càng không chê vào đâu được, nhưng mà, vấn đề không phải ở chỗ tạo hình!

Cho tới nay, Đông Xuyên Tấn Tư luôn đặc biệt hào phóng với cô, thường xuyên mượn danh nghĩa quà sinh nhật, quà Noel, quà tốt nghiệp để tặng một số đồ vật cho cô... còn có rất nhiều quà vào các dịp mà cô không nhớ hết, đôi khi tâm huyết dâng trào, còn có thể kéo cô dạo khắp các cửa hàng thời trang nổi tiếng của khu Ginza như Harajuku, Shinjuku, giúp cô chọn lựa trang phục và phụ kiện nữ, thậm chí lúc hai người xuất ngoại du lịch, anh cũng sẽ dẫn cô đi dạo ở những cửa hiệu cao cấp nổi tiếng của các thành phố lớn, mua sắm thêm quần áo mới cho nhau. Đương nhiên, toàn bộ chi phí đều do anh trả, nếu như cô dám can đảm lấy bóp ra trước mặt anh, anh còn có thể trở mặt trừng mắt người ta.

Mặc dù trước khi ba cô ra nước ngoài đã mở cho cô một tài khoản với số tiền không nhỏ để cô chi tiêu, nhưng mà nhiều năm nay số tiền chi từ tài khoản cũng không nhiều, số lần cô lấy tiền trong tài khoản chỉ dùng ngày càng ít đi, ngoại trừ chi tiêu cơ bản cá nhân, những phí tổn khác của cô hầu như đều do Đông Xuyên Tấn Tư đảm nhiệm tất cả.

Cô không phải một người thích đi dạo phố, bình thường chỉ khi cần thiết mới mua đồ trên phố, lại càng không phải một cô gái hám của tiêu tiền như nước, chỉ có mua CD nhạc là có vẻ hơi hăng một chút thôi, vậy mà anh cứ luôn một lần đưa cho cô cả năm, sáu cái thẻ tín dụng, nhưng cơ hội cô quẹt thẻ cũng không nhiều lắm, những thẻ tín dụng ấy đặt ở chỗ cô cũng vô ích, căn bản không hề có đất dụng võ.

Tóm lại, những việc anh làm cho cô thật sự đã quá nhiều, bây giờ không cần thêm một khoản này nữa, ấy thế mà lại còn là một khoản đáng kể như vậy, căn cứ theo ước tính sơ lược của cô, giá trị của những kim cương bạch kim xa xỉ này ít nhất cũng trị giá trăm vạn đô la... À, không! Nhà tạo hình vừa mới nói, lễ phục cùng trang sức kim cương đều là đặc biệt đo theo chuẩn của cô để làm ra, như vậy thì còn phải trả cả tiền lễ phục và tiền thù lao thêm cho nhà thiết kế nữa, có lẽ không chỉ ở giá đó.

Ài! Nói cho cùng, cô chính là đau lòng cho ví tiền của anh, cho dù tài lực của anh có hùng hậu đến thế nào, cũng không nên tiêu xài như thế chứ.

"Thế nào rồi?" Nại Na từ trước máy fax đi tới hỏi thăm tình huống đột ngột phát sinh này.

Nghe xong tiếng lòng của Nguyên Triều Hương, Nại Na cười híp mắt trấn an, "Việc này em không cần phải bận lòng thay anh ấy, em cũng không phải không biết tập đoàn Đông Xuyên kiếm được bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của người trên thế giới, thỉnh thoảng cũng nên để họ tự lấy tiền túi ra biếu tặng xã hội một chút chứ, em cứ yên tâm đi, chút chi tiêu này đối với anh ấy mà nói chỉ là một ít case nhỏ thôi, hao phí tài chính mà anh ấy mua một nhà máy thiết bị công nghệ thông tin lớn cũng không biết gấp mấy ngàn vạn lần so với thứ này rồi."

Huống hồ đêm nay là ngày trọng đại của em ấy, bất luận là lần đầu lọt vào vòng chung kết giải thưởng lớn hay là hôn lễ cả đời mới có một lần, đều là việc vui lớn trong đời em ấy, để cho anh chàng kia tiêu pha một chút cũng là việc đương nhiên. Nại Na thậm chí nói thêm một câu.

"Dù nói như vậy, nhưng cũng đâu cần phải xa xỉ như thế." Cô vẫn cảm thấy không ổn.

"Tiểu thư, xin em đấy!" Nại Na trừng lớn hai mắt, bị cố chấp của cô đánh bại. "Hãy nhìn xem tất cả trang phục phụ kiện mặc, đeo từ đầu đến chân trên người em bây giờ đi, em cho rằng những đồ vật này rất dễ dàng làm ra được hay sao? Đừng ngốc nữa, cho dù có tiền nói không chừng cũng không làm ra được đâu. Bởi vì tất cả những thứ này đều là đặc biệt đo theo chuẩn của em mà làm ra, trên thị trường căn bản không thể nhìn thấy những kiểu dáng này."

"Trước mắt không nói đến cái khác, bộ trang sức này được làm ra từ tay nhà thiết kế trang sức hàng đầu thế giới, thuộc dòng 『Khuyên thành』 độc nhất vô nhị trên toàn cầu, tuyệt đối là tác phẩm nổi tiếng của thế kỷ, chỉ là vận chuyển những món trang sức này tới Nhật Bản đặt trước mặt em thôi cũng không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư rồi, còn phải điều động một số lượng lớn nhân viên bảo an hộ tống suốt dọc đường, nếu em không chịu vui lòng đón nhận, chẳng phải sẽ khiến anh ấy thương tâm đến cực điểm sao, phải biết rằng, anh ấy tiêu tiền là để có được niềm vui của em, chứ không phải vì coi tiền như rác."

"Ông... ông trời của tôi!" Nguyên Triều Hương thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm sặc, anh ra tay không khỏi cũng quá xa hoa rồi!

"Ngoài việc đó ra, mỗi nhà thiết kế anh ấy mời đến đây cũng có địa vị không nhỏ, người của ba tổ đều là nhân vật cấp đại sư tung hoành trong giới thời trang thế giới, để mời được những nhà thiết kế đỉnh cao thế giới này tự thân xuất mã, anh ấy còn không tiếc chi số tiền lớn đặc biệt mua một tòa biệt thự nghỉ mát ở Milan làm phòng làm việc, tập hợp những cao thủ đứng đầu này lại một nơi cùng tham gia thiết kế, toàn bộ quá trình từ thiết kế mẫu đến chế tác hoàn thành diễn ra gần một tháng, thời gian dự kiến cũng vừa đúng, vừa khéo đuổi kịp buổi lễ kết... buổi lễ của các người đêm nay."

Một hơi nói quá thuận, suýt nữa đã lỡ miệng nói lộ "buổi lễ kết hôn" ra, Nại Na vội vàng dùng mím cười như không có việc gì để lấp liếm.

"Thế nào? Đại tiểu thư của tôi, việc này cũng đã cảm động rồi chứ phải không! Anh Tấn của em vì em, có thể nói là cực khổ dụng tâm, em trăm ngàn lần đừng phụ ý tốt của anh ấy."

Nguyên Triều Hương không chú ý tới biểu cảm khác thường chợt lóe rồi biến mất mới vừa rồi của Nại Na, vẫn đang bị vây trong chấn động.

Cuối cùng, cô rốt cục cũng ngoan ngoãn ngồi lại trước bàn trang điểm, đeo những trang sức kia.

Thừa dịp nhà tạo hình đeo phụ kiện cho cô, Nại Na mở tờ lịch trình ra.

"Khi đi đến buổi lễ em và vợ chồng chị còn có Tam Chi sẽ ngồi cùng một xe, đến hiện trường, chúng ta sẽ không đi vào cửa chính cùng những ca sĩ lọt vào vòng chung kết mà trực tiếp từ cửa hông đi vào hội trường, còn nữa, toàn bộ hành trình em đều phải ở cùng bọn chị, tuyệt đối không được ở một

mình, để tránh bị phóng viên chặn lại."

"Nếu em muốn đi toilet thì làm sao bây giờ?" Nguyên Triều Hương ngắt lời đặt câu hỏi.

"Yên tâm, chị và trợ lý sẽ đi cùng em." Sau đó Nại Na nói rõ về tất cả quy trình đêm nay, "nào, cầm lấy, đây là cảm tưởng khi đoạt giải đã chuẩn bị trước giúp em, nếu khi lên sân khấu nhận giải quá khấn trương thì cứ nói như bên trên viết. Sau khi kết thúc buổi liên hoan trao giải, chúng ta còn phải tham gia buổi họp báo cảm ơn ký giả do đơn vị tổ chức an bài, đến lúc đó em khẳng định sẽ bị phóng viên vây lấy, chỉ có điều đừng lo sợ, bọn chị đã cùng đơn vị tổ chức sắp xếp ổn thỏa rồi, đến lúc đó chúng ta cứ tham gia họp báo bình thường, về phần những vấn đề phóng viên hỏi chị sẽ hướng dẫn em phải trả lời thế nào. Sau khi rời khỏi buổi họp báo, chúng ta còn phải tới khách sạn lớn Đông Cấp tham gia buổi tiệc kỷ niệm của tập đoàn Đông Xuyên, anh Tấn của em sẽ ở đó chờ em, sau đó... ách, cứ như vậy đi."

Nại Na cắt tờ lịch trình, quay đầu hỏi nhà tạo hình, "Y Sâm, đã xong chưa?"

"Đợi một lát nữa." Ba nhà tạo hình đang làm công tác kiểm tra cuối cùng.

"OK! Xong rồi." Sau khi đại công cáo thành, các nhà tạo hình tương đối hài lòng nhìn cô.

Nguyên Triều Hương ở trong gương khá xinh đẹp động lòng người, bộ dáng ngọt ngào tựa như một nàng công chúa yếu điệu.

Nại Na nhìn kỹ cô một lượt, cực kì hài lòng gật đầu. "Cực kỳ đẹp."

Lúc này, một đám người giống như bỗng nhiên phát hiện gì đó, đồng loạt lộ ra vẻ mặt hoài nghi, vài tầm mắt cứ như vậy dừng ở bờ vai cô, tò mò vì sao cái gáy tuyết trắng cùng ngực lại lấp đầy những dấu đỏ như ân như hiện, càng nhìn càng cảm thấy buồn bực.

Nhưng chỉ chớp lát, mọi người rút cục ngẫm hiểu được.

Nại Na tròn trĩnh mắt, thở dài, quyết định thật nhanh nói với nhà trang điểm: "Mạn Ni, đưa tôi một chai phấn nền dạng lỏng."

"Làm sao vậy?" Nguyên Triều Hương vẫn không rõ chân tướng, chỉ cảm thấy dường như vẻ mặt mọi người đều rất kỳ quái.

Ngón tay sơn móng màu đỏ của Nại Na chỉ vài cái trước ngực cô, muốn tự cô nhìn vào gương xem.

"Ôi trời!" Cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng che ngực lại, khuôn mặt đỏ bừng.

Tất cả nhân viên công tác ở đây đều trao nhau một nụ cười mỉm hiểu ý, nhóm người cùng hiểu trong lòng mà không nói.

Nại Na nhận lấy phấn nền dạng lỏng, giúp cô hóa trang tí mĩ mấy dấu đỏ kia, tức giận liếc cô một cái, đề thấp âm lượng khề мэng, "hai người thật là, muốn ăn cũng không xem tình hình..."

Bạn đang đọc truyện *Dụ Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lễ trao giải thưởng đĩa nhạc Nhật Bản lần thứ 44 được cử hành long trọng vào lúc 6h chiều ở nhà hát Quốc Gia, đồng thời toàn bộ quá trình đều được tiếp sóng trực tiếp, do đài truyền hình đơn vị tham gia phát sóng.

Lễ trao giải chưa bắt đầu, màn ảnh đầu tiên tập trung ở bên ngoài quảng trường nhà hát Quốc Gia, buổi liên hoan đêm nay mở màn từ Đại lộ Ngôi Sao được muôn người chú ý.

Trên đại lộ Ngôi Sao tập trung rất nhiều minh tinh, sôi nổi chưa từng có, ngoài quảng trường lại tập trung vô số những quần chúng với các cách ăn mặc khác nhau đều muốn xem minh tinh.

Tất cả truyền thông phóng vấn có mặt cũng cực kỳ hăng say đến tranh nhau phát sóng.

"Xin chào quý vị khán giả, đây là tổ phỏng vấn trực tiếp SNG, nơi phóng viên đang đứng hiện nay là khu phỏng vấn Đại lộ Ngôi Sao.

"Giải thưởng đĩa nhạc năm nay, ngoại trừ những người lọt vào vòng chung kết cạnh tranh quyết liệt, ở phương diện giải thưởng sáng tác, tiêu điểm được chú ý đến nhất đó chính là nhạc sĩ vừa vào nghề đã có những biểu hiện xuất sắc, Nguyên Triều Hương."

"Nguyên Triều Hương chỉ mới ra mắt trong một năm ngắn ngủi, nhưng thực lực sáng tác vượt trội đã tạo nên kinh ngạc trong giới nghệ thuật, gần đây bởi

vì bài viết của một tạp chí nào đó, đã khiến cho người vốn luôn hành động kín kẽ như cô chỉ trong một ngày đã hoàn toàn công khai thân phận, scandal đính hôn với Nhị thiếu chủ tập đoàn Đông Xuyên càng khiến cho các giới xôn xao.

"Thông qua hình ảnh hiện trường tiếp sóng, chúng tôi bất ngờ phát hiện, Nguyên Triều Hương không cùng vị hôn phu của cô - Đông Xuyên Tấn Tư tiên sinh dắt tay nhau tham dự lễ trao giải đêm nay, mà là cùng ông bà chủ của Đông Lực Music và nhà chế tác Tam Chi đi vào hội trường.

"Bởi vì đêm nay vừa vặn trùng với tiệc rượu kỷ niệm ngày sáng lập của tập đoàn Đông Xuyên, ngoại trừ họ hàng thân thuộc của gia tộc Đông Xuyên cùng với các chủ quản cấp cao của tập đoàn, những khách quý được mời tham dự còn bao gồm những nhân vật nổi tiếng trong các giới chính trị thương nghiệp, hoàng thân quốc thích cùng các quan to quyền cao chức trọng hiện nay, dự tính các khách quý đến chúc mừng tổng cộng lên tới cả ngàn vị, vì thế, những ngày gần đây đã đồn đại một tin, Đông Xuyên Tấn Tư tiên sinh cùng Nguyên Triều Hương sẽ mượn tiệc rượu kỷ niệm đêm nay để cùng cử hành hôn lễ..."

Cùng thời điểm đó, trong phòng yến hội của khách sạn lớn Đông Cấp cũng cho dựng một màn hình siêu lớn, lúc này tiết mục trên màn hình đang phát chính là tiếp sóng trực tiếp lễ trao giải thưởng đĩa nhạc.

Đông Xuyên Tấn Tư chấp hai tay sau lưng đứng trước màn hình, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, chân thành nhìn chăm chú vào giai nhân ngọt ngào xuất hiện trên màn hình, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt khinh thường của đám em trai bên cạnh chiếu tới mình.

"Chú rể à, màn hình đã chuyển sang người khác rồi, anh đã có thể thu khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch kia lại."

Một giọng nói châm biếm truyền vào tai anh, tạm thời dời đi chú ý của anh.

Đông Xuyên Tấn Tư lấy lại tinh thần, nhướn mày lên, liếc mắt cậu em thứ sáu đứng ở bên cạnh.

"Nếu em rảnh rồi quá thì đi giúp đỡ tiếp đón khách đi."

"Còn lâu!" Đông Xuyên Tường Tư tràn ngập khí phách cự tuyệt. "Muốn em ra mặt bán rẻ tiếng cười, em thà cùng anh ở trong này xem tiếp sóng."

"Anh cũng thật buồn nôn quá đi." Đông Xuyên Quân Tư khoác một tay lên vai anh hai, cà lơ phát phờ trên choker "lại còn đặc biệt chuẩn bị một màn hình lớn ở đây để cổ vũ tinh thần cho bạn đời của mình, anh không cảm thấy xấu hổ, em cũng cảm thấy xấu hổ thay anh đấy."

"Tôi nay anh thật sự không thể phân thân, nếu không thể cùng cô ấy tham dự lễ trao giải, ít nhất cũng muốn chia sẻ niềm vui đoạt giải lần đầu tiên của cô ấy." Đông Xuyên Tấn Tư rạng rỡ, không mấy may để tâm đến lời chế nhạo của em trai.

"Chậc! Lấy buồn nôn làm thú vui." Đông Xuyên Hạo Tư lười biếng hừ nói, nhìn bốn phía, lơ đãng tìm kiếm hành tung con mồi, trong giây lát, ánh mắt sắc lùng đã liếc đến một mỹ nữ đẹp lạnh lùng, dáng người cao gầy, khỏe miệng anh ta lập tức dâng lên ý cười gian tà.

Đôi mắt sáng ngời gọi cảm mang theo mềm mại, phong tình vạn chủng khẽ nâng ly sâm banh lên, liền nhận về một nụ cười quyến rũ, chấp nhận sự quyến rũ cùng mồi mọc của anh ta.

"Không chế một chút, lão Tứ." Đông Xuyên Ngự Tư trầm mặt lạnh lùng nhắc nhở. "Khách sạn Đông Cấp thuộc phạm vi quản lý của em, đừng trêu hoa ghẹo nguyệt trong khu vực của mình quản lý."

"Em tự có chừng mực." Trả lời như vậy, nhưng ánh mắt của Đông Xuyên Hạo Tư vẫn khóa chặt con mồi đã tới tay không để chạy thoát.

Lúc này, một tiếng nói the thé chói tai truyền đến, "ai ya, đây không phải chú rể sao?"

Đông Xuyên Tấn Tư hơi nhíu đầu mày, giây tiếp theo lập tức thay bằng mỉm cười khách sáo xoay người chào khách quý.

"Áo Trạch phu nhân, Áo Trạch tiểu thư, cảm ơn gia đình mọi người đêm nay đã đặc biệt thu xếp công việc để tới tham dự hôn lễ. Thật có lỗi, bởi vì lễ trao giải vẫn chưa kết thúc nên hôn lễ phải hoãn lại ít giờ nữa mới cử hành, nếu có gì bất tiện, mong các vị thứ lỗi."

Tuy rằng lời mở đầu cứng nhắc, thế nhưng tác phong nhanh nhẹn, dáng vẻ tao nhã của anh vẫn khiến cho phu nhân xinh đẹp danh giá mặt mày hớn hở.

"Ồi dào, trăm ngàn lần đừng nói như vậy, nhị công tử ngài thật sự là quá khách khí rồi! Ha ha ha ha..." Áo Trạch phu nhân thật sự là càng nhìn anh càng vừa mắt, tiếc rằng ông trời không chiều lòng người, thiếu phu nhân mà Đông Xuyên nhị thiếu gia người ta chọn lựa trong vạn người lại không phải viên ngọc quý trên tay bà, ài, thật sự là làm người ta phải đấm ngực dậm chân mà!

"Nhưng sao không thấy Áo Trạch nhị trưởng cùng công tử vậy ạ?" Anh thuận miệng bày tỏ sự thân thiết.

"Chú rể, chúc mừng! Chúc mừng!" Cách đó không xa bỗng nhiên vang lên tiếng chúc vang dội.

Cha con Áo Trạch đi cùng Đông Xuyên Huy Nhất Lang, tươi cười đi tới.

"Tấn, tự anh đi ứng phó những con cá mập nhắm vào anh mà tới ấy đi, mấy người bọn em tránh mặt trước đây."

"Trước khi bị xé xác nhó la to một tiếng, bọn em sẽ mau chóng như lốc xoáy đến nhặt xác giúp anh."

"Ngại quá, em chuẩn trước một bước đây."

"Tự anh giải quyết cho tốt nhé."

Bốn cậu em vô tình vô nghĩa ghé vào tai anh nhỏ giọng nói vài câu châm chọc xong, cứ như vậy mà bỏ mặc anh, rồi tất cả đều chuẩn mắt.

Mất thấy cha con Áo Trạch đã đi đến, cho dù anh muốn chuẩn theo bọn họ cũng không còn kịp rồi.

Không phải anh có thành kiến gì với cả nhà Áo Trạch, chẳng qua, một nhà bốn người này thật sự là rất... vướng chân vướng tay.

Vợ chồng Áo Trạch cũng không biết là coi trọng anh ở điểm nào, từ khi anh vừa tròn mười tám tuổi đã liên tiếp bày tỏ ý muốn kết thông gia, trời đất chứng giám, anh căn bản không hề có ấn tượng gì với vị Áo Trạch đại tiểu thư được xưng là mỹ nhân có khí chất kia, còn cả vị thiếu gia Áo Trạch Bình Bộ mỹ danh với bên ngoài của nhà bọn họ kia, cái đồ ranh con ấy còn từng vọng tưởng tranh giành vị hôn thê của anh nữa chứ!

"Áo Trạch nghị trường, Áo Trạch công tử." Đông Xuyên Tấn Tư tự nhiên gật đầu chào hỏi bọn họ, nụ cười thương hiệu luôn trưng trên mặt.

"Ừm, được được được!" Áo Trạch nghị trường thân thiết vỗ vỗ bờ vai anh, từ trong tâm khảm tán thưởng vị thanh niên tài tuấn này.

"Cha con ông đã đi đâu vậy, hại mẹ con tôi tìm cả buổi."

"Hiếm khi đêm nay Thủ tướng, các quan lớn Nội các, còn có một vài quan viên đều ở đây, tôi đi chào hỏi bọn họ một chút..."

Bốn người nhà Áo Trạch rốt cục cũng đoàn viên trong hội trường rộng rãi. Đông Xuyên Tấn Tư cười thầm trong lòng.

Thừa lúc này, Đông Xuyên Huy Nhất Lang lặng lẽ đi đến bên cạnh con, hạ thấp giọng, vụng trộm hỏi một câu, "mấy thằng nhóc kia đâu rồi? Mới vừa rồi rõ ràng còn nhìn thấy bọn chúng mà."

Anh khẽ vào bên tai ông cụ báo cáo, "chuồn mất rồi ạ, đại khái thấy bên này của con không dễ đục nước béo cò nên đã chạy hết sang bên Thượng Nhân hóng mát rồi."

"Thật sự là vô dụng, cũng không chịu giúp đỡ tiếp đón khách một chút, hại ta cả buổi tối bận tới mất, cười đến mỏi cả miệng." Đông Xuyên Huy Nhất Lang không vui oán giận.

"Bây giờ bên trong có ai đang tiếp đãi khách mời chưa ạ? Có đủ người không?"

"Yên tâm, yên tâm! Nhà Đông Xuyên chúng ta người đông thế mạnh, một bên có nguyên lão tam triều lo liệu, một bên có Tể tướng cùng văn võ bá quan trấn thủ, hơn nữa còn có một đội quân con cháu, tính cả binh đoàn hộ ngoại ba người mẹ của con nữa, hẳn cũng đủ ứng phó. Không phải ta khoe khoang đâu, đội hình khổng lồ như vậy xuất binh đánh giặc cũng được nữa ấy chứ, còn sợ chậm trễ khách khứa sao?"

"Ồi chào!" Áo Trạch phu nhân đột nhiên kinh ngạc hô to một tiếng, chỉ vào màn hình cỡ lớn cao giọng nói: "Mọi người mau nhìn kia, hình như Nguyên tiểu thư nhận được một giải thưởng lớn!"

"Chúc mừng, chúc mừng!"

"Anh Đông Xuyên à, đêm nay quý phủ thật đúng là song hỷ lâm môn rồi!"

"Không dám, không dám." Đông Xuyên Huy Nhất Lang trong lòng vui mừng hớn hở.

Không biết từ khi nào bên cạnh cha con Đông Xuyên đã tụ tập một đám người tranh nhau nói lời chúc mừng.

"Mọi người xem, bộ dạng tiểu thư nhà họ Nguyên thật sự là xinh đẹp, dung mạo thuần khiết, tư sắc tú lệ, đáng yêu yêu kiều, duyên dáng yêu kiều, cũng khó trách Đông Xuyên nhị công tử ái mộ như thế, ài, con gái nhà chúng tôi chính là không có cái phúc ấy." Một phu nhân khoan thai đẹp đẽ phú quý đang tán thưởng không ngớt, cũng không khỏi lắc đầu cảm khái.

"Nói rất đúng." Một vị phu nhân khác cũng tiếc hận khẽ than, "năm đó vợ chồng chúng tôi chính là coi trọng Nguyên tiểu thư bộ dạng xinh đẹp lại có khí chất, mới không biết trời cao đất rộng mang đại lễ mạo muội đến thăm ông chủ tịch, muốn thăm dò chi tiết xuất thân của Nguyên tiểu thư, không ngờ rằng người ta đã sớm là hoa có chủ, làm hại thằng nhỏ nhà tôi đã hao tổn tinh thần suốt mấy tháng trời."

"Trùng hợp vậy? Nhớ lúc trước tiểu khuyển nhà chúng tôi cũng là thủ hạ bại tướng của Đông Xuyên nhị thiếu gia đấy!" Áo Trạch phu nhân rốt cục cũng thay con tìm được một người cùng lưu lạc chân trời đồng bệnh tương liên. "Lại nói tiếp thật đúng là mất mặt, thằng con không ra gì kia của tôi theo đuổi Nguyên tiểu thư đến hai, ba năm mà vẫn theo đuổi không được, cuối cùng còn không phải bị knockout."

"Mẹ!" Sắc mặt Áo Trạch Bình Bộ lập tức tái xanh, ra sức kéo ống tay áo mẹ mình, "bạn gái con ở ngay bên cạnh, mẹ tốt xấu cũng giữ lại chút thể diện cho con chứ!"

"Ồi! Suýt chút nữa thì quên mất con dâu tương lai của tôi cũng ở đây... xin lỗi xin lỗi, mẹ đã thất thố rồi!"

Há chi là thất thố, quả thực là không thể nói nổi! Đông Xuyên Huy Nhất Lang cũng không chịu nổi thêm một khắc nào nữa.

"Bọn Thượng Nhân đang hóng mát ở đâu thế?" Ông kéo con thứ hai sang một bên ép hỏi.

"Ngay cả ba cũng muốn bỏ mặc không đếm xỉa đến con sao?"

"Xin con hãy nể tình ta tuổi tác đã cao, không chịu nổi những lời vớ vẩn của các bà các cô kia, tự con ứng phó đi!" Nói xong, ông lập tức tránh đi.

"Ba, đừng..."

"Ồi chào oi, chú rê đêm nay cực kỳ anh tuấn mê người đấy!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đông Xuyên Tấn Tư lại rơi vào tay một đám tam cô lục bà khác, tiếng chúc mừng dồn tới từng đợt, bao phủ anh.

Buổi lễ trao giải kết thúc lúc 9h tối, cả đoàn người dời quân đến phòng tiệc, chuẩn bị vào buổi chiều đãi cảm ơn phóng viên đến tham dự.

Đơn vị tổ chức đặc biệt bố trí một sân khấu, để tất cả những người đoạt giải có thể ở trên sân khấu tiếp nhận chụp ảnh và phỏng vấn của phóng viên.

Như thường lệ, người dẫn chương trình căn cứ theo tên các công ty đĩa nhạc lần lượt mời những người đoạt giải thưởng lên sân khấu nhận phỏng vấn, dưới sân khấu tụ tập rất nhiều phóng viên, đèn flash lóe lên chưa từng gián đoạn.

Kế tiếp, rốt cục đến phiên nữ nhân vật chính nổi nhất của tối nay Nguyên Triều Hương lên sân khấu.

Các phóng viên chờ mãi mới chờ được cơ hội ngàn năm có một này, dù các loại vấn đề đều không bỏ qua, bức cung căng hỏi mọi thứ, cách thức chất vấn sắc bén gần như làm cho cô không chống đỡ nổi.

"Chúc mừng cô đêm nay vinh quang đoạt được ba giải thưởng lớn, có thể mời cô phát biểu một ít cảm nghĩ không?"

"Trước đó từng có tin đồn, nghi ngờ cô có thể lọt vào vòng chung kết là nhờ có thể lực mạnh hậu thuẫn phía sau, đối với tin đồn này cô có cảm tưởng gì?"

"Vì sao vị hôn phu của cô không cùng đến tham dự sự kiện tối nay?"

"Xin hỏi hai người sẽ nhanh chóng kết hôn như bên ngoài đồn đãi chứ?"

"Xin hỏi hôn lễ của hai người có phải cử hành vào tối nay không?"

"Xin hỏi..."

Phóng viên kéo dài gần nửa giờ, bởi vì các phóng viên mãi vẫn không hỏi được tin tức về hôn lễ, nên kiên trì không chịu buông tha, sau đó nhờ đơn vị tổ chức ra mặt phối hợp, Nguyên Triều Hương mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Để trấn an đám đông phóng viên, Y Thế Cốc đành phải lên sân khấu đảm đương người phát ngôn, "các vị, đại khái tình hình giống như cô ấy mới vừa nói, cô ấy quả thật đã cùng Đông Xuyên tiên sinh đính hôn, mà hôn lễ cũng sẽ cử hành trong thời gian ngắn..."

"Thời gian ngắn là chỉ trong tối nay sao?"

"Đã có nguồn tin tiết lộ, tối nay sẽ là ngày lành hai người họ cử hành hôn lễ, xin hỏi tin tức này có thật hay không?"

"Xin các vị yên tâm, sau khi Đông Xuyên Tấn Tư tiên sinh và Nguyên Triều Hương thành hôn xong xuôi, chúng tôi sẽ cung cấp tin tức để mọi người viết bài, gần đây đã nhận được sự nâng đỡ của các vị, mọi người đều vất vả rồi, cảm ơn."

Y Thế Cốc nhanh chóng kết thúc câu hỏi của nhóm phóng viên, Nguyên Triều Hương lập tức được nhân viên của công ty đĩa nhạc bảo hộ chặt chẽ, do năm vệ sĩ khôi ngô ở phía trước dọn ra một con đường, hoà tốc rút lui khỏi chiến khu.

Về phần vợ chồng Y Thế Cốc, quản lý, nghệ sĩ, nhân viên trợ lý, v.v... tổng cộng hơn hai mươi người thì chia làm hai đường rời đi.

Khi đoàn người vượt qua vòng vây, từ lối ra của nhà hát Quốc Gia vội vàng trốn ra, thì ba chiếc xe hộ tống, năm chiếc xe limousine sang trọng đã sớm đỗ ở bên đường chờ tiếp ứng.

Lúc này, bầu trời đêm Tokyo đúng lúc có tuyết rơi xuống hiếm thấy, bông tuyết bay bay đầy trời, vô cùng đẹp đẽ, có điều, hiện giờ ai cũng không nhận hạ thoải mái mà ngẩng đầu thưởng thức.

Cả đám người giờ này khắc này không chỉ vừa mệt vừa đói vừa lạnh, mà còn phải trong thời gian ngắn nhất hộ tống cô dâu đến hiện trường tiệc rượu, đợi đến khi bọn họ thuận lợi thành công làm xong xuôi thì nhiệm vụ mới được tính là hoàn thành một chặng.

Sau khi tám chiếc xe lần lượt đóng cửa hết, lái xe liền đạp chân ga, xe lập tức lao đi, một đường chạy thẳng đến khách sạn lớn Đông Cấp.

"Mẹ nó, công việc này quả thực không phải dành cho người làm mà." Y Thế Cốc thở phào một hơi, cả người ngồi phịch trên ghế.

"Thật quá sức chịu đựng, bộ âu phục Armani của tôi suýt chút nữa bị xé rách đấy!" Tam Chi hồn hồn gào nhẹ.

"Xong rồi! Có ai nhìn thấy mắt kính của tôi không?"

"Trời ơi, túi xách của tôi đâu mất rồi!"

"Chết rồi! Điện thoại của tôi vẫn còn trong hội trường!"

"Bạn gái tôi đâu rồi?"

"Tiên sinh, anh là ai? Sao lại ở đây?"

"Tôi cũng không biết... lúc tôi lấy lại tinh thần, đã bị cả đại đội nhân mã các người kéo lên xe rồi."

"Tôi muốn đi vệ sinh."

Trong các xe đều là những tiếng kêu than dậy trời.

"Em đói quá..." Nguyên Triều Hương nhìn tiệm Fastfood ngoài cửa sổ xe, đói đến hai mắt mờ màng, nước miếng chảy ròng.

Trợ lý đưa cho cô một chai nước khoáng giải khát, nhà tạo hình đi theo thì vội vàng bắt tay vào cấp cứu khuôn mặt trang điểm thiếu chút nữa thì hoàn toàn thay đổi của cô.

"Em cố nhịn thêm một chút, đến khách sạn là có thể ăn một bữa no rồi." Nại Na trấn an.

"Được rồi, em ngủ trước một lát, đến nơi thì đánh thức em nhé." Cô mệt mỏi ngã vào lưng ghế dựa.

Đêm náo nhiệt hôm nay vẫn chưa kết thúc...

Năm chiếc xe limousine sang trọng dưới sự hộ tống của nhân viên bảo an, rốt cục đã đến khách sạn Đông Cấp.

Hơn mười nhân viên khách sạn quần áo chỉnh tề đã sớm xếp thành hàng đứng ở hai bên trái phải thảm đỏ cung kính chờ đợi, cảnh tượng khí phái, đội hình khổng lồ, mơ hồ để lộ ra không khí long trọng không tầm thường nào đó.

"Dậy dậy, chúng ta đến rồi." Nại Na vỗ nhẹ hai má Nguyên Triều Hương.

"Ủm... Đừng ồn... để em ngủ thêm 5 phút nữa thôi..." Cô không nghe theo mà từ chối.

"Nguyên Triều Hương!" Nại Na hét lớn một tiếng, mất hết kiên nhẫn, "tất cả mọi người đang đợi một mình em, em mau tỉnh táo lại cho chị!"

"Ồ." Cô miễn cưỡng tỉnh dậy, tùy ý trợ lý, nhà tạo hình nâng cô xuống xe.

Đoàn người bọn họ trùng trùng điệp điệp bước trên thảm đỏ, đi theo quản lý khách sạn vào thang máy, tốc hành đi đến tầng của phòng yến hội.

Trước cửa phòng yến hội có chỗ tiếp khách, do sáu nhân viên đảm nhiệm tiếp đón. Mười hai cột trụ La Mã trang trí hoa cỏ xa hoa trang nhã được chia đều đặt ở hai bên lối đi, hương thơm nước hoa bách hợp thanh nhã dễ chịu có thể ngửi thấy rõ rệt.

Sau khi toàn thể đồng nghiệp Đông Lực Music tập hợp đủ ở chỗ tiếp khách, Y Thế Cốc lập tức tuyên bố, "các lộ anh hùng, lập tức giải tán."

"Không say không về!"

Mọi người vừa hô xong, Y Thế Cốc liền dẫn một đám người trực tiếp đi vào phòng yến hội kiếm ăn.

"A! Có thể ăn rồi." Nguyên Triều Hương cực kỳ vui vẻ đi theo sau bọn họ.

"Khoan đã, khoan đã! Còn chưa đến phiên em đi ra." Nại Na vội vàng kéo cô trở lại. Đùa sao, nếu để cô đầu trang lai cứ như vậy mà xông vào không phải làm trò cười à? "Chúng ta sẽ theo đường khác đi vào."

"Vì sao?"

"Lộ trình sắp xếp như vậy."

Dứt lời, Nại Na cùng trợ lý, nhà tạo hình ba người hợp sức kéo cô tới một hướng khác.

"Ồ, mọi người cũng tới rồi ư?" Nguyên Triều Hương cười khanh khách nhìn mọi người chung quanh.

Bên trong căn phòng xa hoa khí phái, tổ tạo hình nhỏ chuyên nghiệp lại lần nữa xuất hiện, nhìn cô gật đầu mỉm cười.

Nguyên Triều Hương nghi hoặc nhìn về phía Nại Na, "lại phải trang điểm nữa ư?"

Nại Na lười quan tâm đến cô em gốc nghệch chậm hiểu này, trực tiếp truyền đạt cho nhóm tạo hình, "bắt đầu thôi."

Cô ra lệnh một tiếng, mỗi người đều tự tiến hành công việc trong tay.

Thời gian kế tiếp, Nguyên Triều Hương hoàn toàn không có cơ hội thở.

Đầu tiên là bị hai nữ trợ lý kéo vào buồng thay đồ thay một bộ lễ phục khác, đợi cô mặc xong, nhà tạo hình lập tức tiến hành việc trang điểm bổ sung.

Dường như là lạ! Nguyên Triều Hương ngồi trước bàn trang điểm, vẻ mặt hoang mang, càng nghĩ càng thấy bất thường, nhưng lại không nghĩ được có vấn đề ở đâu.

"Tiểu Ưu, kêu bên ngoài chuẩn bị một chút. Y Sâm, lấy 『Khuynh Quốc』 từ két sắt ra." Nại Na chỉ huy dặn dò trợ lý cùng nhà tạo hình.

Sau một tiếng ‘rắc’, khóa két sắt mở ra, một bộ trang sức lấp lánh hào quang lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

"Khuynh thành" phi phạm, "Khuynh quốc" lộng lẫy, liên tiếp hai bộ trang sức cao cấp làm cho Nguyên Triều Hương nhìn mà hoa mắt.

Từ 1999 viên kim cương chất lượng tuyệt hảo khám thành một chiếc vòng cổ kiểu tròn dán sát cổ, đường cong tuyệt đẹp, cao quý có hình; hình thức thiết kế cũng tương tự vòng đeo tay; về phần hoa tai, lại là một đôi hoa tai kim cương sắc sỡ lóa mắt nhất.

Món trang sức cuối cùng, là một chiếc vương miện nạm kim cương tinh xảo thanh lịch, chất liệu bạch kim hơn nửa người chế tác cũng tỉ mỉ, vô cùng đặc biệt và lừng mạn.

"Mẹ ơi!" Nguyên Triều Hương sợ tới mức từ ghế ngồi bắn dậy.

"Mẹ cái gì mà mẹ! Em ngoan ngoãn ngồi yên cho chị." Nại Na ấn cô trở lại chỗ ngồi ổn định, hối thúc mọi người, "mau, mọi người cùng tiến lên, hợp sức làm cho cô ấy nào!"

Trước tiên là hai trợ lý thận trọng tháo bộ trang sức "Khuynh Thành" cô đang đeo trên người xuống, thật cẩn thận cất đi, rồi lại có hai nhà tạo hình khác lấy bộ "Khuynh Quốc" ra, cẩn thận tỉ mỉ đeo từng món từng món cho cô.

Trong lòng Nguyên Triều Hương bỗng nhiên có một nghi vấn nho nhỏ.

Vì sao cả hai bộ trang sức "Khuynh Quốc" và "Khuynh Thành" này lại đều thiếu nhẫn? Không phải cô có lòng tham, chỉ là... ài, cô cũng không nói ra được lý do.

Cuối cùng, nhà tạo mẫu tóc khéo léo vung tay, giúp cô một lần nữa chuẩn bị kiểu tóc mới, tiếp đó giúp cô đội vương miện do người thiết kế nổi tiếng tỉ mỉ làm ra.

"OK, đại công cáo thành!"

Tất cả mọi người ở đây đều lộ ra ánh mắt kinh diễm.

"Hay quá! Đúng giờ." Nhà tạo hình Y Sâm tán thưởng giờ ngón cái lên.

Trang phục cô mặc trên người hiện giờ, không phải lễ phục dạ hội bình thường, mà là một bộ lễ phục kiểu áo cưới cách tân, thiết kế độc đáo của nó ở chỗ không chỉ làm nổi bật lên tính truyền thống, mà còn cực kỳ khéo léo, hoàn toàn thể hiện được đẳng cấp của nhà thiết kế hàng đầu.

Hai dây ở vai được làm từ loại vải tơ tằm tốt nhất, mặt ngoài của áo thêu các họa tiết đa dạng trang nhã, mà thiết kế đặc biệt nhất là ở phần thân dưới của lễ phục.

So với lễ phục màu trắng truyền thống bình thường, thì chiếc váy này ngắn hơn, thân váy ước chừng tới đầu gối, được làm từ vải tơ tằm màu trắng kết hợp với các lớp voan xếp chồng lên nhau thành từng tầng, tạo ra hiệu ứng bông bành, phối hợp cùng lông vũ trắng mềm mại tô điểm xen kẽ, làm tăng thêm cảm giác xinh đẹp, phần dưới của váy được thiết kế các gợn sóng không theo một quy luật nào, phong cách tổng thể sống động và tươi sáng, khiến cô trông như một thiên sứ dịu dàng duyên dáng.

Phong cách tạo hình Bohemian(*) với giày cao gót màu trắng cũng rất sang trọng. Giày cao ba tấc(7 cm), với hai dây da màu trắng dài nhỏ đan chéo nhau quấn quanh tới bắp chân, hoàn toàn làm nổi bật đôi chân thon dài xinh đẹp của cô.

(*)Phong cách thời trang Bohemian (Bohemieng) là một trong những phong cách thời trang thú vị nhất ngày nay, đòi hỏi một ý thức thời trang tuyệt vời để có thể phối hợp trang phục và phụ kiện một cách ngẫu hứng nhưng hợp lý.

Học cách ăn mặc theo phong cách bohemian là học cách quan tâm đến lợi thế của bản thân. Không phải tất cả mọi người đều phù hợp với phong cách thời trang phóng khoáng này. Phong cách thời trang bohemian với đặc trưng là giản dị và thoải mái với cảm ứng phong cách hippie quyến rũ nhất định mang hơi hướng cổ điển.

Hơn nữa còn có các loại đồ trang sức bằng kim cương càng tăng thêm hiệu quả nổi bật, không đến một giờ đồng hồ, cô đã lập tức từ một công chúa nhỏ hồn nhiên ngọt ngào nhanh chóng biến thành một cô dâu nhỏ xinh đẹp.

"Có... có nhất thiết phải ăn mặc long trọng như vậy không?" Nguyên Triều Hương tròn mắt há mồm nhìn mình trong gương.

"Đương nhiên là có rồi!" Nại Na kéo cô từ trên ghế xuống, "em ngoan ngoãn ở trong này chờ chị một chút."

Nói xong, Nại Na giao cô cho trợ lý, thần bí từ cửa hông rời đi, một lát sau lại khăn trương từ cửa hông quay lại.

"Trước tiên cho em một kinh ngạc vui mừng nho nhỏ." Tiếp đó cô mở hết cỡ cửa hông ra, "em xem ai đến đây?"

"Ba!" Nguyên Triều Hương mừng rỡ chạy về phía trước, kích động nhảy đến bên Nguyên Kỳ Cương, ôm cổ ba thân yêu, thao thao bất tuyệt nói không ngừng, "ba về khi nào vậy? Sao không ai cho con biết thế? Lần này ba về định ở bao lâu?"

Vui sướng cùng nhiệt tình của con gái khiến Nguyên Kỳ Cương cười híp cả mắt, nhưng cũng khó nén tâm trạng buồn phiền của một người cha sắp già con gái.

"Con gái ngọc của ba hôm nay thật xinh đẹp." Trong đôi mắt từ ái của ông dâng lên hơi nước.

"Ba hôm nay cũng rất tuần tú nha! O, còn đặc biệt mặc áo bành tô nữa chứ!" Cô trêu ghẹo ngọt ngào.

"Nguyên tiên sinh, buổi lễ sắp bắt đầu rồi." Nại Na không thể không cắt ngang cảnh hai cha con đoàn tụ mà nhắc nhở.

"Buổi lễ gì?" Nguyên Triều Hương hoài nghi nhìn tất cả mọi người chung quanh.

Mọi người đều cười mà không đáp.

"Nào, trước tiên hai vị đứng ở chỗ này." Nại Na dẫn cha con họ Nguyên đi tới trước hai cánh cửa gỗ thật lớn.

Nguyên Triều Hương vẫn đang mang vẻ mặt mờ mịt.

"Ôi trời, em còn ngây ngốc ở đó làm gì, còn không mau khoác tay vào tay ba em?" Nại Na vội vàng thúc giục.

"Há?" Cô bị dáng vẻ như trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu của mọi người làm cho rất khẩn trương.

Nại Na cười đến quỷ dị, gọi nhóm trợ lý và nhà tạo hình từ cửa hông đi vào hội trường trước, trong phòng chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

"Ba?" Cô nhìn ba mình, nổi bất an dưới đáy lòng dần dần tăng cao.

"Con gái ngọc, đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Chuẩn bị cái gì..."

Lúc này, hai cánh cửa gỗ chậm rãi mở ra, dàn nhạc giao hưởng tấu lên khúc nhạc du dương hạnh phúc, tiếng vỗ tay chúc mừng nháy mắt vang lên.

Nguyên Triều Hương ngây người tại chỗ.

Trần đại sảnh của yến hội bố trí xa hoa, đèn pha lê lộng lẫy tạo ra hiệu ứng như một bầu trời đầy sao; Cột hoa trang trí ở bốn góc xung quanh, những bông hoa màu trắng tươi mới kiêu diễm ướt át, tỏa ra hương thơm thoang thoảng; Ở trên mỗi bàn đều bày biện nến ly, ánh nến nhu hòa giống như biển sao, làm không khí lãng mạn tăng thêm không ít.

Cả hội trường hôn lễ giống như một tòa cung điện mộng ảo, long trọng linh đình lại không mất đi sự ấm áp.

Cánh hoa hồng được rắc trên thảm đỏ, từ dưới chân cô kéo dài về phía trước, điểm cuối cùng chính là bên chân Đông Xuyên Tấn Từ.

Đứng lặng ở bên kia thảm đỏ quả nhiên là anh, một thân âu phục đen, nhìn thật sang trọng và tôn quý, không chê vào đâu được.

Ánh mắt hai người gắt gao giao nhau.

Nguyên Triều Hương nhìn anh ở phía trước cách đó không xa, ngây ngốc bị ba cô kéo đi lên thảm đỏ.

Cô thật sự bị dọa ngây người, mười chín năm qua, đây là lần đầu cô nếm trải mùi vị bị hoảng sợ quá độ đến nỗi không nói nên lời.

Ông trời! Đây không phải là hôn lễ ... của cô chứ?

Nguyên Triều Hương lập tức cảnh giác đến điểm này, chợt dừng bước chân, không dám tiếp tục đi tới.

Cô dâu đột nhiên đứng ở giữa đường, tiếng vỗ tay ở những chỗ ngồi hai bên thăm đố cũng lập tức ngừng lại, các quan khách đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Tình cảnh bế tắc, sắc mặt của chú rể cũng thay đổi.

Mọi người nín thở chờ đợi, toàn trường gần ngàn ánh mắt nhìn về phía cô dâu, lại nhìn về phía chú rể, không khí cực kỳ khó xử.

"Đừng dừng lại, tiếp tục đi thôi." Nguyên Kỳ Cương nói thầm bên tai cô.

Nhưng mà Nguyên Triều Hương vẫn không nhúc nhích.

"Con gái, đừng gây rối!" Nguyên Kỳ Cương gấp đến độ đỏ mặt lạnh. "Ba ngàn dặm xa xôi về đây tiền con lấy chồng, con trăm ngàn lần đừng ở thời điểm quan trọng này xảy ra vấn đề gì đấy."

"Ba..." Cô lẩm bẩm, giọng run run, "chân con mềm nhũn..."

"Làm sao vậy?"

"Có chuyện gì thế?" Hai phù rể Đông Xuyên Quân Tư và Đông Xuyên Tướng Tư vội vàng đi đến bên chú rể, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Đông Xuyên Tấn Tư nhìn cô dâu cách đó không xa, lạnh lùng nheo hai mắt lại.

"Hai đứa đi qua áp giải cô ấy đến đây cho anh."

"Tuân mệnh."

Hai anh em rất nhanh đi về phía hai cha con họ Nguyên.

"Bác Nguyên, bác cứ vào ngồi trước, ở đây giao cho chúng cháu."

"Các... các... các anh muốn làm gì?" Nguyên Triều Hương hoảng hốt chân tay luống cuống.

"Bọn anh muốn làm gì? Đây, em đừng đùa nha!"

"Nhanh làm xong hôn lễ để mọi người được kết thúc công việc về nhà ngủ chứ."

Hai phù rể một trái một phải dìu cô, không cho cô có bất kỳ cơ hội chạy nào, trực tiếp đưa cô đến trước thánh điện.

"Chào." Đông Xuyên Y Nhân cười meo meo nhìn cô. Hôm nay cô đặc biệt đảm nhiệm vai trò phù dâu cho chị em tốt.

Nguyên Triều Hương nhìn cô một cái, sau đó run rẩy hơi xoay người, chột dạ mà đối diện với chú rể, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, "chào..."

"Chào cái đầu em." Đông Xuyên Tấn Tư sát mặt lại, nghiêng răng khểnh. Tâm tình vốn tốt đã bị sự gây rối của cô làm mất hết không còn gì.

Lúc này, phù rể bê một cái khay bạc đến, bên trên rải đầy cánh hoa hồng mềm mại, trên cánh hoa đặt một cặp nhẫn kim cương thanh lịch.

Thấy cô lại sững sốt, Đông Xuyên Tấn Tư đánh phải trầm giọng ra lệnh, "cầm lấy nhẫn cưới, đeo cho anh."

Cô rốt cục đã hiểu, lý do vì sao cả hai bộ trang sức kia luôn thiếu nhẫn.

Bởi vì, nhẫn chỉ có thể xuất hiện trong thời điểm này.

Nguyên Triều Hương đại khái lại sững sốt năm giây, mới ngoan ngoãn cầm lấy chiếc của nam đeo vào ngón tay thon dài cho anh.

Thế này cũng không tệ lắm! Mối mong của Đông Xuyên Tấn Tư khểnh, gọi lên một nụ cười.

Anh cầm lấy chiếc của nữ, chuẩn bị đeo cho cô.

"Đợi chút!" Bỗng dưng, Nguyên Triều Hương rút tay lại.

Mặt Đông Xuyên Tấn Tư lập tức biến sắc, "sao vậy, em muốn hủy hôn?"

"Không, không phải, đương nhiên không phải..." Cô nóng lòng muốn giải thích, nhưng mà không biết vì quá khẩn trương hay do hoảng sợ quá độ mà nói lắp, trong mắt cô lại còn chảy ra một dòng nước mắt.

"Anh cảnh cáo em, trừ anh ra, ai em cũng không thể gả." Anh hung tợn nói, nhưng động tác lau nước mắt cho cô lại tràn ngập thương tiếc, dịu dàng vô cùng.

"Em biết, nhưng mà..." Giọt nước mắt trong suốt không nghe lời, từng dòng một chảy xuống.

"Không có nhưng mà." Anh cắt ngang, một tay cầm chặt bàn tay cô, một tay cầm nhẫn cưới, quyết định ngang ngược bắt ép, "bây giờ anh lập tức đeo cho em."

"Tấn! Chờ, chờ một chút!" Cô kinh hô ra tiếng.

Anh thất bại giương mắt nhìn cô, vẻ mặt căng thẳng, miệng cũng mềm theo. "Gả cho anh không được sao?"

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu.

"Trước đó cầu hôn em, không phải em đã đồng ý rồi à?" Anh kiềm chế tiếp tục hỏi.

"Anh cũng không nói hôn lễ tổ chức vào tối nay..." Cô u oán lắm lắm. "Trước đó cũng không thương lượng gì với em, hại em một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có."

Anh thở dài một hơi. "Anh chỉ là muốn cho em một kinh ngạc vui mừng."

"Đúng vậy!" Cô hít hít cái mũi, trong hốc mắt vẫn còn nước mắt. "Thật là một kinh ngạc vui mừng lớn, làm em sợ cũng không nhỏ."

"Ngoan, đừng khóc." Anh cười khẽ đồ dành, vừa thương vừa yêu lau nước mắt cho cô. "Đều là anh không đúng, đều là anh vô vị, lần sau không dám nữa, được không?"

"Đáng ghét! Còn có lần sau à." Nguyên Triều Hương rốt cục nín khóc mỉm cười.

Thấy cô nở nụ cười, anh liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đồng Xuyên Tấn Tư ân tình đưa tình cười nhìn người đẹp, thận trọng cầm tay mềm mại của cô, chậm rãi đưa lên bên môi, bộ dáng thành kính hôn lên, dưới sự chứng kiến của tất cả quan khách đeo nhẫn cưới cho cô.

Lúc này đây, cô không phản kháng nữa.

Cuối cùng, thời khắc chú rể hôn cô đầu cũng đến.

Toàn trường lập tức vang lên tiếng hô cùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, đèn flash chớp liên tục không ngừng, không ít bạn bè và người thân đã chụp lại.

Trước mắt bao người, Đồng Xuyên Tấn Tư cho dù một bụng khát vọng, cũng không dám hôn quá mức, chỉ chạm nhẹ một chút, liền lưu luyến mà tách ra.

Tuy môi bọn họ đã rời nhưng tầm mắt vẫn giao nhau như trước.

Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô, đến thẳng chỗ sâu trong linh hồn cô.

"Tấn..." Trong tiếng gọi khẽ của cô, anh đột nhiên cúi đầu, cuồng nhiệt hôn cô.

Không có cách nào, anh thật sự không thể khác chế chính mình, tình quá sâu, yêu quá đậm, hơn mười năm chờ đợi chung quy rất dài, giờ khắc này, anh dù thế nào chăng nữa cũng không muốn buông cô ra.

Hiện trường lập tức vang lên tiếng huýt sáo không ngừng, các quan khách sôi nổi hoan hô vang dội.

"Đừng như vậy..." Nguyên Triều Hương ở trong lòng anh xấu hổ ngượng, "mọi người đều đang nhìn kìa!"

Đồng Xuyên Tấn Tư mê mẩn nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

"Mặc kệ bọn họ." Anh cúi đầu, lại là một nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt.

Hôn động lòng người như vậy, thật sự làm người ta khó có thể kháng cự.

Ài, cô đầu hàng!

Bạn đang đọc truyện *Dự Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

